

Giới thiệu Không Ô Nhiễm Không Gây Hại

Không ô nhiễm, Không gây hại - Đang tiến hành - Priest

Giới thiệu truyện Đô thị hấp dẫn này:

Lan Xuyên một đêm mười lăm năm trước, gặp gỡ Cam Khanh trong một tình huống chẳng mấy tốt đẹp gì. Mới đó thời gian liền trôi qua mười lăm năm nhanh chóng, khiến Lan Xuyên từ một kẻ "không ngực không mông" thành soái ca trầm tĩnh. Chẳng ngờ sự đời đưa đẩy, gặp phải Cam Khanh trong vai một kẻ chiếm tình bí ẩn vô văn.

Trước trước sau sau chưa kịp nhận mặt, liền phát hiện bản thân vừa bị lừa, mà còn là bị một cụ bà yếu ớt lừa dối. Thật quả là bi mật một kẻ lý trí như anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mười Lăm Năm Trước

Cậu gần như cả ngày chưa có gì vào bụng, nuốt nước miếng, cổ họng như có miếng sắt gỉ, hơi tanh tanh, trước mắt tối sầm từng cơn, không biết cậu giẫm phải thứ gì mà mất cả chân mềm nhũn, ngã chúi nhủi về phía trước.

Cô gái bên cạnh túm cổ tay cậu với sức không nặng không nhẹ, kéo cậu như kéo chó chết, suýt siết chết cậu, cậu bé quờ quạng chống lưng tung dưới đất, chặt vật duy trì tư thế, tốt xấu gì cũng không nằm xuống, cảm giác như âm thanh bên tai chợt gần chợt xa, tựa như cách một lớp gì đó.

- Cậu sao thế?

- Tôi... tôi thực sự...

Thực sự chạy hết nổi rồi.

Mới nói được một nửa, cậu bé không còn sức, nửa câu sau mắc trong cổ họng, bị hơi thở gấp thổi cho liêng xiêng.

- Cậu nói gì?

Cô gái nghe không rõ, sấp qua nắm cằm cậu nâng lên, nhìn sắc mặt cậu, cau mày hỏi:

- Chúng đánh cậu?

- Không... không có.

Cậu bé yếu ớt nắm lấy tay cô ấy đang đánh loạn trên người mình, thều thào:

-...Tuột, tuột huyết áp... chị...

- Ồ.

Cô gái nghe cách xưng hô này, hơi sững sờ nhưng không phản đối, một bé gái mười mấy tuổi chưa quá nhạy cảm về vấn đề tuổi tác, cô lần sờ một lượt, cuối cùng không biết móc từ đâu ra một cục sô cô la:

- Cho nè, hình như quá hạn rồi, tôi không có gì khác, cậu tạm đỡ đi.

Cục sô cô la này dày dặn phong sương, không biết đã tan ra rồi đông lại mấy lần, tang thương biến dạng, cậu bé run rẩy nhận lấy, cảm giác như mình bóc ra một lớp vải liệm dính dớp, nhưng cậu không còn lựa chọn nào khác, đành cưỡng ép nhét vào trong miệng, cũng từ đó nếm ra vị bột giặt đậm đà.

Đói tới mức tuột huyết áp vốn dễ chóng mặt buồn nôn, cộng thêm cổ họng cậu bị viêm, nuốt xuống khó khăn, cục sô cô la không biết đã trải qua những gì kia lên không được xuống không xong, dính trong cuống họng, nghẹn khiến cậu nôn khan mấy cái, nước mắt lưng tròng.

- Cho cậu ăn mà, còn khóc cái gì?

- Tôi... ợ... không khóc, chỉ là... ợ... nuốt không vô...

- Công chúa điện hạ.

Cô gái ra về bà cụ non thờ dài, ngồi xổm xuống bên cạnh, gắng đợi cậu lau khô nước mắt mới hỏi:

- Nè, hỏi cậu, biết tại sao mấy người kia trối cậu không?

- Không... ợ, không biết.

Cậu bé dùng hết sức bú sữa mới nuốt được thứ trong họng xuống, thờ phào:

- Tôi không quen chúng, nhưng chúng có xe, có mấy con chó bự, tôi cảm thấy chúng có thể đuổi kịp chúng ta ngay thôi, chúng ta phải báo cảnh sát___chị, chị có công cụ gì truyền tin không? Điện thoại di động của tôi bị chúng lấy rồi.

Cô gái xòe tay:

- Không có, thôn bọn tôi đều dùng họng gọi thôi. Cậu không phải thiếu gia nhà giàu à? Chúng bắt cóc tổng tiền hả?

- Không phải, cha mẹ tôi đều là người bình thường.

Cậu bé nghĩ nghĩ, lại nói:

- Chắc không phải vì tiền, chúng không chụp ảnh tôi, cũng không bảo tôi gọi điện thoại về nhà đòi tiền chuộc. Bọn bắt cóc tôi là một nhóm tổng cộng 7 8 người, tôi cảm thấy bọn bắt cóc tổng tiền thông thường không có quy mô lớn như vậy, vì đông người sẽ phức tạp, rất dễ phát sinh xung đột lợi ích, nhóm rất khó ổn định.

Cậu nói rõ ràng mạch lạc, còn pha lẫn giọng sách vở, cô gái nghe mà đầu óc ù ù cạc cạc:

- Ồ, vậy à?

Cậu bé bỗng trở nên cẩn trọng:

-...Tôi xem trên sách.

Hai đứa trẻ choai choai ở một nơi hoang vắng, cách đó không xa là một chiếc cầu vượt thông ra ngoại tỉnh, giờ này không có lấy một chiếc xe. Bốn bề vắng lặng không dấu vết con người, nhưng có lẽ nơi đây gần nhà máy xử lý rác thải, vì gió đêm cuối hạ đầu thu thổi tới từng cơn những mùi ôi thiu tiêu hồn. Cậu bé bị mùi này làm sắc mũi miệng phát đau, nôn khan một cái rồi vội vàng che miệng bịt lại, dè dặt nhìn cô gái bên cạnh, dường như là sợ cô chế bai.

Cô gái mặc áo sơ mi tay ngắn kiểu nam đời cũ, thuộc style thịnh hành của các bí thư thôn ủy thập niên 90, áo sơ mi thực quá không vừa người, cô mặc vào như mặc bao tải, ngược lại trông không quê mùa lắm. Một tay cô xách cái cặp da bò, dây kéo trên cặp đã hỏng, cô tự gấn cẩu thả vài cái nút vào, dây đeo mềm oặt rũ xuống, trông như mới lượm từ thùng rác ra.

- Chị, chị ở gần đây sao?

Cậu bé khẽ hỏi:

- Chúng ta đi đâu tìm người lớn bây giờ?

- Tôi đâu biết, tôi đu sau xe họ tới đấy.

Cô gái nhỏ còng cổ dưới đất ngậm vào miệng, vừa quan sát địa hình chung quanh vừa tính toán gì đó, dừng dừng nói:

- Chúng bắt cậu đi ở con hẻm sau cái ao lầy đúng không? Đúng lúc tôi mua đồ ăn sáng đi ngang qua, có điều bọn chúng ra tay rất nhanh, lúc đó tôi chưa nhìn rõ là chúng bắt người, chỉ cảm thấy có gì đó không ổn nên mới theo coi, xem như mạng cậu lớn.

Cậu bé trợn mắt há mồm.

Cô gái nói tiếp:

- Tôi còn chưa hỏi cậu đây, mới sáng sớm, một thằng nhóc như cậu chạy tới ổ lưu manh ở hẻm sau cái ao lầy làm gì?

Cậu bé như bị sét đánh:

- Chị... tự chị? Một mình?

- Ừ đúng, ngại quá, bình thường tôi không có thói quen mang theo đội cổ vũ bên người, có lẽ xuất hiện không đủ long trọng.

- Chị không nói cho người lớn biết? Không báo cảnh sát?

Cậu bé hoàn hồn, lông như dựng ngược hết lên:

- Chị còn... đu theo xe? Chị, chị đu chỗ nào? Lỡ ngã xuống sẽ bị xe dọc đường cán chết đó, còn nữa, lỡ chúng phát hiện ra chị...

Cô gái bị cậu lái nhài cảm rằm làm ngắt ngang dòng suy nghĩ, cô nghiêng đầu, về mặt bắt đắ dĩ nhìn cậu:

- Báo cảnh sát gì mà báo cảnh sát? Tôi đi đâu báo? Từ con hẻm sau ao lầy đó chạy tới đồn, nói rõ đầu đuôi với người ta rồi lại chạy trở về... mấu chót là tôi không nói rõ được... tới lui như vậy thì đủ kéo cậu từ chỗ hòa táng về luôn đấy. Ngoan, xéo qua một bên học “quy tắc học sinh tiểu học” của cậu đi, còn lồi thoi nữa, chị đánh cho mà khóc bây giờ.

- Tôi đang nói lý với chị đấy, còn nữa, tôi lên trung học cơ sở rồi!

Cô gái phì cười:

- Cậu học cao ghê nhỉ, tôi...

Còn chưa dứt lời, về mặt cô chợt thay đổi, cô túm lấy cậu bé, đẩy cậu vào bụi cây ven đường. Cậu bé nín thở theo bản năng, liền theo đó, một ánh sáng đục ngầu quét qua.

Là đèn xe.

Có mấy chiếc xe, trong màn đêm trống trải, tiếng động cơ và ống bô lại càng rõ, chúng chạy quanh họ như máy bay ném bom rồi dừng lại ở cách họ không xa, kẻ đó, những lời tục tĩu và tiếng chó sủa theo gió truyền tới.

Chúng đất chó đuôi theo rồi!

Cậu bé vội quay đầu nhìn đồng đội bên cạnh, nhờ ánh sáng mờ mờ mà cậu chợt phát hiện cô không lớn hơn mình bao nhiêu, thậm chí có thể nói là cùng tuổi, má và cằm còn mang chút bầu bĩnh mềm mại của trẻ con, nhưng con gái thường trưởng thành sớm, cô lại có vẻ như rất có chủ kiến nên khiến người ta có cảm giác chín chắn.

Giương mặt nghiêng nghiêng trông không thanh tú như mặt nhìn thẳng, vì sống mũi cô hơi gãy, chân mày dài rậm hơi xéch lên trên, năm tháng vẫn chưa kịp mài giũa mặt cô, xương cốt chưa phát triển nhưng đã hiện ra khí chất bướng bỉnh khó thuần.

- Chúng đông người, có xe, có chó, bắt hai đứa mình... không, bắt tôi rất dễ.

Cậu bé ép giọng xuống vừa khê khàng vừa gấp gáp:

- Chúng ta nên tách ra, nếu tôi bị bắt, chị tuyệt đối đừng xuất hiện, nghe tôi này, tôi cảm thấy gần đây chắc có một bãi rác, gần bãi rác lớn chắc chắn có điện thoại công cộng, chị tìm người tôi cứu tôi.

- Tôi không có card điện thoại.

Gân xanh trên trán cậu bé nhảy lên:

- Gọi 110 miễn phí! Thùờng thức chị cũng không có sao?

- Ồ, thật à?

Cô gái trung về mặt “được nâng cao kiến thức”, sau đó bình tĩnh thu ánh mắt lại, phun cọng cỏ trong miệng ra:

- Được rồi, có cơ hội tôi sẽ thử xem sao, còn hôm nay khỏi... cậu cởi quần áo ra.

-...Cái gì?

- Cởi-quần-áo-ra.

Cô xoay đầu, ánh mắt lướt qua lồng ngực gầy yếu của cậu bé:

- Đồ con nít không ngực không mông, tôi có thể sờ cậu sao? Cởi mau lên, đừng lè mề.

Nói rồi cô định tự mình ra tay, cậu bé mặt đỏ bừng rút lại, cuối cùng bị ép khuất phục... cậu mặc không nhiều, gờ nón bóng chày xuống, cởi áo sơ mi và quần thể thao, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ còn lại một cái quần lót, như chó con bị cạo lông, vừa giận dữ xấu hổ vừa tủi thân ảm ức.

Cô gái nhìn cậu, cười vô cùng xấu xa:

- Con chó trên quần lót cậu giống cậu lắm đấy.

- Cô nhìn gì đó!

- Theo tôi!

Cô vẫy tay với cậu rồi khom người, nhờ cây đại ven đường che chắn, khéo léo đưa cậu bé chui loạn khắp nơi.

Ban đầu cậu bé còn mơ hồ có chút cảm giác phương hướng nhưng sau đó thì choáng váng, chỉ biết cúi đầu đi theo cô. Tiếng chó sủa càng lúc càng gần, trên đường phố vắng hoe thậm chí có thể nghe được tiếng bước chân hỗn tạp.

- Qua đây!

Cô gái phía trước vẫy tay với cậu, cậu bé lúc này mới chú ý thấy hai người họ đã đến rìa bãi rác, phía trước là lưới sắt, cô gái chưa dứt lời thì một luồng ánh sáng quét qua, hai đứa trẻ vội ngồi xổm xuống, khoảng cách rất gần, cô gái thấy đôi giày thể thao trên chân cậu bé __ cực kỳ ẻo lả, màu dây giày và cách buộc trên hai chân khác nhau, lại còn là màu huỳnh quang.

- Giày cũng cời luôn, lát nữa leo lên đây, động tác nhanh chút, bị nhìn thấy là chết chắc, hiểu chưa?

- Chị định làm gì?

Cô gái không để ý đến cậu, nói tiếp:

- Sau khi vào, tìm chỗ nào thú nhất mà nấp, lúc trời sắp sáng sẽ có xe đổ rác tới, gọi họ cứu cậu.

- Được, chị chạy nhanh lên, nhưng phải chạy xa chút, vì bãi rác chưa chắc có thể che được mùi của tôi.

Cậu bé trần trùng trục co người dưới lưới sắt, thế mà vẫn ngẫu hứng phổ cập khoa học với lý luận rõ ràng, tốc độ nói nhanh như súng máy:

- Tôi từng đọc trong một bài báo rằng khứu giác chó được huấn luyện truy lùng ma túy gần như tiếp cận mức độ phân tử, số lượng tế bào khứu giác nhiều hơn con người gấp 30 đến 50 lần, ngưỡng tuyệt đối của khứu giác chó... hất xì!

Cô gái chợt lấy ra một bình xịt nhỏ to cỡ lòng bàn tay, phun lên đầu cậu một trận, chất lỏng phun lên hình như là nước, không màu không vị, nhưng cậu bé lại cứ muốn hất xì, sợ hấp dẫn truy binh tới nên đành liều mạng ngậm miệng, nghẹn những lời muốn nói trong cổ họng.

- Ông trời ơi, sao cậu có thể học thuộc lòng sách như vậy hả, không phải máy ghi âm thành tinh chứ?

Phun xong, cô gái đập một cú lên gáy cậu:

- Ngay bây giờ, leo!

Vang lên cùng lúc với giọng cô là một tiếng chó sủa hung hăng cao vút, con chó kia dường như đã đến rất gần, lông trên lưng cậu bé dựng đứng cả lên, đầu óc trống rỗng, vô thức nghe theo lời cô, dùng hết toàn lực leo lên lưới sắt, lúc nhảy xuống, bàn chân trần không biết bị cái gì quẹt bị thương, cậu hơi lảo đảo nhưng không hơi đâu lo đến nó, vội vàng bò dậy, nhìn cô gái bên kia lưới sắt:

- Chị mau...

Cô gái dùng quần áo cậu cời ra làm một cái túi lưới đơn giản, túm đôi giày lại rồi đội nón bóng chày của cậu lên đầu mình.

Cậu bé sững sờ, sau đấy hình như hiểu ra được gì đó:

- Đợi đã, chị muốn làm gì?

Cô gái quay đầu huýt sáo với cậu:

- Sau này không có chuyện gì thì bớt đi mấy nơi tồi tàn như con hẻm sau ao lầy đi, bé ngoan đi lạc sẽ bị bắt nạt đấy. Tự chạy nhé, chị đi đây.

- Chị...

Cậu bé cuống quýt nhào tới trước lưới sắt, muốn đưa tay túm cô, đúng lúc này, lại một luồng sáng quét qua, cậu bé núp xuống phía sau thùng rác theo bản năng nhưng cô bé đứng im không nhúc nhích, lần này, ánh sáng trực tiếp quét qua mặt cô, cô nghiêng đầu neho mắt, khóe môi nở nụ cười lạnh lẽo có chút tàn bạo, lại dường như có chút nóng lòng muốn thử của nghề con không sợ hổ.

Cô lùi về sau mấy bước, ép vành nón xuống, đưa ngón trỏ lên môi mình:

- Suyt_____

Dưới ánh đèn pin chiếu qua, gương mặt đỏ không hiện rõ hết, nón bóng chày che đi mắt cô, chỉ lộ ra chóp mũi và khóe môi hơi sắc sảo, như một ráng mây đỏ dày đặc, in dấu sáng chói vào võng mạc cậu.

Sau đó “ráng mây đỏ” cười gió lướt qua trước mắt cậu, chóp mắt đã không còn bóng dáng.

Chương 2: Hẻm Sau Ao Lầy

“Hẻm sau ao lầy” không phải một con đường mà là một tổ hợp các con hẻm nhỏ chằng chịt đan cài tạo thành, tên ban đầu là “đường nước tiểu”. Vì nơi đây địa thế thấp, hể mưa là đọng nước, ở ven đường và góc tường đều là rêu xanh trơn trượt, thỉnh thoảng còn bốc lên thoang thoang mùi tanh ẩm ướt.

Trong quá khứ, đây là nơi lưu manh tụ tập, những thứ như băng đảng trộm cướp, lừa gạt, buôn người... có rất nhiều, thể loại phong phú, nghe nói cảnh sát còn từng bắt được một ổ tội phạm giết người liên tỉnh trong đó. Dân trong vùng đều biết phải đi vòng qua nó, thế là họ đã đặt cho “đường nước tiểu” biệt danh “ao lầy”.

Mười lăm năm qua, điện thoại thông minh đã trở nên phổ biến, điện thoại công cộng gần như rút lui khỏi vũ đài lịch sử, ao lầy “ổ lưu manh” trứ danh này sau nhiều lần nghiêm trị đã “trong” hơn không ít.

Bọn lưu manh cũ hung hăng trước kia, kẻ chết, kẻ tàn phế, kẻ trốn nơi xứ người, kẻ hát bài ca “lệ rơi song sắt”.

Còn kẻ may mắn sống đến trung niên thì mờ mịt nhìn quanh, đôi tay trống rỗng, đành cúi đầu sống những ngày tháng bình thường.

Bây giờ hẻm sau ao lầy vẫn loạn, tụ tập những kẻ kinh doanh trái phép, thỉnh thoảng xảy ra mấy vụ say xỉn ẩu đả đánh nhau nhưng nhìn chung vẫn rất thái bình, vừa đến mùa hè là sau chạng vạng 6 giờ chiều mỗi ngày, nơi đây sẽ biến thành khu nướng thịt lộ thiên, mùi tiêu ớt vờn quanh theo gió, thập tam hương (1) nhất thống giang hồ, hương khói lửa nhuộm màu “hòa khí sinh tài” (2).

(1) *Thập tam hương*: 13 loại thảo dược có vị khác nhau, dùng làm gia vị và hương liệu.

(2) *Hòa khí sinh tài*: hòa thuận thì sẽ phát tài.

Một tấm kính thủy tinh cách ly mùi thơm hừng hực cay bên cạnh, thiếu niên 15 tuổi Lưu Trọng Tề dựa lưng vào cửa kính, nghiêng người trên ghế dựa, cầm điện thoại di động lên mạng hỏi: “Có bạn gái nào tán rầm rập nghe theo “chòm sao hoàng đạo” thì làm sao đây?”

Nhanh chóng có kẻ rối hoi trên mạng reply: “Không biết, tôi không có bạn gái, chỉ có một cha già nào tán ăn thực phẩm chức năng như ăn com thôi, hay là hai chúng ta đổi nhau?”

Lưu Trọng Tề đặt điện thoại di động xuống, thất khiếu (3) như có sợi khói mảnh bốc lên ___ bạn gái Bạch Duyệt của cậu đã tám chuyện với “nhà chiêm tinh” trong tiệm trang sức nhỏ được 10 phút rồi.

(3) *Thất khiếu*: bảy lỗ, gồm 2 tai, 2 mắt, 2 lỗ mũi và miệng.

- Người không biết có lẽ sẽ cảm thấy cô không câu nệ tiểu tiết, không suy nghĩ gì cả, nhưng thực sự không phải vậy, cô cũng có một mặt rất hiếu thắng, một khi cô nghiêm túc, cô sẽ có sự kiêu ngạo “hoặc không làm, hoặc làm cho tốt”.

“Nhà chiêm tinh” thực ra là một nữ lừa đảo, cô ta nói chuyện có giọng khàn như hút thuốc, mang chút giọng Hồng Kông không rõ lắm, lằng lằng không tan trong không khí, nghe rất thần bí:

- Cô là cô gái được sinh ra dưới sự bảo hộ của cung hoàng đạo thứ nhất, tôi nhìn thấy ở ngực cô một ngọn lửa sáng ngời.

Lưu Trọng Tề bị câu này làm chấn động run rẩy, thầm nghĩ: “Bà thầy bói này muốn ăn tim gà quay hả?”

- Lửa chính là năng lượng sinh mệnh nguyên thủy nhất của cô.

Nhà chiêm tinh chỉ vào ngực Bạch Duyệt qua không khí, lại nói:

- Nhưng lửa không dễ khống chế, cháy quá mạnh thì con người sẽ dễ nôn nóng liều lĩnh, cầu thả qua loa, trong mối quan hệ giao tiếp, đôi lúc cô sẽ rất nhanh mồm nhanh miệng, sau đó nhớ lại, cô sẽ thường hối hận mình nói sai, đúng không?

Bạch Duyệt:

- Đúng đúng đúng, con người tôi có chút bộc trực!

Lưu Trọng Tề liếc xéo: “Chờ xem, bước kế tiếp là bảo em mua đồ ngay đây mà.”

Nhà chiêm tinh bắt đầu dẫn dụ thiếu nữ ngốc nghếch cắn câu:

- Vậy cô có từng nghĩ muốn thay đổi bản thân không?

Lưu Trọng Tề nghĩ: “Tới rồi!”

- Có chứ!

Bạch Duyệt – cô bạn tiến hóa não thất bại – không chỉ cần câu mà còn nuốt luôn cả phao:

- Cô cảm thấy tôi mua một bộ đá tháng sinh được không, lắc tay và dây chuyền nữa, có hỗ trợ gì không?

Lưu Trọng Tề:

-...

Kề ngốc ngày nay dễ gạt tới mức này hả trời!

Lưu Trọng Tề học ở trường trung học số 3 thành phố, hiện đang nghỉ hè, khai giảng sẽ lên lớp 11. Trường trung học số 3 ở cùng khu hành chính với hẻm sau ao lầy, cách nhau chưa tới 3 cây số, đạp xe đạp qua chỉ tốn mười mấy phút.

Đối với những đứa trẻ ngoan ở trường trung học trọng điểm này, ao lầy là nơi mà nhà trường và phụ huynh dặn đi dặn lại là không được phép đi. Thế là nó trở thành nơi lý tưởng để tìm kích thích, lâu lâu tới một lần ăn tôm hùm, đi quán net lầy chơi game, hoặc mua hai quyển sách lầy, giống như làm vậy là có thể dính chút hơi “xã hội”, mượn đó để phát tiết chút chống đối đặc thù của tuổi mới lớn, giải tỏa áp lực học hành.

Lưu Trọng Tề chính là bị bạn gái kéo ra ngoài “thăm hiểm”.

Hai người họ đầu tiên là bị quán internet ngột ngạt ngột ngột mù hun đầy đầu, sau đó bị con đường thịt nướng lộ thiên làm sặc ngạt mũi, lúc tìm và phở đều chịu đủ kích thích thì bất ngờ phát hiện tiệm trang sức tên “Tinh Chi Mộng” này.

Tiệm này không những không hôi mà còn đốt nền thơm. Ánh đèn leo lét chiếu lên đám trang sức nhỏ không biết lấy từ đâu khiến chúng rất ra dáng, còn có một “nhà chiêm tinh” ăn mặc như người Di-gan theo tán gẫu.

“Nhà chiêm tinh” chỉ dăm ba câu là dao động được Bạch Duyệt, cái này cũng muốn mua, cái kia cũng muốn mua, không chỉ bản thân vui vẻ phá sản mà còn không quên kéo cả bạn trai:

- Lưu Trọng Tề, anh sinh cuối tháng tám phải không, hay là em mua cho anh một cái sao Xử Nữ nhé, hai đứa mình đeo cặp tình nhân!

- Không.

Lưu Trọng Tề hồ hững đáp:

- Lúc anh nóng đầu thì uống nước Hoắc Hương Chính Khí (4) sẽ có tác dụng.

(4) Hoắc Hương Chính Khí: tên một loại thuốc đông y được pha chế từ nhiều thảo dược.

Tiểu công chúa Bạch Duyệt lập tức mất hứng:

- Sao anh làm cụt hứng thế hả?

Lưu Trọng Tề khoanh hai tay trước ngực, cười lạnh nói:

- Anh không phải làm em cụt hứng mà là đang thông não cho em, bạn Bạch Duyệt à, anh phân tích ngay tại đây cho em thấy, em bị lừa như thế nào nhá ____ em vừa vào, cô ta liền biết em sinh vào tháng tư, tại sao? Là tại vì em cứ nhảy lơi chơi trước đồng đá tháng sinh kia, liên tục chỉ vào cái thứ đồ chơi tháng tư đó, nói liên tục ba lần “tháng sinh của em nè”.

...

- Làm sao cô ta biết em thuộc sao Bạch Dương chứ không phải sao Kim Ngưu? Chị hai, bởi vì trên cái đầu ngu ngốc của chị đang kẹp cái kẹp tóc hình sao Bạch Dương kia.

...

- Làm sao cô ta nói chuẩn đặc điểm tính cách của em như vậy? Vì có một thứ gọi là “hiệu ứng Barnum” (5), cô ta biết em tin sái cổ vào các chòm sao nên chỉ cần đọc vanh vách những gì trên Baidu ghi về sao Bạch Dương là em liền cảm thấy cô ta đánh trúng vào vận mệnh.

(5) Hiệu ứng Barnum: mỗi người đều rất dễ dàng tin tưởng lời miêu tả nhân cách chung chung không rõ ràng nhưng phù hợp với mình. Dù lời miêu tả này vô cùng sáo rỗng, người ta vẫn cho rằng nó phản ánh diện mạo nhân cách mình, dù mình căn bản không phải người như vậy.

____Bertram Forer (chủ tịch của tác giả).

- Còn nữa, làm sao cô ta biết em “nhanh mồm nhanh miệng”?

Luru Trọng Tề khoe khoang ngẫu lòi tổng kết:

- Vì kẻ ngốc nào mà chẳng vậy, có gì khó đoán đâu?

Cậu thiếu niên khoe khoang ngẫu lòi này mới gia nhập “đội tiên phong yêu sớm” chỉ hai tháng liền vinh quang quay về hàng ngũ FA.

- Còn không đuổi theo nữa là mai cậu không có bạn gái đâu.

Tổ chất tâm lý của nhà chiêm tinh lừa đảo ấy vô cùng ổn định, cô mỉm cười nghe cả đoạn cãi nhau, buồn bán thất bại cũng không giận, ung dung thu lại những trang sức ban nãy bị Bạch Duyệt lấy ra xem.

Luru Trọng Tề nhìn cô, không có thiện ý:

- Quan tâm chuyện kinh doanh của cô đi.

- Kinh doanh, phải xem duyên phận, hôm nay duyên phận không tới.

Nhà chiêm tinh bình tĩnh nói, đưa cậu một tấm danh thiếp:

- Sau này nếu có bất kỳ nghi vấn nào đều có thể liên hệ tôi mọi lúc, quét thêm mã wechat.

Câu “quét mã wechat” này hơi lộ liễu vì quá gần giọng địa phương, giọng Hồng Kông bay biến mất.

Người kiên định chủ nghĩa duy vật là Luru Trọng Tề đang định miệt thị để đáp lễ thì nghe cô thông thả bồi thêm một câu:

- Bất kể cậu muốn tư vấn chuyện học hành hay chuyện tình cảm, ba lần đầu đều miễn phí, cũng có thể hỏi về mối quan hệ gia đình, ví dụ như... có một anh trai chị gái không dễ chung sống thì phải làm sao chẳng hạn.

Luru Trọng Tề ngẩng phắt đầu, cảnh giác hỏi:

- Cô biết tôi?

- Không biết.

Nhà chiêm tinh cong khóe mắt:

- Không phải cậu biết hết mảnh khóe của tôi sao, đoán xem, làm sao tôi biết nhỉ.

Cô rất cao, da rất trắng nhưng không phải loại trắng mịn nõn nà của gái xinh mà là trắng bệch như kiêu quan hắc mã không thấy ánh mặt trời, lạnh lẽo không chút rực rỡ, gần huyết Thái Dương lộ ra mấy mạch máu xanh tím ____ cô mặc váy dài màu đen tuyền, tóc dài che nửa mặt, đeo trang sức cỡ bự, có vẻ rất gầy, tựa như một con gió là có thể thổi cô bay lên trời.

Chỉ xét riêng về hình tượng thì cô rất có khí chất huyền học, vô cùng thích hợp giả thần giả quỷ.

Cô nhét danh thiếp vào tay Luru Trọng Tề, khom người xinh đẹp:

- Hoan nghênh lần sau lại đến.

Luru Trọng Tề như ma xui quỷ khiến nhận lấy danh thiếp, bước ra ngoài được mấy mét, cậu vừa cảm thấy mình bị điên vừa không kiềm được đưa danh thiếp kia lên nhìn.

- Cam... Khanh.

Không biết là tên thật hay tên giả.

Luru Trọng Tề quay đầu, cửa Tinh Chi Mộng đã sáng đèn, leo lét, tĩnh mịch, thực sự có vài phần bí hiểm.

Đúng lúc này, người trong hẻm nhỏ chợt không hiểu sao trở nên hỗn loạn, xô đẩy nhau, chen nhau ra rìa đường. Luru Trọng Tề bị đẩy tới góc tường. Cậu tức tối ngẩng đầu, phát hiện giữa đường nhỏ đã dọn ra một khuynh đất trống, bên cạnh có người hưng phấn nhỏ giọng nói:

- Tới rồi tới rồi.

Liền sau đó là một tiếng vang lớn, mấy cái ghế dựa bị đập ra đường, bốn năm tiểu thanh niên xã hội từ cửa hàng đồ nướng bên cạnh phun ra như lốc xoáy, miệng nói những lời tục tĩu bẩn thỉu, nhe nanh múa vuốt đánh nhau, nhất thời chỉ thấy tay chân tá lả, eo biết ai với ai chung phe.

Quần chúng vây xem vô cùng phấn khởi, trong đó có một vị đầu trục ăn dưa xem rất ghiền, gào to bên cạnh:

- Ô hô hô ___ trâu bò!

Lưu Trọng Tề:

- ...

Đám cặn bã xã hội này!

Thời gian nghỉ hè tốt đẹp, cậu không ở nhà làm thêm bài tập toán mà chạy đi lêu lổng chỗ này đúng là bệnh!

Lưu Trọng Tề thấp thỏm định thử chen ra ngoài:

- Xin nhường đường...

Vào lúc cậu sắp “thoát” ra ngoài, một bà cụ không biết bị ai xô ngã, bà đã tóc bạc phơ, lưng còng như tôm luộc, tay cầm gậy. Người xung quanh đều như mù, mắt đều dán vào đám thiếu niên du côn đánh nhau, không ai qua đờ bà cả.

Cú ngã này của bà không nhẹ, bà đầu tranh trên đất hồi lâu vẫn không dậy được, vừa đau xót gọi vừa đưa tay cầu giúp đỡ với Lưu Trọng Tề đúng lúc ở gần đó.

Lưu Trọng Tề sững sờ, vội muốn đi qua giúp, đúng lúc này, một bàn tay túm lấy cánh tay trần của cậu.

Bàn tay đó lạnh khiến cậu run lên, ngón tay dài nhỏ, nhưng ngón trỏ và ngón giữa hình như cong bất thường, khó nói là từng bị thương hay đơn thuần vì quá gầy, tóm lại, nó khiến người ta bỗng dừng nghĩ tới cảnh khô vuron ra ở nằm mò cô độc nơi hoang dã.

Lưu Trọng Tề quay đầu, nhận ra người thỉnh linh túm lấy cậu chính là nhà chiêm tinh lừa đảo trong quán Tinh Chi Mộng kia.

Nhà chiêm tinh nhỏ giọng, không thềm giả giọng Hồng Kông nữa, nói nhanh:

- Cậu thiếu niên, tôi thấy hôm nay ấn đường của cậu âm u, ắt có tai họa, tốt nhất bớt lo chuyện bao đồng, mau chóng về nhà đi.

Sao hả, thuật chiêm tinh của phương tây và thuật xem tướng truyền thống có thể vượt rào?

Lưu Trọng Tề thâm nhủ: “Cái quỷ gì thế này?”

Thiếu niên tốt thời đại mới gãy thoát khỏi tay cô, không thềm để ý kẻ lừa đảo giang hồ như cô nữa, tiếp bước Lôi Phong tiền bối, đi về phía bà cụ.

...Sau đó rất nhanh, thiếu niên liền tiếp nhận một lần “xã hội tái giáo dục”.

Chủ đề là: “Không nghe người đi trước, chịu thiệt không mất tiền”.

Lưu Trọng Tề vui vẻ giúp người, đỡ bà cụ bị người ta đụng ngã, còn nhặt gậy về giúp bà, nghe bà đầm eo nói nhà mình không xa, Lưu Trọng Tề liền không may mắn phòng bị diu bà đi, theo chỉ dẫn của bà mà hộ tống bà từ con hẻm sau ao lấy âm ỉ chen ra ngoài.

Chờ lúc cậu thấy không ổn thì đã bị bà cụ đưa tới một con hẻm cụt vắng vẻ, ba gã lưu manh lớn ôm cây đợi thỏ bao vây cậu.

Bà cụ ban nãy còn tội nghiệp mà giờ đặt móng ngồi dưới đất, khoanh chân bá đạo, nói rất hùng hồn:

- Chính là thằng này đụng tao ngã, làm bà đây bị gãy chân!

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: lan Trong Quân Tử Như Lan, xuyên Trong hải Nạp Bách Xuyên

Vùng khai phá.

Một dãy xe MPV đậu ven đường, một gã béo từ trên xe bước xuống, chạy bước nhỏ tới ân cần mở cửa xe cho người phía sau:

- Chính là chỗ này, anh xem, xung quanh đều là đường mới xây. Miếng đất khoanh đằng trước chính là chỗ mà hôm nay tôi muốn dẫn anh đi tìm hiểu, đúng là một hạng mục tốt! Lê ra người anh em kia của tôi kẹt vốn như vậy thì nên từ bỏ, nhưng cứ không nỡ được! Bây giờ chỉ cần khởi động tài chính đúng lúc, lập hạng mục là có thể lập tức lấy được khoản vay, sau đó đúng là nằm cũng có thể...

Người bước xuống xe là người phụ trách phía đầu tư, nghe nói là một phó tổng giám đốc hơn 40 tuổi, nở nụ cười vừa lịch thiệp vừa cẩn trọng, nhẹ nhàng ngắt lời gã béo:

- Giám đốc Vương, chúng tôi đã xem qua báo cáo tính khả thi và quy hoạch cụ thể của anh, anh không cần nhấn mạnh lại lần nữa __Lan Xuyên, cậu qua xem xem.

Gã béo cười hùa theo, đưa mắt nhìn người đàn ông trẻ vừa xuống xe.

Người này vóc dáng cao gầy, phong thái đường đường, mặc chiếc áo sơ mi màu tro nhạt, trên mũi là cặp kính gọng kim loại mảnh, không biết bao nhiêu độ, dù sao thấu kính trông rất mỏng. Không chỉ thấu kính mà môi anh cũng mỏng, cánh mũi hẹp thẳng tắp, cảm như được cắt gọt __ ngay cả mí mắt dường như cũng mỏng hơn người khác ba phần. Vì dáng cao nên khi nhìn người khác anh hơi rù rụt, ánh mắt nhìn qua khóe mắt trông như cười như không.

Gã béo nuốt nước miếng, bị khí thế “bỏ tọa là vương giả” đụng vào, trực giác mách bảo người này tới không có ý tốt.

- Dụ Lan Xuyên, “lan” trong quân tử như lan, “xuyên” trong hải nạp bách xuyên (1), đây là người phụ trách bộ phận quản lý rủi ro của chúng tôi.

(1) Hải nạp bách xuyên: trăm sông đổ về một biển.

Phó tổng giám đốc phía đầu tư chỉ vào Dụ Lan Xuyên, nửa thật nửa giả nói với gã béo:

- Đừng thấy cậu ta trẻ tuổi, thứ cậu ta nắm trong tay là thượng phương bảo kiếm đấy, ông chủ lớn chúng tôi cẩn trọng, quyền lực lớn nhất công ty chính là bộ phận quản lý rủi ro của họ, ngày ngày tôi chạy ra ngoài làm việc đều không hữu hiệu bằng một bản báo cáo của cậu ta.

Gã béo vội vàng lên 200% tinh thần, vỗ mông ngựa đen đét vang dội:

- Giám đốc Dụ, tuổi trẻ tài cao, thanh niên tuấn kiệt!

Vương giả... giám đốc Dụ tắt tablet trong tay, gật đầu với gã béo, tiếu cữ như vàng nói một câu:

- Chào.

Gã béo xoa tay nói:

- Không biết giám đốc Dụ hiểu bao nhiêu về mảnh đất này của chúng tôi. Mấy năm gần đây, Yên Ninh phát triển quá nhanh, nơi này mười mấy năm trước toàn là đất hoang, bây giờ đều đã thành đất quý đô thị, tôi...

Ngay lúc gã béo thờ lạy hỏi, chuẩn bị thao thao bất tuyệt, Dụ Lan Xuyên liền ngắt ngang làm gã ghen:

- Không biết nhiều lắm, chỉ từng tới một chuyến thôi. Nơi này trước đây không phải đất hoang mà là bãi xử lý rác.

Ánh mắt gã béo lóe lên, nhanh chóng tiếp lời:

- Hi, sao lại nói là cậu không biết được chứ? Lúc này tôi đang định nói mà chưa kịp nói, hạng mục này tốt là tốt ở chỗ bãi rác đầy đấy! Cái tạo bãi rác, ồm... tái sử dụng đất đai, hiện nay có một kỹ thuật rất thành thạo, rác sau khi nghiền nát rồi nén lại sẽ vô cùng ổn định, cũng tốt cho môi trường, ích nước lợi dân, quốc gia rất khuyến khích! Bên nhà phát triển chuẩn bị lấy điều này làm điểm sáng, có lẽ có thể vận động được ít chính sách hỗ trợ...

- Không đúng đâu giám đốc Vương.

Dụ Lan Xuyên nói, không nóng không lạnh:

- Tôi nhớ nơi này hình như chuyên xử lý rác thải sinh hoạt, mùi rất nồng, theo tôi biết thì rất nhiều chất lỏng và chất độc hại sẽ ngấm vào đất, một số thứ có chu kỳ phân hủy rất dài, sẽ ảnh hưởng đến địa chất. Theo kế hoạch kia của anh, nền đất sẽ không có vấn đề gì chứ?

Gã béo rõ ràng sợ, bắt đầu tránh nặng tìm nhẹ:

- Chuyện này... chuyện này chắc chắn không có vấn đề gì, hạng mục công ty bên bạn tôi đã thành lập rồi, phương án đều thông qua chuyên gia bàn bạc kiểm chứng, tuyệt đối bảo đảm về mặt kỹ thuật, cậu không cần lo. Hiện tại khó khăn chủ yếu của chúng ta vẫn là tài chính...

Dụ Lan Xuyên cúi đầu cười, lịch thiệp nói:

- Ai mà không vậy chứ? Năm nay khủng hoảng tiền tệ, tài chính của ai cũng khó khăn, cho nên càng phải thận trọng hơn, anh nói có đúng không?

- Phải phải...

Gã béo theo sau anh, ngoài mặt vâng vâng dạ dạ nhưng ở một góc độ người khác không nhìn thấy thì dùng ánh mắt lạnh lùng liếc xéo sau lưng Dụ Lan Xuyên, chân thành chúc anh bị thiên lôi đánh.

Ai ngờ đúng lúc này, Dụ Lan Xuyên như có mắt sau lưng, anh chợt quay đầu lại, đối diện với ánh mắt chưa kịp thu hồi của gã béo:

- Giám đốc Vương, hình như anh có lời muốn nói với tôi thì phải?

Gã béo giật mình, đầu lập tức toát mồ hôi.

May mà lúc này có người phía đầu tư đi đón:

- Lan Xuyên của chúng tôi có năng lực đặc biệt là có thể cảm giác được có người nhìn chăm chăm mình, thần kỳ không? Giám đốc Vương chê đám người trung niên chúng tôi nhiều mỡ nên cứ nhìn thật tươi mãi.

Gã mập miễn cưỡng cười theo mấy tiếng, quãng đường sau đó không dám nói hươu nói vượn nữa.

Đoàn người hoàn thành khảo sát thực địa rất năng suất, bảy chiếc xe MPV chạy khỏi vùng khai phá hướng về phía khu thương nghiệp nhà cao tầng san sát.

Trở lại công ty, Dụ Lan Xuyên nhét tablet vào tay tài xế, vừa đi vừa nói với phó tổng giám đốc Đối Đội:

- Chuyện này tôi sẽ không báo cáo, không có giá trị thảo luận. Gã họ Vương không tin được, là một gã lưu manh hai mặt, đoán là trước tiên gã nói với bên khai thác là “tôi có một hạng mục tốt, chỉ là nhất thời không đủ năng lực, tôi khởi động tài chính, còn các anh đầu tư nhẹ (2), chỉ cần phái ra một nhóm gánh tên, chống đỡ tôi là được, cơ bản là không có nguy hiểm, mọi người cùng nhau kiếm tiền”, sau đó lại nói với nhà đầu tư là “nhà khai thác là thương hiệu lớn, hạng mục họ làm trước nay luôn chắc chắn, lần này họ thả đút đoạn tài chính cũng không chịu từ bỏ khối mờ này, may mà họ thiếu tiền nên chúng ta mới có cơ hội chia miếng canh, thời cơ không thể mất”. Lừa gạt hai bên xong, tiền và hạng mục đều được duyệt, gã lại cuồn tiền cuốn gói đi mất, nằm không hốt lời.

(2) Đầu tư nhẹ: Asset-light.

- Cái miệng nhà cậu đấy.

Phó tổng giám đốc Đối Đội cười, nhìn anh đầy sâu xa:

- Lưu manh hai mặt có tác dụng của lưu manh hai mặt, là bạn của giám đốc Lý giới thiệu, dù chỉ nể mặt giám đốc Lý thì chúng ta cũng không thể không chạy chuyển này, công việc mà, đôi lúc cũng phải vì thể diện đồng nghiệp, đối nhân xử thế, khó tránh hi sinh chút thời gian quý báu, làm vài việc vô dụng cũng là việc bình thường.

Dụ Lan Xuyên cười, không tiếp lời.

Hiện có lời đồn ông chủ lớn muốn về hưu, tập đoàn còn chưa có động tĩnh mà mấy vị phó tổng giám đốc trong công ty đã trùng mắt đấu nhau như gà chọi, ngày ngày đều phải tiêm thuốc nhỏ mắt, người nào cũng muốn dùng thanh đại đao là bộ phận đánh giá rủi ro của các anh để chém lên đầu địch. Là thanh đao bận rộn ấy, trong cuộc tranh đấu gió tanh mưa máu, anh đã liên tục một tháng chưa được nghỉ cuối tuần.

Anh nghiêng người, bấm thang máy đi xuống cho các đồng nghiệp:

- Tôi vẫn phải đến phòng họp lo vài chuyện, mọi người xuống trước nhé.

- Giám đốc Dụ vất vả rồi.

- Giám đốc Dụ giỏi giang thật vất vả.

Cửa thang máy khép lại, nụ cười Dụ Lan Xuyên vụt tắt, vẻ mặt nhạt nhẽo đi tới phòng họp, trợ lý chờ sẵn ở phòng họp vội đi theo đưa cho anh tách cà phê và một xấp giấy. Dụ Lan Xuyên nhìn lướt qua rồi trả kẹp văn kiện cho cô ấy:

- Tôi không có thời gian xem, cô nói tôi nghe đi.

Trợ lý trẻ được huấn luyện, lập tức kê bên tai anh nói nhỏ mạch lạc rõ ràng nội dung xấp tài liệu. Dụ Lan Xuyên im lặng nghe, thỉnh thoảng có người đi lướt qua vai, gật đầu chào anh. Trên mặt sàn sáng bóng có thể soi gương là cảnh các nam nữ ăn mặc bảnh bao gọn gàng bước đi vội vã.

Ấn tượng rập khuôn của xã hội cho rằng những người đầu tổ quạ, mặt đầy dầu mỡ, cả ngày sống bằng thức ăn bên ngoài thì chắc chắn vừa nghèo vừa sa sút, ăn no chớ chết, là người thất bại chắc chắn bị đào thải. Ngược lại, người mặc vest được đặt may riêng, ngày ngày kẹp điện thoại ở CBD (3) rêu rao thì chắc chắn là tinh anh đô thị, tiền đồ rộng lớn, phía sau còn tô vẽ thêm ong bướm để nhấn mạnh.

(3) CBD: Central Business District, khu thương nghiệp trung tâm.

Nhưng, “kẻ dung tục ru rú trong nhà” nói không chừng chính là hộ phá dỡ, sở hữu mấy bất động sản, sống cuộc sống hạnh phúc nằm nhà hốt tiền thuê.

“Tình anh đô thị” có khả năng là nô lệ nhà cửa, hàng tháng sạch túi, nước hoa dùng đều là bản dùng thử, mỗi khi đến cuối tháng sẽ phải đối mặt với hiểm cảnh nghèo rớt mòng tơi, ngày ngày tăng ca, sau đó đau lòng bị công chúng gắn mác liên quan tới “thức đêm đột tử”.

Thế sự vô thường, điều này cũng khó nói.

Chẳng hạn như Dụ Lan Xuyên về hình tượng và khí chất đều vô cùng cao ngạo lạnh lùng, chính là một vị “tình anh đô thị” quang vinh mà chán nản như thế đó.

Chạng vạng một ngày thứ sáu giữa hè, Dụ Lan Xuyên đã làm việc cả ngày thờ hất hơi cuối cùng, trải qua cuộc họp video trực tuyến kéo dài suốt 4 tiếng đồng hồ khiến đầu anh ong ong cả lên. Dưới hơi lạnh máy điều hòa khiến người ta run rẩy, anh về văn phòng mình, đóng cửa lại, ngã người lên ghế, trong hộp thư đến lại có thêm một đồng mail chờ duyệt, anh không muốn mở ra xem cái nào cả mà chỉ muốn về nhà nằm như xác chết.

Lúc mở mail, anh thấy hôm trước có một mail hiển thị “chưa đọc”, nhìn lướt qua tiêu đề, anh càng chán nản ____ đó là mail thông báo nợ thẻ tín dụng do ngân hàng gửi.

Dụ Lan Xuyên ực nửa tách trà nóng đến đấy, mượn chút hơi nóng, lúc này mới mở ra “bảng quản lý tài vụ cá nhân” của mình.

“Quản lý thời gian”, “quản lý tài vụ” và “quản lý sức khỏe” tam vị nhất thể, đều thuộc về “phân phối tiêu chuẩn của tình anh”, không thể thiếu cái nào. Mấy bảng biểu đạt chuẩn kia hết như bao cao su, cứ như bao hết cuộc sống lại là có thể không chế tiết tấu, tránh bị xâm hại vậy.

Mà trên bảng quản lý tài vụ cá nhân của Dụ tiên sinh, cột bắt mắt nhất chính là “tiền nhà”.

Nhà, là kính chiếu yêu của thanh niên đương thời.

Lúc chưa mua nhà, các thanh niên ai nấy đều tự cảm thấy hơn người, sớm muộn cũng có ngày bay vút trời cao, sóng vai cùng Thiên Bồng nguyên soái.

Sau khi mua nhà, các thanh niên ào ào giáng chức hạ phẩm, rơi vào chuồng heo, thành nhị sư huynh mặt mày đen nhem.

Xuất phát từ một vài nguyên nhân, đầu năm nay Dụ Lan Xuyên đã mua một căn nhà nhỏ, lúc xem nhà, đầu tiên anh bị đám nhà “vừa cũ vừa tồi tàn vừa nhỏ” trong nội thành làm cay mắt, sau đó anh suýt lạc ở ngoại thành thành phố Yên Ninh. Thoạt đầu anh rất buồn bực, sao giữa thành phố muôn ngàn cao ốc này lại không có một nơi cho người ở chứ?

Sau đó anh tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình thì hiểu, chuyện này không trách thị trường nhà cửa được, chỉ trách anh tiền ít việc nhiều mà thôi.

Cuối cùng, qua rất nhiều thỏa hiệp, anh đã chọn một căn mà mọi mặt đều có thể tạm chấp nhận, tắng gia bại sản đi đóng tiền cọc, quang vinh thành một kẻ nô lệ nhà.

Tiền trả góp mỗi tháng gần 2 vạn, thời hạn 30 năm.

Thời hạn tù cao nhất là 25 năm.

Ngân hàng còn ác hơn cả nhà tù.

Điều thất đức hơn chính là, căn “biệt thự” khiến anh nghèo rớt mòng tơi này hơn một năm nữa mới có thể giao nhà. Chuyện này đồng nghĩa với một năm này, mỗi tháng anh phải trả góp tiền nhà rồi còn phải trả thêm bảy ngàn tiền thuê.

Ngoài ra, khoản chi lớn trong tuần này còn có tám ngàn rưỡi phí đậu xe, hai phần “thuế kết hôn” hai ngàn và tang lễ của mẹ cấp trên...

Dụ Lan Xuyên ngẩn người với màn hình, thờ dài, sờ sờ eo, cảm giác quả thận ăn bữa nay lo bữa mai đang run lẩy bẩy.

Đúng lúc này, điện thoại di động anh rung lên, người gọi tới là “cá khô”.

“Cá khô” tên Vu Nghiêm, là bạn tiểu học của Dụ Lan Xuyên, giáo viên chủ nhiệm hồi đó nói tiếng phổ thông không tốt, không phân biệt được “Vu” và “Dụ” nên hay đùa nói hai người là anh em ruột, qua thời gian dài, hai chàng trai tính tình hoàn toàn khác nhau không hiểu sao lại chơi cùng nhau, trở thành bạn thân.

Ước mơ từ nhỏ đến lớn của Vu Nghiêm là muốn làm một con cá khô chân chính, không ngờ không như ý muốn, có lẽ người có ước mơ thì không xứng làm cá khô chẳng ____ tóm lại, anh ma xui quỷ khiến trở thành một cảnh sát nhân dân, đừng thấy anh toàn quần mấy chuyện lông gà vô tội vạ vĩnh, thế mà anh cũng bận vất giở lên cổ, đã một thời gian không quấy rầy Dụ Lan Xuyên rồi.

- Có việc thì nói, không việc thì cút.

Trước mặt bạn thân, Dụ Lan Xuyên trước giờ đều không có gánh nặng hình tượng, anh quyết đoán bỏ lớp mặt nạ giả vờ giả vịt, lộ ra bản tính thói hoắc, uể oải bản mảy chữ:

- Không uống, không hẹn, không đi.

Cảnh sát Vu vội nói:

- Đợi đã, Lan gia, em trai mày ở chỗ tao.

- Ồ.

Dụ Lan Xuyên lắng nghe, mặt không biểu cảm, bóp bóp sống mũi:

- Sale off em trai, một vạn một tháng, không mặc cả, thanh toán thì chuyển khoản cho tao, từ nay về sau, nó là em trai mày.

Vu Nghiêmr:

- Đừng giỡn, không phải ở nhà tao, mà là ở đồn-tụi-tao!

Dụ Lan Xuyên khựng lại, hừ một tiếng từ lỗ mũi:

- Nó phạm phải chuyện gì?

Vu Nghiêmr đường hoàng khiển trách:

- Thăng cờ hó nhà mày, làm anh trai kiểu gì vậy hả? Từ sáng đến tối không thể quan tâm chút được à? Nó là một đứa trẻ rất tốt, tốt bụng giúp người, đỡ bà cụ, nào ngờ bà cụ là phường lừa gạt, nếu không có người qua đường kịp thời báo cảnh sát thì ban này nó suýt bị mấy thằng du côn đánh rồi. Đừng nói nhảm nữa, mày mau mau qua đây!

- Vậy mà là tốt?

Dụ Lan Xuyên nhướn mắt:

- Thiếu thông minh thì có.

Vu Nghiêmr:

- ...

- Và lại, không phải nói là “suýt bị đánh” sao, nghĩa là không bị đánh, tao còn có việc, trước tiên cứ để nó đợi ở đó đi.

Dụ Lan Xuyên nấp bút máy:

- Mày cho nó chút đồ ăn, về tao thanh toán cho.

Vu Nghiêmr:

- A lô, thằng khốn nạn, mày...

Dụ khốn nạn đã cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Anh Trai Em Là Máy Phát Lì Xì Tự Động

- Ăn đi.

Cảnh sát Vu Nghiêmr đẩy Cola và hamburger đến trước mặt thiếu niên.

Đồn có quy định là cảnh sát đang trong ca trực không được phép gọi thức ăn ngoài, sợ ảnh hưởng không tốt. Chút đồ này là anh chạy cả một trạm xe buýt mới mua về được, người đây mồ hôi.

Thiếu niên xấu hổ đón lấy, giờ mu bàn tay lau mặt, trên xương gò má bị trầy da một mảng nhỏ, mồ hôi chảy qua, vừa đau vừa ngứa.

Vu Nghiêmr xin nữ đồng nghiệp một miếng khăn ướt khử trùng vớt cho cậu, vừa hứng gió điều hòa vừa quở trách:

- Giúp người cũng phải lượng sức mà làm, thầy cô không dạy em sao? Ồ, bà bảo em đi theo bà là em đi theo bà, học sinh Lưu Trọng Tề, nếu em nghe lời như vậy thì tại sao đang thời gian nghỉ hè tốt đẹp lại không ở nhà cố gắng làm bài tập hả? Anh trai em ngày nào cũng tăng ca nên không ai quản em đúng không?

Lời này không biết đã đụng chạm đến trái tim yếu đuối của thiếu niên thời kỳ trưởng thành thế nào, giấy gói hamburger đã xé ra phân nửa, vẻ mặt chàng trai thoáng trở nên âm trầm.

Dụ Lan Xuyên họ Dụ, em trai anh họ Lưu, vì họ là anh em cùng mẹ khác cha.

Năm Dụ Lan Xuyên 10 tuổi, cha mẹ anh vì cách sống không hợp nên chia tay trong hòa bình, Dụ Lan Xuyên theo mẹ, một năm sau, mẹ anh tái giá.

Có điều đây không phải chuyện về một cây cải trắng, theo Vu Nghiêm hiểu thì quan hệ giữa cha mẹ Dụ Lan Xuyên sau khi ly hôn cũng không tệ lắm, và lại họ đều cảm thấy có lỗi với con nên ngay cả cha dượng cũng dành cho anh sự quan tâm gấp đôi. Một người gấp đôi, ba người là gấp sáu, sự quan tâm quá nhiều suýt khiến Dụ Lan Xuyên khó chịu muốn chết, ngày ngày đều bị người lớn làm phiền đến mức muốn bỏ nhà trốn đi.

Lúc em trai ra đời, Dụ Lan Xuyên đã lên trung học, thế là anh lấy cớ “trẻ con trở ngại việc học tập” mà trốn ra ngoài ở nội trú cho thanh tịnh. Ông nội mất sớm của anh có một anh trai ruột, Dụ Lan Xuyên gọi là “ông cả”, là một ông lão độc thân, lúc đó ông lão sống không xa ngôi trường anh học nên ngày lễ Tết anh thường lấy lý do “ở cùng ông cả” để không về nhà.

Con người Lan gia bẩm sinh đã có chút vô tâm, cộng thêm quanh năm suốt tháng không ở nhà được mấy ngày nên thực không có tình cảm gì với người em trai hồi này.

Nhưng, trước đây không lâu, mẹ Dụ Lan Xuyên nhận lời mời của một phòng thí nghiệm nước ngoài, vị phụ nhân ý chí hăng hái ấy còn thờ ơ là còn phần đầu vուն lên ngang nhiên quyết định đưa cả nhà sang chinh chiến để quốc Mỹ. Nhưng nếu muốn thu xếp ổn thỏa ở nước ngoài thì không biết phải chờ mấy năm, con trai út mới lên cấp 3, là tuyển thủ học lệch khoa học tự nhiên điển hình, tiếng Anh không tốt, cho nên người nhà quyết định trước tiên để cậu ở lại trong nước đi học, quan sát kết quả học tập rồi tính tiếp.

Chuyện này đối với Dụ Lan Xuyên quả thực là tai bay vạ gió, vì cha dượng là cái đuôi của mẹ anh, hai người cùng bay đi, anh thành người chăn nuôi... không, người giám hộ tạm thời cục nợ nhỏ.

- Anh cũng không phải nói em làm không đúng.

Vu Nghiêm thấy thiếu niên tội nghiệp, giọng dịu lại:

- Cái này... bất kể nói thế nào, tấm lòng muốn giúp người khác là tốt, đáng khen, đúng không? Lúc này anh gọi điện thoại cho anh trai em rồi, lát nữa anh ấy sẽ qua đón em về nhà, em ăn trước ít đồ lót dạ đi... muốn ăn kem không?

Lưu Trọng Tề vo giấy gói hamburger thành một cục, giả vờ lạnh nhạt nói:

- Không cần, tự em đi tàu điện ngầm về, dù sao anh ấy không hề muốn đón em.

- Không muốn đến cũng phải đến.

Cảnh sát Vu chính nghĩa bật thốt, sau đó mới phản ứng lại là lỗ miệng, bèn vội vã bù đắp:

- Không phải, ý anh là, sao anh ấy lại không muốn đến được chứ? Em đừng thấy anh trai em mặt lạnh miệng ác, mấy cái đó đều là tâm trạng bình thường của những kẻ đi làm tăng ca, anh ấy vẫn rất quan tâm em..

Lưu Trọng Tề nhìn anh, cảnh sát Vu mở mắt nói mò đau xót lương tâm, không bịa tiếp được.

- Anh em mặt không lạnh, miệng cũng không ác.

Thiếu niên trầm mặc một lát, cúi đầu nói:

- Ảnh chưa từng mắng em, cũng chưa từng dữ dằn với em, ảnh chỉ phát li xì cho em thôi.

Vu Nghiêm:

- ...

- Em thi học kỳ vô top 10, ảnh phát li xì cho em; em quét dọn vệ sinh lấy lòng ảnh, ảnh phát li xì cho em; em đánh nhau với bạn trong đội bóng rổ, bị viết kiểm điểm, bản kiểm điểm phải đưa phụ huynh ký tên, ảnh không thèm nhìn liền ký ngay, lại còn phát li xì cho em.

Lưu Trọng Tề hưng dữ cắn một miếng hamburger:

- Có lẽ một ngày nào đó, em giết người phóng hỏa, ảnh cũng sẽ phát li xì cho em, để em tự lái xe đi đầu thú.

Cảnh sát Vu nghe xong, chép miệng, lòng chẳng những không đồng tình mà còn hơi hâm mộ.

Lưu Trọng Tề:

- Anh trai em là máy phát li xì tự động.
- Em à, bây giờ anh nói với em những điều này, có lẽ em nghe không hiểu.

Vu Nghiễm chăm chú câu chữ:

- Nhưng khi lớn lên em sẽ hiểu, tình yêu là thứ rất mật mờ hư vô, chỉ có tiền li xì tốt với em mới là chân lý.

Những lời khuyên bảo này của anh tuy dung tục nhưng là lời tâm huyết, có điều thiếu niên nghe không lọt tai, nghiêng răng nghiêng lợi gặm hamburger.

- Được rồi, không thích nghe thì anh không nói.

Chờ cậu ăn gần xong, Vu Nghiễm bắt đầu hỏi:

- Chúng ta nói việc chính nhé, em miêu tả máy kẻ đòi tiền em đi. Tổng cộng mấy người?
- Bốn người, một bà cụ và ba người đàn ông, trong ba người đàn ông có một người đầu trọc, một người mặt sẹo và một người thọt, đi khắp khả khắp khiêng.
- Tuổi bao lớn? Nghe ra được khẩu âm vùng nào không?
- Không biết. Dù sao không phải người bản địa. Mấy người đàn ông hơn 30 tuổi. Còn bà cụ... em không xác định, mới đầu em thấy bà vừa gầy vừa nhỏ, tóc bạc lưng còng, cảm giác bà cũng 70 80 tuổi.

Lưu Trọng Tề hỏi tường lại, mặt lộ vẻ mờ mịt:

- Nhưng khi các anh tới thì bà leo tường chạy. Một bà cụ 70 80 tuổi... có thể leo tường sao?

Trong hẻm sau ao lầy có rất nhiều đường hẹp ngay cả xe xích lô cũng không vào được, nên lúc đó xe cảnh sát chỉ có thể dừng ở giao lộ, cách địa điểm nhóm lửa gát gần 200 mét.

Chính nhờ 200 mét này mà khi cảnh sát chạy tới, bọn lửa gát đã leo tường chạy.

Vu Nghiễm đã kiểm tra bức tường trong hẻm, tường cao gần 3 mét, vách tường vô cùng bằng phẳng, gần như không có chỗ mượn lực để leo lên, trên tường chỉ có nửa vết chân không quá rõ ràng. Nếu không phải chính mắt Vu Nghiễm thấy bóng người cuối cùng lóe lên rồi biến mất trên đầu tường thì có lẽ anh sẽ nghi ngờ có người báo động giả.

Vu Nghiễm lặng lẽ quẹt trên sổ tay mấy chữ “hỏi Lan gia” rồi hỏi:

- Sau khi chặn em lại, họ nói với em thế nào?
- Nói em đừng bà cụ bị thương, phải đền tiền.
- Đền bao nhiêu?
- Một ngàn.

Giày thể thao và cặp sách của Lưu Trọng Tề đều không rẻ, có thể nhìn ra đứa trẻ này gia cảnh không tệ, trong tay sẽ không thiếu tiền li xì, tiền tiêu vặt. Nhưng thông thường người lớn trong nhà sẽ không để con trai vị thành niên quản số tiền quá lớn nên đòi một ngàn là thích hợp. Nhóm lửa đảo này kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn liền tính ra được con số mà đứa trẻ này có khả năng tự do chi phối.

Trai choai choai vừa ngốc vừa bướng, không chịu được hăm dọa nhưng sĩ diện, thông thường ở bên ngoài bị người khác bắt nạt đều xấu hổ không muốn nói với gia đình, chúng là dê béo chất lượng tốt, thịt rồi lại muốn thịt nữa.

Vu Nghiễm gật gù.

Lưu Trọng Tề nói tiếp:

- Em nói “sao mấy người không đi cướp đi”, gã đầu trọc liền nói “không phải, mày tưởng bọn tao đang bàn chuyện mua bán với mày chắc?” Em lại nói là em không có nhiều tiền như vậy, chúng liền giật cặp em, phát hiện trong ví của em thực chẳng có bao nhiêu tiền, thế là chúng lấy thẻ học sinh của em, bảo em về chuẩn bị tiền, hai ngày nữa chúng sẽ đến trường tìm em lấy... Em định báo cảnh sát thì bị chúng phát hiện, giật điện thoại của em, lúc đó các anh tới, chúng không giật được.

Cậu nhóc nghiêm túc, luôn thử ra dáng người lớn nhưng nguy trang không thích hợp, giữa những con chữ luôn toát lên sự ngốc nghếch, Vu Nghiễm cảm

thấy cậu nhóc và anh trai vừa cặn bã vừa tinh ranh kia không giống như cùng một mẹ sinh ra.

Vu Nghiễm vừa nghe vừa nhin cười, nhưng nhin một hồi, anh lại nghe ra chỗ không ổn:

- Đợi đã, từ lúc chúng bao vây em tới lúc chúng cướp điện thoại em, thời gian đại khái là bao lâu?

Lưu Trọng Tề nhìn anh khó hiểu:

- Không lâu lắm, chỉ nói mấy câu thôi... khoảng 2 3 phút gì đó, sao vậy?

Cảnh sát Vu cau mày, cùng đồng nghiệp bên cạnh nhìn nhau___ người nặc danh báo cảnh sát nói là thấy mấy kẻ lưu manh bao vây một học sinh, muốn động tay động chân, không biết đang làm gì, xin họ phải người qua xem.

Nhưng vấn đề là, đường trong hẻm sau ao lầy rất khó đi, đặc biệt là vào mùa hè, đường hẹp lại đông người, họ từ khi ra khỏi đồn đến khi chạy tới nơi xảy ra vụ án tuyệt đối hơn 2 3 phút.

Nghĩa là, người báo cảnh sát đã sớm biết địa điểm gây án của nhóm lừa đảo trước khi Lưu Trọng Tề bị bao vây.

Làm sao mà biết?

Vu Nghiễm truy hỏi:

- Lúc chúng đòi tiền em, gần đó có ai khác không?

Lưu Trọng Tề lắc đầu:

-...Em không chú ý.

- Vậy em biết ai sẽ báo cảnh sát thay em không?

Vu Nghiễm hỏi:

- Nhớ kỹ lại xem, lúc em đi theo bà cụ kia, có ai chú ý tới không?

Lưu Trọng Tề sửng sốt, vô thức vờ về tấm danh thiếp bị cuốn góc trong cặp:

- Quả thực... có một người, lúc đó chị ấy kéo em một cái, nhưng em không chắc chắn...

Một tiếng sau, kẻ vô lương tâm Dụ Lan Xuyên mới khoan thai đến muộn, lúc vào thì vẻ mặt vội vàng, giả bộ rất giống, cờ hó y hệt cái thứ ngạo mạn trong điện thoại.

- Bà cụ mà em cũng dám đỡ, bộ nhà mình gia tài bạc triệu à?

Dụ Lan Xuyên lái xe đến đón người em hỏi về nhà, dọc đường không phê bình giáo dục cũng không an ủi, đến nhà mới hỏi hột treu một câu như thế rồi đuổi cậu đi nghỉ ngơi:

- Hôm nay bị dọa rồi chứ gì, tắm rửa ngủ sớm đi, anh nói với anh Vu mấy câu.

Lưu Trọng Tề lè mề đáp dạ, len lén liếc nhìn anh, dường như đang chờ mong điều gì.

Dụ Lan Xuyên thấy ánh mắt này của cậu, thầm thở dài, móc điện thoại đi động trong túi ra:

- Được, anh phát lì xì cho em để an ủi.

Lưu Trọng Tề nháy mắt đen mặt, không nói một lời xoay người bỏ đi, còn đóng cửa phòng lại.

Dụ Lan Xuyên hơi khiếp sợ:

- Bọn trẻ bây giờ mắc bệnh làm giả, ngay cả tiền cũng không muốn à?

Đúng lúc Vu Nghiễm giao ca, anh sống không xa nhà trọ của Dụ Lan Xuyên nên đi quá giang xe một chuyến, tiện thể ghé nhà bạn thân ngồi một lát, thấy vậy lập tức ườn ngựa sắp mặt lại gần:

- Nó không cần tao cần, anh, còn thiếu em trai không? Để tao làm con trai mày cũng được.

Dụ Lan Xuyên lấy trong tủ lạnh ra một chai soda ném cho anh:

- Cho mày quá giang xe còn chưa lấy tiền của mày đấy.

Vu Nghiễm thuận thể ngả ra sofa:

- Không Tử từng nói “chi lan sinh ở u cốc, quân tử tu đạo lập đức” (1), Lan gia, đã nói là không ham phú quý mà?

(1) Câu đầy đủ của Không Tử: “chi lan sinh vu u cốc, bất dĩ vô nhân nhi bất hương, quân tử tu đạo lập đức, bất dĩ cùng khổn nhi biến tiết”, ý nói hoa lan sinh trưởng nơi u cốc, không vì hoang vắng mà không tỏa hương, người quân tử tu đạo lập đức, không vì hoàn cảnh khổn cùng mà thay đổi phẩm đức cao thượng của bản thân.

- Không ham phú quý thì tao ham cái gì? Mày chắc? Xê ra.

Dụ Lan Xuyên đá chân Vu Nghiễm, kéo máy hút bụi dưới gầm sofa ra sạc điện:

- Nếu mày dư thời gian thì ra ngoài sớm đi. Không biết cha đây đang thuê nhà à? Chưa hiểu kính cha mà còn đưa tay đòi tiền.

- Vậy sao mày không về nhà ở? Mẹ mày đâu có nhà, đâu ai phiền mày.

Vu Nghiễm nói:

- Thuê nhà đất thí mỗ.

- Xa.

Dụ Lan Xuyên thở dài:

- Giờ cao điểm buổi sáng có mười đoạn đường ách tắc, tao phải băng qua ba đoạn.

Anh nhớ khi mình mới tốt nghiệp, giờ cao điểm buổi sáng bắt đầu từ 7 giờ nhưng bây giờ đã thành 6 giờ rưỡi, qua hai năm nữa, mấy người này có lẽ định không cần ngủ luôn.

Dụ Lan Xuyên về ở hai ngày, cảm giác như mình không phải về nhà ngủ mà hoàn toàn là về điểm danh, còn không đủ hao xăng.

Vu Nghiễm nghĩ nghĩ, lắc đầu:

- Nghèo rớt mòng toi đi tàu điện ngầm như bọn tao không lĩnh hội được nỗi đau của nhà giàu bọn mày.

Dụ Lan Xuyên chỉ ra cửa:

- Không có gì thì mau cút.

Vu Nghiễm nghiêm mặt:

- Chuyện em mày hôm nay, tao phải nói với mày.

- Vậy mày tóm gọn lại đi.

Dụ Lan Xuyên nghe mà như không nghe, gỡ mắt kính xuống để xối dưới vòi nước, hờ hững nói:

- Chịu thiệt vài lần, sau này biết thông minh hơn, chịu thiệt cũng là một kiểu trải đời.

- Bọn lừa đảo hôm nay, tao nghi ngờ là người bên tui mày.

Vu Nghiễm nói:

- Đạo này không nhắm vào mày hả?

Dụ Lan Xuyên khựng lại:

- Hừm?

Vu Nghiễm:

- Chính mắt tao thấy, tường cao 3 mét, bám vào đấy lên là mất hút luôn.

- Leo tường có gì lạ? Mày làm quá.

Dụ Lan Xuyên “chặc” một tiếng, không hứng thú, vung mắt kính cho ráo nước, tiện tay dùng góc áo lau:

- Đàn ông trưởng thành hơi luyện một chút, nhảy lấy đà leo lên tường 3 mét là chuyện bình thường, mày chưa thấy huấn luyện “leo tường” trong quân đội à? Học sinh trung học trong câu lạc bộ parkour (2) cũng có thể biểu diễn leo tường 5 giây đấy.

(2) *Parkour (còn gọi là free running): môn thể thao mạo hiểm mang tính nghệ thuật, người tham gia sẽ vượt qua các chướng ngại vật hoặc khoảng không bằng những chuyển động nhanh nhẹn, khéo léo như chạy nhảy, leo trèo, nhào lộn...*

- Ý mày là, có một nhóm người mê parkour đang đi lừa đảo trong thành phố chúng ta...

Dụ Lan Xuyên ngắt lời anh, không kiên nhẫn:

- Tao nêu ví dụ là dân parkour sẽ biết leo tường chứ không nói người biết leo tường đều là dân parkour, lão Hàm (3), đời này mày có thể học được chữ “logic” viết thế nào không?

(3) *Vu Nghiênn có biệt danh “cá khô”, phiên âm là “hàm ngư”.*

Vu Nghiênn tốt tính khoát tay:

- Hầy, cái thằng này, thấy người ngu là nóng nảy, nóng nảy hại gan, vả lại người ngu trên thế giới người đông thế mạnh, mày đơn thương độc mã giận đối bọn tao, không cảm thấy mình thế đơn lực mỏng sao?

Dụ Lan Xuyên:

-...

Không thể nào phản bác.

Vu Nghiênn:

- Em mày nói trong bọn đó có một bà cụ tóc bạc trắng, cao khoảng 1m50, tay không leo tường 3 mét, vậy thì lạ rồi chứ gì? Đương nhiên, người thông minh như bọn mày lại muốn nói, bà ta có khả năng là do hóa trang..

Lời của cảnh sát Vu còn chưa dứt, Dụ Lan Xuyên đã cầm chìa khóa xe ra cửa thay giày:

- Đi.

Vu Nghiênn:

- Hả? Mày thật muốn đi theo tao? Tao còn chưa phân tích xong, nếu là hóa trang..

- Nếu hóa trang mày thành một bà cụ mà tiếp xúc gần vẫn không bị lộ thì là Thúc cốt công mịa nó rồi.

Dụ Lan Xuyên nhớ tới đoạn thảo luận ban nãy, cứng rắn nuốt hai chữ “ngu xuẩn” vào:

- Mau lên, buổi tối tao còn phải xem xét báo cáo nữa nè.

Nửa tiếng sau, hai người tới chỗ con hẻm kia.

- Chính là chỗ này.

Vu Nghiênn chỉ cho anh xem:

- Khi tao tới, người đó đứng ở vị trí này trên tường, còn nửa vết chân nè. Hẻm cụt ba mặt là tường, nếu từ mặt trong tường bên đó leo qua thì tao còn có thể hiểu, nhưng bà ta là từ bên này leo tường đi.

Vu Nghiênn so tay ra sau, giữa hai mặt tường trong hẻm chỉ đủ cho một người giang hai tay:

- Cái này hoàn toàn không có không gian chạy lấy đà... đêch!

Anh còn chưa dứt lời đã thấy Dụ Lan Xuyên từ bên cạnh anh nhảy ra, chỉ hai bước đã tới tường đối diện, tung người nhảy lên, nhẹ nhàng leo lên đầu tường, cả người co lại giữa không trung, mũi chân điểm lên tường, mượn lực tung người đi.

Cùng lúc đó, Vu Nghiênn nghe tiếng “rẹt”, có thứ gì đó nho nhỏ bắn vào mặt anh.

Vu Nghiênn vội mở đèn pin quét qua, thấy giám đốc Dụ đang ngồi xổm trên đầu tường với biểu cảm một lời khó nói, túm chặt vạt áo của mình ____ động tác quá lớn nên áo sơ mi bị rách rồi.

Một cái nút áo lấn lông lóc trên nền đất.

- Phóng đăng.

Vu Nghiêm che mặt:

- Thiếu hiệp, cứ phóng đăng tiếp đi!

Dạ Lan Xuyên:

-...Câm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Con Muốn Ăn Tim Gà Quay!

Khoảng 9 giờ tối, “Tinh Chi Mộng” đóng cửa.

Cam Khanh tẩy lớp hóa trang trên mặt, gỡ đôi lens màu nhạt ra, chớp mắt mạnh mấy cái, nắm ngón tay chia vào trong tóc, gỡ mái tóc giả dài như thác nước, để lộ mái tóc lưng lưng, khi cúi sẽ xoắn xuống gần cằm, bị tóc giả ép làm lia chia.

Sau đó cô cời dép lê nhỏ, nhét dưới gầm tủ quần áo, lấy chân trần khều ra một đôi dép nhựa mang vào, kể đó cô cời chiếc váy dài, mặc áo bóng rổ và một chiếc quần lưng tới đầu gối vào. Cô vươn người, cảm giác cơ thể mình được giải phóng.

Từ “nhà chiêm tinh” phong cách gypsy giải phóng thành một nữ thanh niên quê mùa mộc mạc.

Nữ thanh niên nhấc ấm trà lên, đổ trà cũ vào chậu hoa rồi cho nước lạnh vào, ngâm miệng ấm uống hai hớp, rống to với tiệm “Tôm hùm đất Thiên Ý” sát vách:

- Chú Mạnh, có gì ăn không?

Ông chủ tiệm “Tôm hùm đất Thiên Ý” Mạnh Thiên Ý nghe tiếng xuất hiện:

- Ăn gì? Tự xới com, chú làm đồ ăn cho!

- Con muốn ăn tim gà nướng!

- Nè, đồ nướng có thể ăn thay com sao?

- Con thêm tim gà nướng.

Cam Khanh tắt đèn khóa cửa:

- Thèm từ trưa kìa, lúc khách tới con nói ra làm khách chạy luôn, với cho con 1 ký tôm cay nữa.

Lúc này, lời nói, giọng điệu của cô hoàn toàn thay đổi, không còn thần bí mờ ảo, cũng không còn cảm giác khoảng cách, lò dò nữa.

- Cho con thèm chết, com đang hoành không ăn mà chỉ biết ăn đồ vặt.

Mạnh Thiên Ý than thở:

- Được, đợi nhé!

Lúc này đường phố không đông người, gió đêm nóng ẩm quần lấy mùi dầu khói trong chảo xào, cuốn lại thổi qua mặt cô, Cam Khanh hít một hơi, cảm giác rất thoải mái, khỏe mỗi tự nhiên nở nụ cười.

Trừ lúc giả thần giả quỷ ra, cô luôn cười, khi có người thì cô cười với họ, khi không có người thì cô tự cười vui với chính mình.

Đêm hè nóng bức chợt nổi lên một cơn gió nhẹ, xâu đồ nướng chảy dầu kêu xè xè, nền trời sâu lắng dần hiện những vì sao, cơn hèm dơ bản quanh co khúc khuỷu... trong mắt cô, dường như mọi thứ đều là cảnh đẹp tuyệt vời chốn nhân gian, đều đáng để dừng chân thưởng thức.

Xâu đồ nướng và tôm hùm nhanh chóng làm xong, ông chủ Mạnh sợ cô bị nhiệt nên trộn cho cô một đĩa salad, Cam Khanh tìm một cái bàn ngồi xuống,

tự rắc bột ớt, dường như cô tay chân vụng về, run tay, rắc ớt hơi nhiều, cô cũng không để ý, tùy tiện phẩy phẩy rồi vừa hà hơi vừa gặm, vô cùng tập trung, điệu bộ giống như đang ăn ở Michelin ba sao.

Mạnh Thiên Ý chào xong nhóm khách cuối cùng, lau khô tay vào tạp dề, cầm hai chai bia ướp lạnh tới.

Cam Khanh đón lấy, cùng với ông một cái, uống trực tiếp bằng chai, tu một hơi gần nửa chai, mồ hôi nóng toát ra do cay voi đi bầy tám phần, cô thở ra hương thụ:

- Ô, có hậu ngọt, ngon quá.

Mạnh Thiên Ý nhìn cô ăn uống mà nổi con thêm, bất giác cũng tu một hơi lớn, nhưng uống vào miệng tí mĩ thưởng thức thì nó vẫn là mùi nước đá nguội của bia kém chất lượng, không hề biến thành quỳnh tương ngọc dịch:

- Can, ngày mai con khỏi bán mấy thứ dây chuyền rơm kia nữa, cứ làm quảng cáo sống cho chú là được, con ngồi đây uống là chú có thể bán được nhiều bia hơn đây.

- Chú quyết định là được.

Cam Khanh cong mắt cười với ông:

- Dù sao cũng đều là việc kinh doanh của chú mà.

Căn tiệm nhỏ Tinh Chi Mộng thực ra là do người thân của Mạnh Thiên Ý mở, mặt tiền đều là của người nhà họ. Ông chủ tạo được tài khoản hot về chiêm tinh trên mạng, up vài thứ thần bí, bán ít bùa hộ mệnh, ngọc đôi vận gì gì đó, sau đó phát hiện kinh doanh trên mạng càng dễ hơn, bèn tập trung lo cho tài khoản hot trên mạng, không có thời gian quản lý căn tiệm nhỏ, kinh doanh có cũng được mà không có cũng chẳng sao, thuê Cam Khanh tới trông tiệm.

Cách mỗi hai tháng, Cam Khanh sẽ đến chợ bán si hàng hóa để nhập hàng theo chỉ thị của ông chủ, gom một túi trang sức vài chục tệ nửa ký, về chọn ra mấy thứ đẹp để trong quầy, dùng ánh đèn làm nền, chờ những kẻ tiêu tiền như nước ghé mua.

10 giờ sáng mỗi ngày cô mở cửa kinh doanh, đeo tóc giả mắt giả, mặc “quần áo làm việc”, bắt đầu biểu diễn một ngày, tối đóng cửa tùy tâm trạng, Mạnh Thiên Ý bao cơm cho cô. Cô rất hài lòng với công việc này, vì tay nghề của chú Mạnh rất ngon, còn để cô gọi món.

Mạnh Thiên Ý nói:

- Hôm qua chú xem sổ sách của con, tháng này kinh doanh được đấy, nên bảo chủ con thưởng tiền.

- Mùa hè dễ bán, chứ qua mùa đông thì chắc là không được.

Cam Khanh lột vỏ tôm, chấp tay với ông chủ Mạnh:

- Chú nói thưởng tiền là con tưởng thật đó, đang thiếu tiền, dạo này nghe nói giá thuê nhà lại tăng, con thấp tha thấp thỏm cả nửa tháng nay rồi.

Mạnh Thiên Ý hỏi:

- Con thuê phòng à, bao nhiêu tiền?

- 1 tháng 600.

Cách lột tôm của Cam Khanh vô cùng có học vấn, bóp hai cái, kéo, lôi, toàn bộ thịt tôm đều chui ra khỏi vỏ, cô cầm thịt tôm nhúng vào nước chấm cay lẫn một vòng, cay cay thơm thơm, một ký tôm hùm với bia chốc lát là hết sạch, đủ thấy cô là một kẻ ăn hàng thâm niên.

Mạnh Thiên Ý:

- Một phòng hả?

Cam Khanh phì cười:

- Đầu rẻ vậy, một giường.

- Con cũng tạm bợ quá đấy.

Mạnh Thiên Ý bĩu môi, sau đó nói:

- Chú nói với con chuyện này_____chú có một di hai, năm nay 73 tuổi, ở góa hơn 40 năm, trước đây sống với anh cả chú, giờ anh chú mất rồi, chị dâu mang con đi tái giá, bà cụ chỉ còn một thân một mình.

Cam Khanh dừng lại:

- Chú nén đau thương.
- Chuyện năm ngoái rồi, sinh lão bệnh tử thôi, không có gì đâu.

Mạnh Thiên Ý nói tiếp:

- Mọi người vốn đã thương lượng với nhau đón bà ra nhưng bà không muốn, nói mình có nhà, không đi ở nhà người khác. Bà cụ tuy còn khỏe nhưng đầu sao cũng đã lớn tuổi. Nhà có hai phòng ngủ nhỏ, bà ở một phòng, phòng còn lại hiện đang bỏ trống, chủ muốn tìm một người đáng tin cậy đến ở cùng bà. Bà cụ có thể tự lo liệu sinh hoạt, không cần giúp việc nhà, ban ngày con muốn làm gì thì làm, tối về nhà bầu bạn với bà là được, mấy chuyện như leo thang thay bóng đèn gì gì đó thì con giúp một tay, tối lỡ bà có bệnh cấp tính thì con gọi 120 rồi thông báo bạn bè thân thích giúp. Tiền thuê nhà tương trưng thôi, cứ tính theo tiền thuê hiện tại của con, sau này cũng sẽ không tăng giá.

Cam Khanh vừa nghe còn có loại chuyện tốt như vậy liền nói:

- Con thì chắc chắn không thành vấn đề rồi, bà cụ ở đâu ạ?

Mạnh Thiên Ý:

- Ngõ Len, viện số 110.

Cam Khanh đầu tiên ồ lên một tiếng, sau mấy giây thì nhớ ra gì đó, tay không khống chế được chừng mực, bứt dứt đuôi tôm:

- Là... ngõ Len kia ư?

- Con không hiểu rồi, bên kia giờ đã khác trước, đặc biệt là hai năm nay giá nhà tăng nhanh, rất nhiều người đều nhân lúc giá cao bán nhà đi, người già ở lại đó đã không còn mấy ai nữa.

Ông chủ Mạnh vội hạ thấp giọng:

- Và lại, dù là người già cũng không ai biết con là... sao hả, không tin chú Mạnh à?
- Sao có thể ạ?

Cam Khanh hoàn hồn, tránh ánh mắt ông chủ Mạnh, cúi đầu cười:

- Chỉ là... không tiện lắm, con biết chú có ý tốt. Và lại nghe nói bên kia giờ đã thành khu trường học (1), thuê một chỗ nằm cũng hơn 3000, làm vậy cũng quá chiếm lợi của chú rồi.

(1) Khu trường học: khu bất động sản gần trường học.

- Hầy, nói gì vậy hả?

Cam Khanh bỏ con tôm cuối cùng vào miệng, nhanh chóng thu dọn chén đĩa ăn, còn tiện tay lau bàn:

- Chỗ bà cụ nếu có gì cần con, chú cứ nói một tiếng, con gọi đến là đến, gọi đi là đi, dù sao cũng không có chuyện gì, chứ dọn thì cho con xin khỏi ạ. Chỗ con vừa nộp tiền nhà nửa năm, người ta không trả, giờ dọn đi tiếc lắm. Nếu không có gì thì con tan làm đây!

Ông chủ Mạnh:

- Can...

Lúc này, chợt có một giọng nam xen vào:

- Xin lỗi, cô ơi, cho hỏi cô là người của tiệm này sao?

Cam Khanh và Mạnh Thiên Ý cùng quay đầu, thấy một cảnh sát đi tới cửa Tinh Chi Mộng, đầu húi cua tròn, đôi mắt cười, da rất trắng, tướng tá vui vẻ, mặc đồng phục vào không có chút uy hiếp nào, thuộc kiểu cảnh sát mà người dân vừa thấy là muốn lại gần hỏi đường.

Nhưng ông chủ Mạnh lại đứng dậy theo bản năng, không biết vô tình hay cố ý dùng thân thể béo nịch của mình che chắn Cam Khanh, cười nói:

- Đó là tiệm của cháu tôi, bây giờ nó không ở đây, cậu... có chuyện gì không? Chúng tôi làm ăn có giấy phép, nếu cậu muốn xem thì để tôi lấy.

Ánh mắt cảnh sát lướt qua ông, nhìn Cam Khanh.

Ông chủ Mạnh vội nói:

- À, đây là nhân viên thu ngân tiệm chúng tôi thuê. Con gái xứ khác, mới tới Yên Ninh chưa được mấy tháng, không biết gì hết đâu, cậu có gì cứ hỏi tôi

là được.

Cam Khanh không lên tiếng, an tĩnh đứng trong góc làm vật trang trí, bóng đèn ven đường của quán bị dầu bám vào phát ra ánh sáng mờ mờ chiếu vào người cô, chỉ có thể thấy được gần nửa khuôn mặt, làn da như sứ trắng thời xưa, cô rũ mi cụp mắt.

- Đứng căng thẳng.

Cảnh sát cười ôn hòa, hai tay đưa ra thẻ chứng nhận của mình:

- Tôi cũng vừa được điều đến khu chúng ta, sau này có gì khó khăn có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.

Mạnh Thiên Ý không dám nhận, cười xuề xòa, ánh mắt lướt nhanh qua thẻ chứng nhận, vị cảnh sát này tên Vu Nghiễm.

- Là vậy, chạng vạng hôm nay xảy ra một vụ lừa đảo tài sản bất thành, nạn nhân gặp nạn ở gần đây.

Vu Nghiễm hòa nhã nói với Cam Khanh:

- Chính nạn nhân nói là một chị gái trong tiệm đã nhìn thấy, còn kéo cậu ấy lại, tiếc rằng cậu ấy không nghe lời khuyên, có chuyện như vậy chứ? Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn tìm hiểu rõ tình huống thôi.

Cam Khanh hé môi cười, vẫn không lên tiếng, ánh mắt nhìn sang một bên, đáng vẻ như kiểu thấy người lạ nên rụt rè nhút nhát.

Nhưng không hiểu sao Vu Nghiễm cứ cảm thấy có gì đó kỳ kỳ mà lại không nói rõ được.

Vu Nghiễm nói:

- May có quần chúng nhiệt tình báo án kịp thời, chúng tôi mới có thể chạy tới đúng lúc. Tôi muốn mạo muội hỏi, là cô báo cảnh sát sao?

Ông chủ Mạnh vội nói:

- Sao có thể...

Cam Khanh:

- Đúng.

Hai người gần như đồng thanh, ông chủ Mạnh nhanh mồm nhanh miệng bị nghẹn đơ.

Cam Khanh nhìn nhanh qua ông, nhỏ giọng giải thích:

- Giờ chẳng ai dùng điện thoại công cộng nữa, người ta điều tra là biết ngay thôi.

- Ồ.

Ông chủ Mạnh lúng túng nhìn cô rồi lại nhìn cảnh sát:

- Tôi... uhm... buổi chiều đông khách quá, không chú ý bên ngoài.

Cam Khanh nhẹ nhàng nói:

- Máy người đó không phải lần đầu làm chuyện này, bình thường họ đều dụ người ta tới con hẻm cụt phía sau, lừa tiền xong liền bỏ chạy, trước đây tôi tình cờ gặp nên biết sơ sơ họ sẽ ra tay chỗ nào. Tôi gặp phải sẽ đi đường vòng, sợ rước phiền toái nên không nói với ai. Cậu bé hôm nay vừa ra khỏi tiệm của tôi nên tôi mới nhiều lời một câu. Chúng tôi không dám dây vào chuyện của họ đâu.

Vu Nghiễm sững sờ, cô gái này hình như biết anh muốn hỏi gì, chỉ dăm ba câu liền phải bản thân sạch sẽ, trực giác cho biết, anh có hỏi nữa cũng hỏi không ra được gì.

Quả nhiên, Cam Khanh bắt đầu không biết __

- Chúng luôn hoạt động ở gần đây sao?

- Không biết.

- Từ hẻm sau leo tường chạy, bình thường sẽ chạy đến đâu?

- Không rõ.

- Nạn nhân trước đây thì sao? Có gì đặc trưng đáng nhớ không?

- Không có ấn tượng gì.

Vu Nghiênr

-...

Mắt Cam Khanh nhìn quanh, tuy đã muộn nhưng các quán ăn đêm nhỏ xung quanh vẫn chưa hoàn toàn vắng khách, một cảnh sát mặc đồng phục đứng đây làm thu hút ánh mắt mọi người. Đường như cô hơi ảo não, nhỏ giọng:

- Tôi thật sự không biết gì hết, nếu biết một cú điện thoại lại gọi anh tới đây thì tôi sẽ không lo chuyện bao đồng đâu.

Ông chủ Mạnh tiếp lời:

- Đúng đó đồng chí cảnh sát, chúng tôi buôn bán nhỏ không chạy đi đâu được, mấy tên lưu manh đó làm chuyện xấu xong bỏ chạy, không bắt được, lỡ chúng biết chuyện này, về sau thường xuyên tới gây phiền phức cho chúng tôi thì ai chịu đây? Cậu tha chúng tôi đường sống với.

- Lưu manh mà ông chủ Mạnh cũng phải sợ hã không phải lưu manh bình thường nhĩ?

Lúc này, tiếng cửa xe dừng ở giao lộ cách đó không xa vang lên, Dụ Lan Xuyên ung dung bước xuống.

Vì áo sơ mi bị rách nên anh dứt khoát bứt luôn nguyên hàng nút xuống, kéo vạt áo ra khỏi lưng quần một nửa, thả buông lỏng lẻo nửa bên, lúc cử động, từ ngực tới bụng như ẩn như hiện. Để phối hợp tạo hình hoang dã này, anh còn gỡ mất kính xuống, cạo rối tóc, một tay rút túi quần, về mặt lạnh lùng bước tới.

Cảnh sát nhân dân chính trực Vu Nghiênr vô cùng xấu hổ, vì cảm thấy đồng bọn của mình giống trai bao hộp đêm.

...còn là loại bán thân không bán nụ cười ấy.

Lamr Thực ra tác giả không đặt tên chương, tên chương Lam lấy là phần nội dung tóm tắt mà tác giả ghi trên Tấn Giang để mọi người dễ theo dõi trong chương có gì, sau này beta Lam sẽ xóa tên chương.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: băng Qua Núi Đồi, Cho Dù Mái Đầu Đã Bạc...

Là một nữ thanh niên tình cờ gặp một nam thanh niên phanh ngực ngoài đường, Cam Khanh cũng không ngoại lệ nhìn nhiều hơn một chút. Nhìn xong, cô cảm thấy cơ thể này muốn ngực có ngực, muốn eo có eo, đem ra triển lãm cũng không tính là quá đáng.

Chỉ là... ở cái nơi tồi tàn dầu khói và tro bếp bay đầy trời này, có cần nỗ lực thời thượng như vậy không?

- Lúc nhỏ tôi từng gặp ông một lần ở ngõ Len.

Dụ Lan Xuyên cúi đầu, ánh mắt lướt qua tay ông chủ Mạnh, tay ông rất dày, vì quanh năm cầm muối nên dính dầu nhưng da thịt lại vô cùng trơn mịn như ngọc, thực không giống tay của người đàn ông trung niên ____ đối diện với ánh mắt mờ mịt của ông chủ Mạnh, Dụ Lan Xuyên tự giới thiệu không rõ ràng:

- Tôi họ Dụ.

Về mặt Mạnh Thiên Ý và Cam Khanh đồng thời đơ giấy lát.

- Ô, cậu!

Chiếc eo luôn hơi cong của Mạnh Thiên Ý ưỡn lên, ông nhỏ giọng:

- Cậu... vào trong tiệm ngồi, mời vào.

Nói xong, ông khoát khoát tay về một bên, cố không nhìn Cam Khanh, giả vờ như rất tùy tiện đuổi cô đi:

- Can, không có chuyện của con, về trước đi, đi đường cẩn thận.

Trong nháy mắt Dụ Lan Xuyên lên tiếng, Cam Khanh lùi về sau nửa bước, lui ra khỏi ánh đèn, cảm giác tồn tại vốn đã thấp gờ bị ép gần như không còn.

Nghe ông chủ Mạnh lên tiếng, cô gật đầu như u linh, không hé răng, xoay người rời đi.

Ban đầu Dự Lan Xuyên không chú ý tới cô nhưng vẫn theo thói quen lướt mắt nhìn, vừa lướt qua mặt nghiêng mơ hồ của cô, tim anh chợt nhảy lên, anh bật thốt gọi cô lại:

- Đợi đã.

Cam Khanh giống như bị anh dọa sợ, cứng nhắc đứng lại, rụt rè quay đầu hỏi:

- Anh gọi tôi à?

Đôi mắt mở to của cô đầy hoảng hốt bất an, vai căng cứng thấp thỏm, như một con thỏ hoang bị kinh hãi.

Dự Lan Xuyên lúc này nhìn rõ dáng vẻ của cô, lập tức thất vọng, ký ức sôi trào cuộn cuộn trong lòng chợt bốc hơi.

- Không có gì.

Về mặt anh lãnh đạm trở lại, xa cách mà khách sáo:

- Người hôm nay bị chúng chặn là em trai tôi, tôi gửi lời cảm ơn cô.

Cam Khanh chất phác đáp:

- Không, không cần khách sáo.

Dự Lan Xuyên thờ ra từ mũi, nghĩ: “Con nhỏ quê mùa này ở đâu ra thế? Nói cũng nói không lưu loát.”

Chút lòng nhẫn nại của anh phải giữ lại để hầu hạ mấy bố bên A, không kiên nhẫn với cái thể loại thật thà nhút nhát này, anh kiềm chế bản thân, gật đầu rồi không để ý người qua đường này nữa, nhắc chân tiến vào tiệm “Tôm hùm đất Thiên Ý”.

Cam Khanh nghĩ: “Có chút xiu mà làm quá, Dự gia đúng là bị người ta đào mộ tổ, đào ra một tên bệnh thần kinh.”

Cô cúi đầu, bước đi vội vã, như một cái bóng không bắt mắt.

Đường nhỏ trong hẻm sau ao lầy như mê cung, vào giờ này, ngoại trừ con đường thịt nướng lộ thiên thì những nơi khác đều vắng lặng, gió đêm thổi qua như khựng lại vài phần, đèn đường lâu năm thiếu tu sửa sáng tắt tùy tâm trạng, đôi lúc còn chớp chớp. Người đi ở đây, tiếng bước chân hơi lớn sẽ có tiếng vang vọng lại.

Rất đáng sợ.

Không biết có phải vì đi một mình ban đêm sợ hãi hay không, Cam Khanh lệt xệt dép lê trên nền đất, vừa đi vừa ngâm nga hát.

Lúc cô đi đến chỗ khuất sáng nhất, một bóng người ló ra trên đường nhỏ cô vừa đi qua ___ nếu Lưu Trọng Tề ở đây sẽ nhận ra, đó là một trong ba gã đàn ông lừa đảo cậ, gã đầu trọc.

Gã đầu trọc hung dữ nhìn chằm chằm bóng lưng Cam Khanh chốc lát rồi nhắc chân đuổi theo. Gã to cao vạm vỡ, cao gần 1m9, nhưng đi đường lại không hề có tiếng bước chân.

Cam Khanh không phát hiện, rẽ vào hẻm nhỏ, lẳng lặng đi, chỉ có tiếng bước chân lê đôi dép nhựa và giọng nữ hơi khàn:

- “Băng qua núi đồi, cho dù mái đầu đã bạc...” (1)

(1) Trích bài “Đồi núi” của Lý Tông Thịnh, lời dịch từ 2 Cái Bánh Bao.

Gã đầu trọc hơi bạnh cằm, bước chân càng lúc càng nhanh, nắm chặt nắm đấm, cơ bắp và gân xanh nổi cuộn cuộn trên tay.

- “Huyền thuyền chẳng dứt, về nỗi xót xa không gặp thời...” (1)

Gã đầu trọc chợt băng qua giao lộ, nhưng liền sau đó, gã thẳng gấp___ trước mắt là một ngõ cụt tối om, trừ chiếc xe đạp hỏng thì không có gì cả.

Cô ta đâu?

Lúc này, tiếng dép lê “lệt xệt lệt xệt” lại vang lên lần nữa, âm thanh từ phía sau gã truyền tới.

- “Còn chưa toại nguyện chúng kiến sự vĩnh cửu...” (1)

Gã đầu trọc chợt quay đầu, thấy “nhân viên thu ngân” lo chuyện bao đồng kia từ giao lộ phía sau gã bước qua, cô rút tay vào túi quần, chân cũng lười nhác, đi đường nghiêng tới nghiêng lui, không thèm nhìn về phía gã.

Dù sao quanh đây cũng không có ai, gã đầu trục dứt khoát không thèm che che giấu giấu nữa, rống:

- Mày đứng lại!

Rống xong, gã sai bước dài đuổi theo Cam Khanh. Gã chạy tới giao lộ, nhiều cũng năm sáu bước nhưng loáng một cái là qua, thế mà chỉ trong chớp mắt ấy, cô gái ban nãy lại biến mất không chút tăm hơi.

- “...thì đã đánh mất chính mình____” (1)

Giai điệu bài hát vẫn chưa tan hết, vang vọng trong hẻm nhỏ, khắp bốn phương tám hướng, sau lưng gã đầu trục toát lên một lớp mồ hôi lạnh:

- Mày là con nào, đừng giả thần giả quỷ!

Gã vừa la lên thì tiếng hát và tiếng bước chân đồng thời biến mất, nhất thời, bốn phía chỉ còn lại tiếng rít của gió đêm, vi vu xào xạc.

Tim gã đầu trục sắp ngừng đập, gã khụy gối giơ tay theo bản năng, đưa hai tay bảo vệ đầu, nín thở, nhìn quanh cảnh giác.

Chợt, một cảm giác run rẩy khó hình dung chảy qua toàn thân gã, liền theo đó, một cơn gió không tự nhiên ép thẳng tới huyết thái dương gã, gã sợ hãi phát hiện, bất luận mình trốn hay chặn đều không kịp nữa, huyết thái dương gã nhói lên, đầu ầm một tiếng, nghĩ: “Tiêu rồi.”

Nhưng cảnh nào bị đâm xuyên máu me be bét như dự đoán không xảy ra, gã đầu trục sững sờ hồi lâu, nhận ra mình ngay cả da cũng không bị rách, mồ mị đưa tay sờ một cái, đầu tốt đẹp vẫn đang nằm an ổn trên cổ.

Ban nãy hình như chỉ là gió cuốn cát đá vụn, vừa vụn thổi vào mặt gã.

Gã đầu trục tìm một hồi trong hẻm nhỏ như ruồi mất đầu, ngay cả một vết chân cũng không thấy, đang vận khí thì đúng lúc điện thoại trong túi rung lên, gã lấy ra nhìn, giọng chợt thấp xuống quăng tám, gần như có thể xem là nhẹ nhàng:

- A lô, sư nương... con hả? Con đang trong cái hẻm tạp nhỏ hồi chiều, lúc nãy thấy có cảnh sát ở đây... sư nương nói gì?

Nhận xong cú điện thoại này, gã không để ý việc tìm Cam Khanh gây phiền phức nữa mà vội vàng vàng chạy đi.

Rời khỏi hẻm sau ao lầy, lại qua hai ngã tư đường, gã đầu trục chạy mồ hôi đầy trán lao vào một quán Mc Donald.

Nhân viên đang dọn bàn bị gã đàn ông hung hăng dữ tợn này dọa giật mình, lui phát về sau một bước, mắt mở to. Gã đầu trục không hơi đâu phân nân, đưa mắt ngáp ngừng nhìn một vòng rồi đi về phía một cái bàn trong góc____bà cụ và hai người đàn ông khác lừa đảo trẻ vị thành niên lúc chiều đang an vị nơi đó, ba người gọi một gói khoai chiên nhưng không ai ăn, giống như chỉ để cho có, dưới chân là túi hành lý căng phồng.

Gã đầu trục thở hổn hển đi tới cạnh đồng bọn:

- Tiền nộp hết rồi mà, sao nói không cho ở là không cho ở? Làm gì có lý này, tôi đi tìm họ!

- Họ trả tiền lại cho chúng ta.

Người mặt sẹo bên cạnh gọi một tiếng “sư huynh” rồi nói:

- Hết cách, hôm nay chợt có người kiểm tra, chủ nhà cũng không biết là chuyện gì, không dám thuê.

Gã đầu trục đang định nói thì bà cụ chợt ngẩng đầu nhìn gã:

- Con gặp ai thế?

Gã đầu trục ngớ người:

- Hà? À, một con nhóc nhân viên trong tiệm, hôm nay nó ăn muối lo chuyện bao đồng, gọi cảnh sát tới, con muốn đuổi theo cho nó một trận.

Bà cụ hỏi:

- Đuổi kịp không?

- Ô... không... tại trời tối quá, con lại không quen đường như nó, đi một nửa là mất bóng, xem như nó gặp may...

Lời gã còn chưa dứt, bà cụ chợt nghiêng người, đưa tay quạt trên thái dương gã một cái, quạt ra một lớp bản nhát, nhìn kỹ giống như là tro than ở tiệm đồ nướng.

Gã đầu trục nhìn rõ ngón tay bà thì giật mình, toát mồ hôi lạnh khắp người.

- Có thể quẹt một đường trên đầu nghĩa là có thể đập vỡ đầu con, người ta hôm nay là không muốn chấp nhận với con thôi.

Bà cụ chậm rãi ngồi xuống trở lại, thờ dài:

- Biết người ta ở tiệm nào, đường nào không?

Gã đầu trọc ăn nói khép nép:

- Dạ biết, ở trên đường toàn là tiệm đồ nung.

Bà cụ gật đầu:

- Hôm nay cô ta không làm bị thương người khác chính là có ý trừ chuyện nhà mình ra sẽ không quản chuyện bao đồng. Sau này tránh cô ta ra là được.

Gã đầu trọc không cam tâm, lăm bắm:

- Một con nhỏ nhà quê...

- Được rồi!

Bà cụ hơi nâng cao âm lượng, ngắt lời gã:

- Ở nhà, ta đã nói với con thế nào? Yên Ninh ngoa hồ tàng long, gặp người đồng đạo phải tránh ra, đừng tưởng mình lợi hại, ếch ngồi đáy giếng!

Gã đầu trọc không dám lên tiếng nữa, hai người đàn ông khác cũng cúi đầu nghe răn dạy.

Cả bàn nhất thời yên tĩnh, bốn người tám mắt đều dán vào khoai chiên, khoai đã nguội, dầu chảy ra thấm ướt tờ giấy mà không ai động đến, lè loi nằm đó, bên cạnh có vài túi tương cà đã xị hết, vỏ nằm lung tung trên bàn.

Qua một lát, gã mặt sẹo phá vỡ sự yên tĩnh:

- Sư nương, chúng ta cứ ở đây mãi cũng không phải cách, nếu thực không được thì đêm nay ra khách sạn ở?

Gã thọt bên cạnh này giờ không lên tiếng rầu rĩ nói:

- Sư nương ở khách sạn, còn ba người chúng ta tạm bợ qua đêm là được, dù sao mùa hè cũng không lạnh.

Bà cụ hình như hơi dao động, đưa tay lấy túi hành lý nhỏ bên cạnh, nhưng không biết nhớ tới điều gì mà qua một lát, bà lại thờ dài, lắc đầu.

Lúc này, Cam Khanh cũng về tới “nhà” của mình.

Cô đi chậm hơn, bước chân lè mề hơn, vì lúc tránh gã đầu trọc kia cô chạy hơi vội nên dây nhựa dép lè bị đứt hơn nửa cọng, phần dính còn lại chưa tới nửa cm, cô sợ mình vừa nhấc chân là hôm nay phải nhảy lò cò về.

Nhìn thấy mấy cái đèn đường quen thuộc trước cổng nhà ở xa xa, Cam Khanh mới thở phào nhẹ nhõm, quyết định việc đầu tiên khi trở về là mượn bạn cùng phòng đổi dép lè mang đỡ hai ngày.

Cô hiện đang ở trong một nhà trọ cho thuê phòng phi pháp, trong phòng có vách ngăn ra tám phòng nhỏ, mỗi phòng có một giường đôi trên dưới cho hai người ở. Đa số người thuê là nữ, mọi người quy định với nhau là không hút thuốc ở không gian chung, cũng không ai không dọn nhà vệ sinh, cho nên vẫn xem như sạch sẽ. Cô bạn giường trên của cô ngày ngủ đêm thức đều là chuyện nhỏ, Cam Khanh lại là người xuống gầm cầu cũng có thể ngủ nên không để ý chút quấy rầy đấy.

Phải nói rằng, cô thấy cái ổ nhỏ này của mình tiện nghi, sạch sẽ, gần chỗ làm, cái gì cũng tốt, hàng ngon giá rẻ.

Tiếc là, thời buổi này, thứ gì hàng ngon giá rẻ luôn đi kèm với vài vấn đề khác ____ chẳng hạn như không hợp pháp.

Ngày hôm đó, khi Cam Khanh ngâm nga “Đồi núi” về nhà thì phát hiện “nhà” đã không còn.

Một đám người xách nồi chén thau chậu tụ tập dưới lầu. Cam Khanh gặp bạn cùng phòng trong đó, bạn cùng phòng lấy ra một đôi dép lè cho cô, đồng thời cho cô biết, thành phố Yên Ninh bắt đầu đợt mới quản lý nghiêm nhà trọ, nhà trọ của họ bị niêm phong, phải dọn đi ngay, không thể ở qua đêm.

Cho nên đám người họ, dù là “cú đêm” ngày ngủ đêm thức hay “chim sơn ca” ngủ sớm dậy sớm đều bị đuổi ra đường.

Sau 15 phút, Cam Khanh cứu ra được hành lý đơn giản của mình, ngồi xổm trên vỉa hè ven đường, ôm trái bắp luộc ____ bắp cũng là do bạn cùng phòng cú đêm của cô cho, rất ngọt.

Đèn đường ngà ngà sáng thành hàng chữ nhất phía sau cô, cột đèn mảnh dẻ xòe ra như dây thiên nga nhẹ nhàng nhảy múa, kéo dài theo đường lớn, nhấp nhô mềm mại, xâu chuỗi lốm đốm với ánh đèn của mọi nhà.

Đêm nay đúng là trùng hợp.

Kẻ lừa đảo và kẻ lo chuyện bao đồng, kẻ không biết tự lượng sức và kẻ thâm tàng bất lộ, khác đường nhưng chung đích, đều sầu lo ảm đạm cân nhắc xem mình nên qua đêm ở chốn nào.

Bài "Đồi núi" của Lý Tông Thịnh cho bạn nào muốn nghe:

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Viện 110 Ngõ Len

Dụ Lan Xuyên tiện đường tiễn Vu Nghiêm một chuyến, lúc về đến nhà đã sắp 10 giờ. Phòng của cu em vẫn đóng, không biết nó đang ngủ hay đang hờn dỗi.

Chắc, thời kỳ trưởng thành.

Dụ Lan Xuyên lười để ý đến nó, anh luôn cảm thấy lúc mình bằng tuổi đấy, tâm trí chín chắn hơn nhiều.

Anh đứng trước gương to nhìn áo sơ mi của mình, tìm như dao cắt. Nếu chỉ đơn thuần rơi mấy cái nút thì anh có thể tự tay đơm lại, nhưng ở ngực còn bị rách một lỗ dài cỡ ngón tay dọc theo hoa văn vải, với trình độ tay nghề của anh, chắc chắn không thể cứu vãn.

“Tại sao cứ đòi thể hiện chứ?” Dụ Lan Xuyên sa sầm mặt tự kiểm điểm, nhìn gương thâm vắn bản thân: “Trước mặt cá khô thì dù soái banh vũ trụ cũng có gì đáng sao? Bằng giá một lần giặt khô không? Mày đúng là ăn no rừng mồi!”

Có lẽ để hòa theo “chiếu xung tội” của Lan gia – đặc biệt là câu cuối cùng – dạ dày anh kêu một tiếng dài và phức tạp.

Dụ Lan Xuyên lúc này mới nhớ ra mình còn chưa ăn tối, đành ịu xiu cời áo sơ mi rách, tiện tay nhét vào túi rác rồi móc điện thoại ra gọi thức ăn ngoài.

Điện thoại di động của anh liên kết với thẻ ngân hàng, hệ tiêu tiền sẽ nhận được tin nhắn thông báo sự thay đổi trong tài khoản, Dụ Lan Xuyên không dám nhìn lâu số tiền dư trong tin nhắn gửi tới, chỉ lướt mắt qua một cái là tim cũng lạnh băng như dạ dày.

Thế là anh lại ki bo lượm áo sơ mi rách về, định cắt xén nó dùng làm giẻ lau.

Như vậy đương nhiên không tiết kiệm được mấy xu tiền, nhưng bản thân “tiết kiệm” đôi lúc như thuốc gây mê, có thể gây tê liệt cảm giác đau khổ vì nghèo túng về mặt tinh thần.

Ông chủ Mạnh của hẻm sau ao lầy có quen biết với ông cả của anh, nể mặt ông cụ nên đã nói thật vài câu với bọn anh.

Nghe nói nhóm lừa đảo kia là từ nơi khác đến, có chút công phu quyền cước, trong đó bà cụ là lợi hại nhất. Chúng tới Yên Ninh, dùng ít thủ đoạn giang hồ hạ đẳng đi lừa bịp khắp nơi, chuyên chọn ra tay với những người trẻ tuổi trông thuộc dạng “quả hồng mềm”.

Mấy năm nay, việc giáo dục an toàn xã hội tương đối thích hợp, mọi người đều biết sinh mạng quý hơn tiền bạc nên cho tới bây giờ, nạn nhân đều rất phối hợp, vừa thấy chuyện không ổn là lập tức ngoan ngoãn tự chấp nhận mình xui xẻo, hai bên một tay giao tiền, một tay thả người, vẫn xem như yên bình hòa hợp, chưa từng gây ra chuyện làm người ta bị thương.

Các hộ gia đình lâu năm của hẻm sau ao lầy dĩ hòa vi quý, cũng không ai lên tiếng.

Ông chủ Mạnh đã add wechat của Vu Nghiêm, hứa sau này có bất kỳ manh mối gì sẽ báo cáo cho đồng chí cảnh sát bất cứ lúc nào. Việc này trước tiên chỉ có thể như vậy.

Đội nửa tiếng nữa thức ăn mới tới, Dụ Lan Xuyên mở máy tính, chuẩn bị làm việc.

Anh chỉ mới ra ngoài chút xíu mà wechat và mail đã nhảy ra mười mấy tin chưa đọc. Thế giới này giống như trong suốt, mỗi người đều bị trói khóa thân trên thiết bị đầu cuối, bị oanh tạc bởi đủ loại thông tin suốt 24 tiếng không ngừng nghỉ, dù bên tai không có tạp âm cũng khiến anh cảm thấy cuộc sống rất ồn ào.

Dụ Lan Xuyên lan man nghĩ, vẫn là cổ đại tốt, các đại hiệp hờ tì là bé quan, trốn vào một xó núi, đồ ma nào tìm ra.

...Có điều nói đi cũng phải nói lại, bé quan không được mang điện thoại di động, không gọi được thức ăn ngoài, đây cũng là một vấn đề.

Anh ngăn người trước bàn báo cáo mà mình phải xem xét suốt đêm, đầu óc như sân khấu kịch, không yên tĩnh được, thế là anh ngồi dậy, thay bộ đồ thể dục rộng rãi, ra ban công đánh hai lượt quyền.

Quyền này tổng cộng bảy thức, là biến dạng của kiếm pháp - ban công của anh quá nhỏ, không luyện kiếm được – kiếm pháp là do ông cả cầm tay dạy anh, tên “Hàn Giang Thất Quyết”, coi trọng “trần trẻ công chính, nhẹ nhàng khoáng đạt”, phải có khí chất quân tử.

Ông cả trước đây luôn nói “võ học Trung Hoa bác đại tinh thâm, đáng tiếc lưu truyền lại không nhiều”. Trong này có bao nhiêu học vấn thất truyền, Dụ Lan Xuyên chưa từng cân nhắc, anh chỉ luôn lấy thất quyết kiếm ra làm bài tập thể dục tập cho mạnh khỏe. Lúc nóng này, lúc mệt mỏi, bất kể là cơ thể hay tâm hồn có chỗ nào không thoải mái, anh tập chừng hai lượt, ra mồ hôi là tốt.

Hồi ông cả 15 16 tuổi, quân Nhật xâm lăng, ông tham gia tổ chức kháng Nhật trong dân gian, từng lên chiến trường, bị đạn pháo nổ làm bị thương, từ đó về sau mất đi khả năng sinh sản, nên ông xem con cháu nhà em trai như con cháu ruột mình. Cơ thể ông rất cường tráng, năm nào ông cũng nói với người khác là mình còn nhỏ lắm, mới 69 thôi, “6” tới mấy chục năm rồi mà tới nay vẫn có người tin.

Tuổi già của ông trôi qua vô cùng phóng túng, lãnh lương hưu, lái chiếc xe việt dã rách nát tả tơi đi du ngoạn khắp nơi, thấy ở đâu tốt thì dừng ở đó, mấy năm nay hành tung càng lúc càng bất định, bạn bè thân thích đều chẳng ai tìm ra ông, Dụ Lan Xuyên gần hai năm chưa được gặp ông rồi.

Ông cả quen biết rộng, dám ôm chuyện, cả đời nhiệt tình giúp đỡ người khác, người xa xôi tới xin giúp đỡ, bất kể quen biết hay không, ông đều không ngại phiền hà. Lần này nếu ông ở Yên Ninh thì dù đào ba thước đất cũng phải moi cho được nhóm lửa đào kia, xem xem họ bẩm sinh đã là người xấu hay gặp phải khó khăn gì.

Cả thời niên thiếu, Dụ Lan Xuyên đều lớn lên bên cạnh ông, vào những năm ảo tưởng nhất, anh từng mong mình sẽ thành người đàn ông như ông, đầu đội trời, chân đạp đất, nửa chén Nhị Oa Đầu kính khắp chân trời góc biển, hai tay áo lồng gió, chuyện gì cũng đẹp bằng.

Nhưng giữa lý tưởng và hiện thực cách nhau mười vạn năm ánh sáng, nhìn những sinh viên đại học cày điểm cao tới chết đi sống lại kia xem, lúc nhỏ có bao nhiêu người từng nói mình lớn lên muốn làm nhà khoa học?

Bệnh ảo tưởng của Dụ Lan Xuyên đến và đi nhanh như gió, khỏi bệnh, anh hòa vào dòng chảy cuộc đời: thi đại học rồi du học rồi thăng chức tăng lương, lúc phục hồi tinh thần thì anh đã ra roi thúc ngựa đi ngược con đường lý tưởng được nhiều năm.

Cái thứ lý tưởng này, cách nó quá xa, nó sẽ tự động biến thành mơ tưởng hão huyền.

Và lại, sao anh có khả năng giống ông cụ được chứ?

Căn bản là không thiết thực.

Dẫu sao ông cụ có lương hưu và không có tiền nhà.

Đánh xong hai lượt quyền, cả người như nhẹ đi một ký, Dụ Lan Xuyên mở cửa sổ ban công, nhào người bên song cửa sổ hứng gió cho khô mồ hôi.

Có lẽ trời sắp mưa, trong không khí dần bốc lên mùi tanh của bùn đất ẩm ướt.

Ông cụ năm xưa dạy anh, vừa là dỗ anh chơi vừa là sợ anh ngồi ỳ mãi không tốt cho sức khỏe nên cho anh hoạt động chút gân cốt chứ không mong dạy ra thành tựu gì, vì Dụ Lan Xuyên không giống người có tính nhẫn nại lâu dài, và lại “Hàn Giang Thất Quyết” hơi không hợp với khí chất anh – tám chữ “trần trẻ công chính, nhẹ nhàng khoáng đạt” này, tính luôn cả dấu câu thì có chữ nào dính dáng đến Dụ Lan Xuyên? Dù sao ông cả không nhìn ra.

Không ngờ, anh lại luyện suốt 15 năm.

Lúc này, điện thoại di động vang lên, Dụ Lan Xuyên tưởng thức ăn anh gọi đã đến nên tiện tay bắt máy.

- A lô, xin hỏi anh là anh Dụ, Dụ Lan Xuyên đúng không?

Dụ Lan Xuyên:

- Ủ, lên đây đi, tôi mở cửa cho.

Bên kia khựng lại không hiểu gì cả, nói:

- Xin lỗi.

Rồi hỏi tiếp:

- Xin hỏi ông Dụ Hoài Đức là người thân của anh sao?

Dụ Lan Xuyên sững sờ, ngực bỗng dưng thít lại ____ Dụ Hoài Đức chính là ông cả anh.

- Là ông nội tôi, sao thế?

- Ô... anh, mong anh nén bi thương.

Cuối năm ngoái, ông cụ Dụ Hoài Đức đến Tứ Xuyên, có câu “trẻ không vào Xuyên, già không rời Thục”, ông cụ đi đến đó liền yêu thích, quyết định ở lâu dài, vui vẻ chơi ở Thục Trung nửa năm, đi đây đi đó, nếm hết hương vị Tứ Xuyên. Sau đó ông cảm thấy mình chơi đủ rồi, không còn nhiều thời gian, thế là ông tìm một thung lũng phong cảnh đẹp, vào chụp mấy tấm hình, để di thư và di vật vào trong túi camera rồi ngồi bên dòng suối nhỏ, cời guitar, ngâm chân vào nước suối trong vắt, nghỉ ngơi một lát rồi đột ngột ra đi. Ba ngày sau mới có vài du khách tự đi du ngoạn phát hiện ra ông.

Ông sống thần kỳ, chết cũng thần kỳ.

Dụ Lan Xuyên mở mật để điện thoại xuống, nhất thời chưa hoàn hồn.

Lúc này, xa xa vang tiếng sấm rền ầm ầm, kể đó gió nổi lên, không lâu sau, mưa to ào ào trút xuống.

Cam Khanh và bạn cú đêm cùng phòng của cô vọt vào ga tàu điện ngầm ở giây cuối cùng, không bị ướt như chuột lột.

Bạn cú đêm cùng phòng chạy mồ hôi mồ kê đầy mình, tóc dài dính bết vào mặt, thờ hồng học chưa hết hoảng.

Bình thường Cam Khanh không đi tàu điện ngầm - tàu điện ngầm đắt hơn xe buýt – nên cô vừa vào liền vội vàng nghiên cứu bản đồ trên vách. Bạn cú đêm cùng phòng liên lạc với một người bạn, đưa Cam Khanh đi nhờ vả, nhà bạn ấy khá xa, phải băng qua hơn nửa nội thành, đi tàu điện ngầm xong còn phải đổi xe.

Cam Khanh xem rõ bản đồ rồi nói:

- Hai đứa mình phải nhanh nhanh chút, bằng không lúc đổi xe không kịp chuyển buýt cuối mất, cậu...

Lời cô còn chưa dứt, bạn cú đêm cùng phòng đã rống lên khóc. Cam Khanh bị động tĩnh này làm sợ hết hồn, kinh ngạc quay đầu nhìn cô ấy.

Cô gái ấy khóc đột ngột như cơn mưa bên ngoài, không có chút bước đệm nào, vừa vào là gào lên không còn nhớ gì nữa.

- Sao lại xui vậy chứ... mấ gì không cho mình ở... mấ gì trừ lương mình? Mấ gì trời mưa? Mấ gì kinh nguyệt tới?

Trong ga tàu điện ngầm có vọng âm, ba chữ “kinh nguyệt tới” cô ấy hét đầy vang dội, hành khách về muộn bước qua thừa thốt, có người ngẩng đầu nhìn cô ấy, có người dứt tai nghe vội vã bước đi, thờ ơ không quan tâm.

Cam Khanh:

- Minh... tìm nước nóng... cho cậu nhé?

Bạn cú đêm cùng phòng ôm bụng ngồi xồm xuống, túi hành lý vút dưới chân, quá nhiều đồ đạc, dây kéo hơi tuột ra, lộ con chó bông từ máy gấp thú bông, cô ấy liếc thấy, bèn túm con chó ấy ra, chơi cho hả giận, suýt làm vấp người đi đường.

Cam Khanh vội xin lỗi người ta, nhặt con chó về, vừa mới để xong xuôi cho cô ấy thì cô ấy lại lôi ra ngoài, hất con chó xui xẻo đó đi:

- Mấ gì không cho mình vút? Đồ của mình, mình vút đấy!

Cam Khanh:

-...

Bó tay.

Cô đành đứng chống nạnh bên cạnh, sau đó đi tới trước máy bán nước tự động, gom góp mấy đồng xu mua một chai nước nóng rồi về xoa đầu bạn, mở nắp chai cho bạn:

- Nè.

Bạn cú đêm cùng phòng của cô khóc to nên nghẹn, ngước mắt khỏi đầu gối nhìn cô, nấc cụt, đuôi móng vuốt nhỏ từ từ nhận lấy.

Cam Khanh xách hành lý giúp cô ấy:

- Đứng co ro nữa, đứng dậy đi tới đi lui đi, bằng không lát đau bụng đấy.

Tiếng khóc hung dữ của bạn cú đêm cùng phòng của cô nhỏ dần, qua một lúc, cô ấy hít hít mũi, lúng túng đứng dậy.

- Được rồi, đừng khóc nữa.

Cam Khanh điềm đằm nói:

- Cậu xem, tuy trời mưa nhưng hai đứa mình không bị ướt. Mưa lớn thế này không kéo dài lâu được, đợi khi tụi mình xuống tàu điện ngầm thì nó tạnh rồi, đâu còn xui nữa? Cậu còn có một người bạn đủ thân để nửa đêm nửa hôm chịu thu nhận tụi mình, là bạn học trước đây của cậu à?

Bạn cú đêm cùng phòng nói:

- Không phải, là bạn gái cũ của bạn trai cũ của mình.

Cam Khanh:

-...

Bạn cú đêm cùng phòng nói tiếp:

- Bạn trai cũ của mình là một tên khốn.

Cam Khanh:

-...Nhìn ra được.

Bạn cú đêm cùng phòng tụi thân uống hộp nước nóng:

- Cậu tốt hơn bạn trai cũ của mình nhiều.

Cam Khanh mơ hồ cảm thấy lời này là khen mình, cô được khen mà cảm nín, đành thờ dãi:

- Đi nhanh thôi.

Một tuần sau đó, Cam Khanh vừa ngủ dưới đất vừa đi khắp nơi tìm nhà.

Tháng 7 tháng 8 hàng năm là mùa cho thuê nhà, hàng loạt sinh viên mới tốt nghiệp ra trường muốn ở trọ, cộng thêm số người bị đuổi ra như Cam Khanh không ít, họ đều tìm một nơi ở rẻ, nhất thời, thị trường cung không đủ cầu, tiền thuê nhà tăng vọt. Đôi lúc tìm trên mạng cả nửa ngày mới tìm được một chỗ giá cả có thể chấp nhận, gọi điện qua thì hoặc là đã cho thuê, hoặc là chủ nhà trọ muốn tăng giá đột xuất.

Sau một tuần, bạn cú đêm cùng phòng cô cuối cùng không kiên trì nổi nữa, để lại những thẻ coupon tích góp được và con chó bông cho Cam Khanh rồi về quê.

Bạn cú đêm cùng phòng đi rồi, Cam Khanh cũng không tiện tiếp tục ở nhà “bạn gái cũ” kia nữa.

Cô đóng tiệm tan làm sớm, đến tiệm Tôm hùm đất Thiên Ý phụ xách hai két bia, vô công rồi nghề đi mấy vòng mới do dự ngập ngừng ra sau bếp:

- Chú Mạnh... chuyện lần trước chú nói tìm người chăm sóc bà cụ, chú đã tìm được người thích hợp chưa ạ?

Cùng lúc đó, Dụ Lan Xuyên lo liệu xong hậu sự cho ông cả, mang tro cốt của ông quay về Yên Ninh.

Lúc xuống máy bay, anh gọi xe, nói với tài xế:

- Bác tài, viện 110 ngõ Len.

Trước tiên anh phải mang ông về nhà một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cùng Một Thế Giới, Cùng Một Ước Mơ Của Ngàn Vạn Nô Lệ Nhà Cửa Mơ Ước... Suýt Hiện Linh Trên Người Anh

Viện 110 ngõ Len kỳ thực là một tiểu khu nhà ở, có điều trong tiểu khu chỉ có một nhà lâu nên mọi người cũng gọi như vậy.

Trước đây nó là “nhà công” do đơn vị xây, kiến trúc mang đặc điểm của nhà công cũ trong quá khứ: tọa bắc triều nam (1), mỗi tầng phương bắc đều là hành lang chung hẹp dài từ đầu đông thông tới đầu tây, phương nam là một dãy mười gia đình sánh vai theo chữ Nhất (2), mọi người đều dùng chung một thang máy. Sau đó, đơn vị không còn, nhà công cũng trải qua “nhà thay nhà” ____ do các hộ gia đình tự nguyện mua lại, trở thành bất động sản mua bán

trên thị trường.

(1) Tọa bắc triều nam: quay lưng về hướng bắc, ngoảnh mặt về hướng nam.

(2) Chữ Nhất: —

Nhà lầu xây vào năm 1990, những đứa trẻ sinh sau năm 90 đã bắt đầu hỏi số lượng lớn, nhà lầu bằng tuổi đương nhiên cũng chẳng thanh xuân xinh đẹp được tới đâu. Bức tường loang lổ, lan can gỉ sét, cầu thang chật hẹp, không chỗ nào là không cũ kỹ.

Có điều tuy tuổi tác nhà lầu hơi lớn nhưng môi trường trong khu rất tốt, ít người thanh tịnh, hơn 20 năm trôi qua, cây cũng thông thả lớn lên, mùa hè đi trong viện, cảm giác mát hơn ở ngoài 5 độ. Vị trí cũng tốt, cách CBD chưa tới hai trạm xe buýt, đi bộ khoảng mười mấy phút là được, công lớn phía tây khu đối diện một trường mẫu giáo song ngữ, ra khỏi cổng lớn phía đông đi về trước khoảng 50 mét là một trường tiểu học công lập khá tốt được chuyển tới mấy năm trước, bởi vậy khu này cũng xem như “khu trường học”, dân chúng bình thường thực sự mua không nổi.

Hiện tại, người sống trong viện này có thể hào mua nhà vì khu trường học, có người giàu bình thường bỏ hơn vạn tiền thuê để con cái tiện đi học, cũng có “thổ dân” mất việc sau khi đơn vị cũ cải cách chế độ, chỉ còn lại căn nhà nhỏ hai gian, gộp đủ tam giáo cứu lưu.

Xe đậu trong viện có xe sang trăm vạn, cũng có xe Santana tới tuổi sắp lìa đời. Nhưng loại khu cũ kỹ này không có bãi đậu xe, nên xe sang hay xe cà tàng đều chỉ có thể tìm một góc rồi bịt lại, thống nhất để một tấm ván nhỏ chỗ bánh xe ngăn chó đi.

Dụ Lan Xuyên đến đúng lúc có người dọn nhà. Có một xe điện nhỏ bốn bánh kéo dây điện từ phòng bảo vệ ra sạc điện, chặn đường, làm xe tải của công ty dọn nhà kẹt ở cửa không vào được.

- Xe điện nhà ai ở cổng? Phiền dịch đi xú coi!

Tài xế xe tải vừa bấm còi vừa hét, hét hồi lâu không ai đáp, ông liền bước xuống xe, rống to:

- Xe bốn bánh màu đỏ viết “Trị liệu vật lý bằng châm cứu ngải cứu tổ truyền, khuyến mãi áo liếm và vòng__hoa__” là của nhà ai? Vòng hoa khuyến mãi của nhà ai? Dịch đi xú coi!

Dụ Lan Xuyên:

-...

Còn là phục vụ đây chuyên.

Anh không muốn chen theo xe tải nóng hầm hập, bèn dừng chân ở cổng đợi họ rời đi.

Đây là nơi hồi trẻ anh thường lưu luyến, vừa vào cổng viện có hai hàng cây hòe lớn, ở giữa là con đường nhỏ để tản bộ, lúc này hoa hòe sớm đã lụi tàn, chỉ còn lại tầng tầng tán lá ngăn ánh mặt trời chói chang giữa hạ, khiến chúng chỉ còn vài lốm đốm rơi rớt trên nền đất. Cảnh cây uốn khúc của cây hòe già kết ra những cái nút tang thương, toát hơi thở ẩm ướt từ màu xanh dày sẫm, mang hơi hướm tịch liêu thanh khiết không nhuộm bụi hồng trần.

Thấm thoát đã mười năm, nhà lầu cũ, người xưa mất, cây cũng đã lớn rồi.

Ông cả sống gần một thế kỷ, lại đi con đường khác thường, hờ tì là mất liên lạc, là người thân người bạn, Dụ Lan Xuyên đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, bây giờ cũng không quá đau thương. Chỉ là, khi anh nâng tro cốt của ông đứng ở nơi này, chợt có chút cảm giác cảnh còn người mất, tựa như một thời đại cứ thể tan thành mây khói trong lúc anh lơ đãng.

Di vật của ông cụ không nhiều, ngoại trừ chiếc xe tời tàn sắp hỏng kia thì chỉ còn lại vật dụng hàng ngày và camera. Trong di chúc, ông bảo Dụ Lan Xuyên rửa mấy tấm ảnh cuối cùng trong máy làm tác phẩm cuối của ông, đồng thời nói rõ những đồ đạc trong túi là ông để lại cho Dụ Lan Xuyên.

Trong túi trừ di chúc thì có hai quyển sổ nhỏ, một quyển là kiểm phổ “Hàn Giang Thất Quyết” mà Dụ Lan Xuyên đã thuộc nằm lòng. Quyển còn lại anh chưa từng thấy, trong di chúc nói, đó là y bát chương môn phái “Hàn Giang”, ông cụ là chương môn thứ 136, định truyền lại cho Dụ Lan Xuyên làm chương môn thứ 137.

Nhưng ông cụ nói anh muốn làm hay không đều được, không sao cả, dù sao “Hàn Giang Thất Quyết” cũng không có môn đồ.

Nội dung chính của “y bát chương môn” được chia thành ba phần lần lượt là “môn quy” “tu vi” và “phương thuốc cổ độc môn”, đều được truyền lại từ xa xưa.

“Môn quy” tổng cộng gồm 20 điều, toàn bộ đều là chữ phồn thể cổ văn, Dụ Lan Xuyên học đại học ở học viện thương mại, sau đó lại du học nước ngoài, trong bụng toàn là mực Tây, trình độ cổ văn chỉ cỡ trung học, nhìn mà hoa cả mắt, anh lật xem kiểu cười ngửa xem hoa đến trang cuối cùng thì tìm được một dòng chữ giản thể viết tay, là chữ của ông cụ.

Ông cụ biết trình độ của anh nên cố ý viết chú giải rất thông tục: “20 điều môn quy, làm được hết chỉ có thánh hiền thôi, không cần xem kỹ, phạm nhân chúng ta chỉ cần tuân thủ luật pháp quốc gia và tập tục xã hội là được.”

Phần “tu vi” là tập hợp cảm ngộ khi luyện công tập võ của các đời chương môn, trình độ văn hóa của các chương môn khác nhau, “di sản” để lại cũng đa

dạng, có người thì là những câu khẩu quyết trúc trắc, có người thì là những người que hươu tay đá chân.

Phần này ông cụ viết chú giải ở trước, chú giải đậm mùi “tắm lòng rộng bao la như trời đất”: “Ông nghĩ đại khái là con xem không hiểu, xem không hiểu thì từ từ xem, từ từ xem cũng không hiểu thì dẹp luôn đi.”

Phần cuối cùng là “phương thuốc cổ độc môn”, cái này Dụ Lan Xuyên từng nghe nói, tương truyền, thời cổ các môn phái đều có những phương thuốc độc môn, trị ngoại thương, điều nội tức, giải độc___ cái gì cũng có, thần thần bí bí, phương thuốc không truyền ra ngoài, thuộc về một phần truyền thừa của môn phái. Giống mấy thứ như “Sinh sinh tạo hóa đan” “Cửu chuyển linh bảo hoàn” trong tiểu thuyết võ hiệp ấy.

Dụ Lan Xuyên tò mò lật phần cuối, muốn xem môn phái mình có bí mật bất truyền gì, kết quả là phát hiện ông cụ dùng mực nước thoa hết mấy trang giấy này, còn dùng chữ đỏ viết “Thứ này không khoa học, có bệnh đi bệnh viện”.

Phía sau còn có ba dấu chấm than.

Chương môn thứ 137 nâng y bát, thường thức, cảm thấy khí số của bốn môn... có lẽ cũng chỉ đến vậy.

Chủ xe điện cuối cùng cũng từ từ đến, tài xế xe tải bắt đầu phản nản bất mãn, tiếng người kéo sự chú ý của Dụ Lan Xuyên về, anh ngẩng đầu, về mặt hơi phức tạp nhìn tòa nhà lầu 11 tầng trong viện.

Trong di vật của ông cụ, thứ quan trọng nhất, cũng khó xử lý nhất, có lẽ chính là căn nhà này.

Nhà ông cụ ở tầng 10, hai phòng ngủ, bên trong đại khái khoảng 70 mét vuông, lúc này Dụ Lan Xuyên đã nghe ngóng được từ chỗ môi giới nhà đất ở giao lộ là căn nhà như vậy có giá thị trường khoảng 850 vạn, chưa tính thuế.

Mấy chữ này khiến giai cấp làm công ăn lương nghe mà choáng váng đầu.

Ông cụ Dụ Hoài Đức không kết hôn, cũng không con cái, từ nhỏ cùng em trai___ cũng chính là ông nội ruột Dụ Lan Xuyên sống nương tựa nhau trưởng thành, ông bà nội Dụ Lan Xuyên mấy năm trước đã lần lượt qua đời, gia đình đơn chiếc, cha anh và anh đều là con trai một.

Cha ruột Dụ Lan Xuyên là Dụ Kiến Hoa chịu đủ gông xiềng hôn nhân và gia đình, khó khăn lắm mới ly hôn, giờ như chim nhỏ sổ lồng, kiên định chủ nghĩa độc thân. Ông cả qua đời, Dụ Kiến Hoa chạy tới gặp di hài ông lần cuối, cùng giúp anh lo liệu hậu sự rồi phát tay áo bỏ đi. Còn về di vật, cha anh nói:

- Dù sao đến thế hệ này, nhà chỉ còn lại một mình con, có cái gì tương lai cũng là của con, tự con xem mà làm.

Cho nên___ căn nhà này, theo lý thuyết, lẽ ra thuộc về anh.

Cùng một thế giới, cùng một ước mơ của ngàn vạn nô lệ nhà cửa mơ ước.

...Suýt hiển linh trên người anh.

Tiếc rằng đây không phải chuyện nửa sau của “Jane Eyre”, vì ông cụ có nói trong di chúc là căn nhà này không thể để lại cho con cháu mình.

Năm xưa lúc “nhà thay nhà”, muốn có được quyền tài sản nhà thì phải nộp 5 vạn tệ___ tuy bây giờ nhìn lại chẳng khác cho không là bao nhưng hơn 20 năm trước, 5 vạn là một số tiền không nhỏ với đa số người.

Ông cụ sống độc thân, luôn kiếm bao nhiêu tiêu bấy nhiêu, đừng nói 5 vạn, 5 ngàn ông còn không có nữa là. Số tiền mua nhà này, là do các bạn bè thập phương tứ xứ nghe nói ông khó khăn đã gom góp lại.

Ông cụ quan hệ quá tốt, từng giúp quá nhiều người, người góp tiền cho ông không biết bao nhiêu mà kể, có người nghèo khó, chỉ góp được 30-50 tệ, ngại để lại tên, cũng không có ý bảo ông trả.

Sau đó ông cụ còn chưa kịp làm rõ nên trả tiền cho ai với ai thì giá nhà trong nước và kinh tế tăng chóng mặt, căn nhà 5 vạn qua một năm tăng gấp mấy lần, sau đó tăng như phóng hỏa tiền trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

Bây giờ mà còn lời 5 vạn năm xưa ra coi sao được.

Cho nên ông cụ Dụ Hoài Đức nói, căn nhà này tuy đứng tên ông nhưng không thể xem như tài sản riêng của ông, ông chắc chắn sẽ không bán, bạn bè vô làm tới Yên Ninh đều có thể đến nơi này.

Nói cách khác, căn nhà suýt mạng họ Dụ ở khu trường học này là “văn phòng trụ sở Yên Ninh” của võ lâm mình.

Nghĩ tới đây là tìm Dụ Lan Xuyên rỉ máu___ mấy thứ chả ra sao này không thể tìm một văn phòng ở ngoại thành sao?

Ngay lúc anh trưng khuôn mặt cao ngạo lạnh lùng mà lòng âm thầm bị phẫn, phía sau chợt có một cơn gió ập tới, đánh vào gáy anh, Dụ Lan Xuyên còn chìm đắm trong 800 vạn, đầu óc chưa kịp suy nghĩ, cơ thể đã tránh đi một bước theo bản năng, đồng thời nghiêng người thụ hưởng tay ra sau. Một cây gậy nhựa trượt ra khỏi khuỷu tay anh như cá lợi, theo trọng tâm dịch chuyển của anh mà quét xuống dưới sườn, Dụ Lan Xuyên lấy tay, vai và khuỷu tay làm kiếm, chỉ trong nháy mắt, một tay và cây gậy như muốn dính lấy anh kia đi được khoảng 10 chiêu, đến khi cây gậy đó suýt đụng đến hộp tro cốt của

ông cả mới dừng lại.

Dụ Lan Xuyên chặt vật đẩy kính mắt, lúc này mới nhìn rõ, kẻ bệnh thần kinh rồi hơi lấy gậy chọc anh chính là một ông lão.

Trên cánh tay ông lão quần băng đỏ, tay ông cầm cây gậy nhựa màu xanh lục, trên áo sơ mi trắng giặt rất sạch là vài miếng vá thò thượng, ông đeo đôi kính lão đôi mắt.

Ông lão cúi đầu, ánh mắt xuyên qua cặp kính lão nhìn hộp tro cốt rồi lại nhìn Dụ Lan Xuyên, cười:

- Anh Dụ, cháu trai bảo bố đưa anh về rồi! Tiểu Xuyên đã lớn ngần này, lúc này nhìn từ xa, ông Dương suýt nhận không ra.

Dụ Lan Xuyên ngẩn người, kiềm chế tính tình, nhìn kỹ lại mới nhớ, ông Dương này hình như ở tầng 6, thân nhất với ông cụ nhà anh, trước đây thường cùng nhau câu cá.

Ông Dương kẹp gậy nhựa vào dưới cánh tay, không thấy rõ ông làm gì, giống như ông chỉ vờn tay nhẹ nhàng, thế mà đã lấy được hộp tro cốt.

Dụ Lan Xuyên:

- A...

- Tới nhà rồi, con trai, để ta tiễn anh ấy một đoạn.

Ông Dương khoát tay với anh, về mặt có chút cô đơn:

- Phù Lương Nguyệt, Hàn Giang Tuyết, Đường Tiền Yến, Xuyên Lâm Phong... ngũ tuyệt năm xưa, kẻ đi người mất, đến bây giờ chỉ còn lại một lão già chưa chết là ta thôi.

Ngũ tuyệt? Mới bốn thôi mà?

Dụ Lan Xuyên hoảng hồn nhìn bóng lưng lão đảo của ông lão, sợ ông làm rớt ông cả__ vì nghe nói không biết đếm hình như là một trong những triệu chứng ngớ ngẩn tuổi già.

- Không người nối nghiệp, Tiểu Xuyên nhà anh còn có chút tiền đồ, có thể tiếp được mấy gậy của em, những người khác... haiz, đều là thứ gì ấy!

Ông Dương nói đông đông dài dài với hộp tro cốt:

- Đại hội võ lâm ba năm một lần, giờ anh đi rồi, năm nay mọi người tới Yến Ninh biết chạy tới chỗ ai đây?

Ông Dương nhớ ra gì đó, quay đầu hỏi Dụ Lan Xuyên:

- Đúng rồi, thất quyết kiếm của Tiểu Xuyên luyện tới tầng mấy rồi?

Dụ Lan Xuyên đầu óc mơ hồ:

-...Tiêu chuẩn xét bậc là gì ạ?

Bảng tiêu chuẩn?

Ông Dương nghe xong, thở dài nặng nề__chòn sinh chuột, thế hệ sau chẳng bằng thế hệ trước.

Ông Dương than thở, xách chuột to Dụ Lan Xuyên vào thang máy, có người đang đợi sẵn bên trong, Dụ Lan Xuyên liếc mắt qua, chợt sững sờ:

- Là cô?

Cam Khanh thực không tìm được nhà, hết cách, đành mặt dày nuốt lời mình đã nói, mặt mày xám xịt tới nhà thân thích ông chủ Mạnh cầu thu nhận. Vì muốn gây ấn tượng tốt cho bà cụ nên hôm nay cô cố ý sửa soạn, lục ra bộ váy duy nhất trừ “đồ công sở”, cẩn thận chải đầu, vén tóc ra sau tai, lộ ra vàng trán và ngũ quan sáng sủa, trông rất ra dáng.

Cô vốn định “lẳng lặng vào thôn, không bán sừng”, cố sức khiêm tốn biết điều, nào ngờ còn chưa lên lầu liền đụng phải hai vị này, đúng là xúi quẩy.

Ánh mắt Cam Khanh bay nhanh qua cây gậy nhựa trên tay ông Dương rồi không dám nhìn nhiều, nở nụ cười rất dịu dàng mắt tự nhiên với Dụ Lan Xuyên.

Lúc cô cười lộ khoe môi nhọn, không biết vì sao Dụ Lan Xuyên cứ có cảm giác quen thuộc kỳ lạ như ngày đó trong hẻm sau ao lầy, không khỏi nhìn cô thêm mấy lần, khó hiểu hỏi:

- Cô cũng sống ở đây à?

Chương 9: con Không Hề Muốn Quen Biết Họ, Con Chỉ Muốn 850 Vạn Kia Thôi.

Cam Khanh thực không nghĩ anh còn nhớ mình, vì khí chất hình tượng của anh rất nổi bật, vừa nhìn là thuộc dạng “phụ nữ khắp thiên hạ đều dung tục, tôi thà tự soi gương yêu mình còn hơn”.

Cho nên cô sững sờ, trả lời ngắn gọn:

- Vừa chuyển tới.

Dụ Lan Xuyên nói:

- Cô làm việc ở chỗ ông chủ Mạnh, đúng không? Tôi nhớ nhà ông ấy có một người thân cũng ở đây, ông ấy giúp cô tìm nhà à?

Lời anh vừa dứt, ông Dương liền xoay qua nhìn Cam Khanh:

- Mạnh? Thăng Thiên Ý á hả?

Cam Khanh nghi ngờ Dụ Lan Xuyên uống lộn thuốc, không chỉ chào mà còn hạ mình trò chuyện với cô nữa!

Ánh mắt đánh giá của ông Dương khiến cô thấp thỏm bất an___ông lão cả đời chìm đắm trong võ nghệ, mỗi một cơ bắp, mỗi một khối xương trên người nên động thể nào, phát lực làm sao, ông đều thuộc nằm lòng. Đừng thấy mắt ông bị kính lão phóng to như người ngoài hành tinh, thế mà ánh mắt ấy như Từ Điện Thanh Sương (1), quét qua khiến người ta âm ỉ đau.

(1) Tên một thanh danh kiếm thời cổ.

Cam Khanh vờ như không chú ý, bình tĩnh hít sâu, muốn cố thả lỏng bản thân, ai ngờ đúng lúc này, tay phải cô tuột dây, hai ngón tay hơi cong không bị khớp chế, bắt đầu co giật.

Chút động tĩnh nhỏ ấy lập tức lọt vào mắt ông Dương, ông hiện hòa hỏi:

- Cô gái, tay sao thế?

Cam Khanh cười, đôi tay cầm hành lý, hàm hồ đáp:

- Dạ đồ hơi nặng.

- Giúp người ta kìa.

Ông Dương dặn Dụ Lan Xuyên, rồi nói:

- Tay này của con từng bị thương à?

Dụ Lan Xuyên nghe lời khom eo, đón lấy túi lớn của cô, đồng thời chú ý tới tay cô, lòng bàn tay có kén, dù là mùa hè, da vẫn rất khô, đầu ngón tay ít được bảo dưỡng lác đác xước măng rồ, có dấu vết từng bị cuộc sống tàn phá. Cô nắm chặt cổ tay phải của mình, dường như đang gắng khiến bàn tay phải cứng ngắc ấy trở nên bình tĩnh, nhưng ngược lại vì căng thẳng mà nó run càng dữ dội hơn, run cả ống tay áo của bộ đầm.

Trông có chút đáng thương.

Cam Khanh nói:

- Dạ hồi nhỏ ngã trên đường, bị xe xích lô cán qua. Bệnh viện dưới quê không tốt, chữa mãi không khỏi.

- Ôi, vậy chẳng phải làm lỡ dở hết sao.

Ông Dương chậm rãi thở dài:

- Tuổi còn trẻ, gân cốt là chuyện nhỏ, nhưng bị thương tới kinh mạch là chẳng phải chuyện vừa đâu.

Cam Khanh giả vờ nghe không hiểu, cứng nhắc phụ họa.

Ông Dương chợt dịch sang bên cô nửa bước, cây gậy kẹp dưới cánh tay nhẹ nhàng lệch theo động tác của ông, giữa hai người cách khoảng 1 mét, người ngoài nhìn chỉ là ông lão ôm hộp tro một mối nên đối tư thế đứng mà thôi.

Nhưng đối với Cam Khanh trong một tắc vuông ấy mà nói, sự chú ý của cô quá nửa dồn vào cây gậy kia, một tắc nghiêng kia của gậy như phong bế không gian hoạt động trước sau trái phải xung quanh cô, cảm giác nghẹt thở khi bị vây nhốt đè ép tới khiến cô muốn tránh đi theo bản năng.

Ánh mắt ông Dương sáng quắc chờ đợi động tác của cô.

Đúng lúc này, cửa thang máy chợt mở ra, luồng không khí xen lẫn mùi nước hoa phả vào mặt xua tan bầu không khí nghẹt thở kia, cơ bắp căng thẳng của Cam Khanh thả lỏng, cô nghe có người nói:

- Ông nội, ông cầm gì thế ạ?

Ba người cùng ngẩng đầu, thấy một cô gái xuống thang máy, cô ấy có mái tóc dài buộc đuôi ngựa lỏng lẻo, mặt đầy axit hyaluronic (2), không nhìn ra tuổi tác bao lớn, mặc đồ hiệu, đeo túi hiệu, chân đi đôi giày có logo cỡ đại, từ đầu tới chân như một cái tủ di động trưng bày hàng xa xỉ, hương thơm phả vào mặt theo từng cử động của cô ấy, trên đỉnh đầu cô ấy như có bốn chữ to lấp lánh ánh vàng: bà-đầy-có-tiền.

(2) Axit Hyaluronic (HA): phân tử giúp giữ nước, dưỡng ẩm, bôi trơn xương khớp... có tự nhiên trong cơ thể và nhiều loại mỹ phẩm.

Cô ấy nói:

- Ông đừng có đi nhặt mấy thứ rách nát về nhà nữa ông ơi. Sáng cháu mới vớt vại dưa muối của ông rồi đấy.

Ông Dương điềm tĩnh ung dung vừa thấy cô ấy là huyết áp tăng vọt, phong độ cao nhân lập tức tan nát không còn một mống:

- Ai cho cháu vớt đồ của ông hả!

Cô gái nhóp nhép kẹo cao su, thối bong bóng về phía ông:

- Không vớt nó ù phân mất. Ông rảnh rồi ăn mặc như ăn mày thì thôi đi, cháu xem như ông cosplay, nhưng ông cosplay ăn mày thì cũng nên có tâm chút, Khoa Giới Kiểm ba lớp ba xàm gì chứ! Chắc... soái ca, tránh đường cho chị coi.

Ông Dương nói:

- Cuối tuần cháu bôi bôi trét trét như yêu tinh, lại đi đâu làm mưa làm gió?

- Phòng gym, cả tuần cháu chưa đi nè, tiêm làm lờ dờ hết.

- Ông bảo cháu theo ông luyện côn mà cháu không luyện, lại phí nhiều tiền đi cái chỗ... chỗ gì kia, theo một thằng ngốc nâng tạ sắt, cháu...

- Ông nội, người ta muốn luyện ngực luyện hông, chứ luyện côn làm gì? Cháu có phải Tôn Ngộ Không đâu.

Cô gái hất tóc, không chút kiêng kỵ người ngoài có mặt ở đây, nói không hề ý tứ:

- Và lại ông nhìn ông thế này có sức thuyết phục không, theo ông luyện thì có thể luyện gì? Bàn giặt chác?

Cam Khanh tự dưng cảm thấy đầu gối mình nhoi nhoi.

Ông Dương giận đỏ mặt tía tai, có thể cần một viên thuốc trợ tim hiệu quả nhanh.

Cô gái mỉm cười, ngênh ngang rời đi, lúc đi còn tiện thể phóng điện với Dụ Lan Xuyên khiến giám đốc Dụ rất không thoải mái ___ anh hơi hối hận hôm nay mình tới vội, ăn mặc sơ sài quá.

Qua chút quấy nhiễu ấy, sự chú ý của ông Dương cuối cùng cũng dời khỏi Cam Khanh, ông ôm ngực, run rẩy vịn cánh tay Dụ Lan Xuyên:

- Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh mà!

Dụ Lan Xuyên vào thang máy, bấm số “10”, anh liếc Cam Khanh, thấy cô không nhúc nhích liền hỏi:

- Tầng 10?

Cam Khanh:

- Ừm.

Anh nghĩ: “Trùng hợp vậy? Rất có duyên.”

Ông Dương vẫn chưa nguôi cơn giận ban nãy, cảm râm bên cạnh:

- Con với chả cháu, chẳng ra cái giống gì! Tương lai ta xuống dưới không còn mặt mũi nào gặp cụ sư tổ rồi... Tiểu Xuyên, ông thấy trong đám tiểu bối chỉ còn lại mình con thôi. Anh Dụ mất rồi, sau này con dọn về đây ở đi, quen biết nhiều bạn hơn.

Dụ Lan Xuyên cười qua loa, lơ đãng nghĩ: “Con không hề muốn quen biết họ, con chỉ muốn 850 vạn kia thôi.”

Thang máy kiểu cũ nhỏ hẹp, Cam Khanh ở không xa bên cạnh anh, Dụ Lan Xuyên cụp mắt là có thể nhìn thấy gò má kia, hàng mày của cô nằm ngang, sống mũi rất cao, hơi nhỏ nhẹ không ảnh hưởng đến toàn cục, lớp da mỏng trên mặt phủ lên xương, không có thịt thừa, đường nét cực kỳ thon gọn.

Có lẽ vì sống mũi cao, gương mặt nghiêng nghiêng này một lần nữa gọi lên hồi ức xa xăm trong anh, Dụ Lan Xuyên cảm thấy khó mà tin nổi, vì cô và người kia trong ký ức hoàn toàn trái ngược như hai thái cực.

Anh nhớ người kia như ngọn lửa hoang dại, dù vào đêm tối tầm u ám nhất cũng có thể nhìn rõ sức sống bùng bùng từ ngoài mấy cây số, xán lạn và mãnh liệt.

Còn người trước mắt này... chắc, như cái bật lửa hết dầu, bấm cả nửa ngày mới ra một ngọn lửa leo lét, còn chưa chờ người ta nhìn rõ đã tắt phụt.

Ông Dương___có lẽ vì bình thường bị cháu gái xem nhẹ thành quen nên không phát hiện Dụ Lan Xuyên thất thần, vẫn lải nhải không ngớt:

- Tình cảm của anh Dụ với căn nhà này không tầm thường, bình thường không ít bạn bè nơi khác tới mà không tìm được chỗ nghỉ chân thì đều tới đây tìm anh ấy. Tiểu Xuyên, ông Dương nói một câu bao đồng, có lẽ con không muốn về đây ở, cũng không muốn quản nó, nhưng con có thể đừng bán nó không?

Dụ Lan Xuyên bắt lực, nghĩ: “Ôi, ông đừng thử thách lương tâm của con mà!”

Thang máy chẳng mấy chốc liền tới, tầm nhìn tầng 10 thoáng đãng, từ trên lầu nhìn xuống, cả tiểu viện tĩnh mịch thu hết vào tầm mắt, hành lang chung tuy hẹp nhưng vô cùng sạch sẽ, không biết nhà ai đang hầm thịt, hương thơm nhẹ nhàng lãng đãng lan tỏa khắp tầng lầu. Làm anh nhớ lúc nhỏ, mỗi lần cuối tuần đến nhà ông cả, ông luôn cảm thấy anh ở trường ăn uống không tốt nên lúc nào cũng nấu một bàn đầy ụ ụ cho anh ăn, chiên chung xào hầm đủ cả, nếu có thêm mấy “món phiền phức” mà bình thường chẳng nhà ai nấu thì ông sẽ nấu hơi nhiều rồi bảo anh bưng bát qua cho hàng xóm.

Hàng xóm trong viện 110 hình như không cùng loại với hàng xóm nơi khác, nơi Dụ Lan Xuyên ở hiện giờ, hàng xóm là nam hay nữ cũng không biết.

Lòng anh hơi dao động, căn nhà này nếu thực không thể bán thì dọn qua ở cũng là điều có thể cân nhắc, tốt xấu gì cũng tiết kiệm được tiền nhà, lại khỏi phải lái xe đi làm, chỉ sợ đám bạn tạp nham của ông cụ cứ tới quấy rầy...

- Chính là ở đây, cảm ơn.

Cam Khanh nhẹ nhàng xách cái túi trong tay Dụ Lan Xuyên:

- Ngại quá, làm phiền rồi.

Dụ Lan Xuyên hoàn hồn, trả hành lý cho cô, anh ngẩng đầu nhìn biển số nhà__1003__ông cụ ở 1004, sát vách.

Anh nhớ hàng xóm sát vách hình như là...

Chưa đợi anh nhớ lại, cửa nhà 1003 được mở ra từ bên trong, ông chủ Mạnh nói đi hai của ông họ Trương, Cam Khanh vội đứng thẳng người:

- Bà Tr...

Chữ “Trương” nghẹn trong cổ họng cô.

Bà lão đã tới tuổi xưa nay hiếm trong truyền thuyết này uốn tóc khắp đầu, vài sợi còn nhuộm hồng, mặt trang điểm, hàng mi giả vừa cong vừa vênh vô cùng bắt mắt, móng tay sơn màu có thể chói mù mắt chó, trên đôi dép lê mang ở nhà có nơ bướm màu hồng.

Ông Dương bên cạnh thờ dài nặng nề, biểu cảm một lời khó nói hết.

Mặt Dụ Lan Xuyên không cảm xúc, nghĩ: “Đúng rồi, nhà hàng xóm là động Bàn Tơ của lão yêu bà thích tấy mấy tay chân với bé trai.”

Bà Trương mở cửa thấy Dụ Lan Xuyên thì lập tức cười tươi như hoa, hàng mi cong nhấp nháy:

- Con chính là khách trọ mà cháu ta tìm tới hả? Tiểu soái ca trông hơi quen nha, trước đây từng gặp à?

- “Dạ chào bà, ông nội bảo con đem hộp củ sen chiên tặng cho bà ạ.”

Dụ Lan Xuyên nghiêm mặt đầy kính mắt:

- Dạ con ở sát vách, đi trước đây ạ.

Nói xong, anh sai bước chân dài, đi như một con gió trước mặt lão yêu bà.

Bà Trương lúc này mới thấy Cam Khanh, im lặng một lát, bà tức tối bấm điện thoại gọi cho ông chủ Mạnh, gào thét:

- Ai bảo con tìm con gái tôi hả?

Trong điện thoại lọt ra tiếng trả lời càng tức tối hơn của ông chủ Mạnh:

- Làm ơn đi! Con đã đến tuổi này rồi, không muốn tìm một đượng hai còn nhỏ tuổi hơn con trai con đâu!

“...Hay là thôi đi.” Dụ Lan Xuyên nghĩ.

Vồ lăm sớm đã tệt hại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cả Cuộc Đời Mày, Dùng Thứ Gì Để Lập Chỗ Đứng Đây?

Ừm, căn phòng kia là của con.

Bà lão Trương – tên Trương Mỹ Trân – dù rất không hài lòng giới tính của Cam Khanh nhưng người ta được cháu bà gọi tới, chắc không tiện đuổi đi thẳng cổ nên vẫn cho cô vào phòng.

Vì hướng bắc tòa nhà lầu này là hành lang nên tất cả phòng ngủ đều ở hướng nam. Tuy là phòng trọ nhưng không gian không hẹp, sáng sủa sạch sẽ, cúi đầu là có thể thấy hàng cây hòe già ở phía nam tiểu viện, rèm cửa sổ chắc vừa được giặt, thoang thoang mùi bột giặt ẩm cứng, nơi góc tường còn có một chậu hải đường tươi tốt đỏ rực rõ không kiêng dè.

Lúc Cam Khanh vào viện 110, cô đã nổi trống lui quân một lần.

Không may gặp Dụ Lan Xuyên và ông Dương trong thang máy, cô lại nổi trống lui quân lần nữa.

Đến nhà 1003, thấy bà Trương không mấy thích cô, cô đã quyết định không ở lại nơi khiến người ta ghét này nữa, chỉ ngồi tí xíu rồi đi.

Còn về nơi ở, cô cũng đã nghĩ xong xuôi, cô có thể đến chỗ ông chủ Mạnh mượn vài cái ghế nhựa ghép lại, ngủ tạm trong tiệm. Cô không có bản lĩnh “giăng dây thừng ngủ” trong truyền thuyết, nhưng ghế nhựa có lẽ cũng không tới mức khiến cô ngã chết.

Tất cả phòng tuyến tâm lý xây dựng đều tan rã trước gian phòng trước mặt.

Đừng nói là hướng nắng, cô đã lâu chưa được thấy phòng có cửa sổ là như thế nào rồi.

Tòa lầu ở chỗ sâu trong viện, cây cối um tùm ngăn cách những tạp âm ngoài đường, tiếng còi ô tô chỉ như tiếng mũi kim rơi xuống đất. Đứng bên cửa sổ, với thính lực của Cam Khanh thậm chí có thể nghe được tiếng “tích tắc” của đồng hồ để bàn trong phòng khách, yên tĩnh tới mức gần như xa xỉ.

Vừa vào nhìn một cái là Cam Khanh quyết định bất chấp thể diện, nặt dầy ở lại đây.

Trương Mỹ Trân dựa cửa, nghịch mái tóc dài, hỏi cô:

- Con không có thói quen gì không tốt chứ?

Cam Khanh trả lời ngay không biết xấu hổ:

- Dạ không ạ, con tuyệt đối ngủ sớm dậy sớm, làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, tối tan làm về tắm rửa là ngủ ngay, thời gian tắt đèn không quá 10 giờ rưỡi, sáng trước 6 giờ nhất định dậy, có thể chuẩn bị bữa sáng cho bà. Con không xem ti vi, điện thoại để chế độ im lặng, không dẫn khách tới nhà, có chuyển phát nhanh cũng bảo họ đưa đến tiệm, tuy không có bệnh sạch sẽ nhưng hề có rác là gom, bàn lúc nào cũng lau, rửa mặt xong tiện thể sẽ rửa luôn chậu nước, tuyệt đối không để tóc vương vào chỗ thoát nước, bà có gì cần con làm cũng có thể nói với con ạ.

Trương Mỹ Trân nghe xong, á khẩu một lúc:

- Con... xuất gia mấy năm rồi?

Cam Khanh cảm giác câu này không giống như khen nên không dám đáp tùy tiện, đành mỉm cười.

Trương Mỹ Trân khoát tay:

- Bà không ăn sáng, con không cần quan tâm, trước 10 giờ cũng đừng tìm bà. Tối thỉnh thoảng ra ngoài chơi về muộn, tự bà sẽ đem theo chìa khóa, con không cần chờ cửa___có điều lỡ bà uống say sẽ gây ra chút ồn ào, con không bị suy nhược thần kinh chứ?

Cam Khanh tiêu hóa lời bà lão, vội vàng kính nể lắc đầu.

- Vậy thì tốt.

Trương Mỹ Trân lườm trần nhà, không có gì hay để nói với cô, đành niệm Phật:

- A di đà Phật.

Thời đại này, người già thì điên cuồng như thiếu niên, người trẻ thì run rẩy tìm bảo hiểm y tế.

Cam Khanh mặt dày dọn vào chỗ ở mới.

Nơi này thực sự rất thoải mái, lúc tắm rửa không có bạn cùng phòng gấp đi vệ sinh gõ cửa bên ngoài, giường đôi chẳng những có thể đuổi chân mà còn có thể lăn qua lăn lại. Trong phòng vệ sinh không có tiếng nước rỉ đầu đêm, cũng không có ai lê dép lệt xệt ra ra vào vào, yên tĩnh tới mức cô không quen, ngày đầu tiên hơi mất ngủ, bèn khoác áo vào đến bên cửa sổ ngắm trăng.

Bà Trương Mỹ Trân vẫn chưa về, hôm nay thế mà không ra ngoài chơi___bà đi sang sát vách.

Sát vách giờ này đèn đuốc sáng choang, rất nhiều người đi đường xa đến viện 110, trong phòng ngồi không đủ, họ liền chen nhau ra hành lang, chờ xếp hàng vào thấp một nén nhang cho ông cụ Dụ Hoài Đức.

Lúc Cam Khanh còn nhỏ đã từng gặp ông cụ ấy một lần, cô nhớ ông vô cùng hiền từ, luôn chưa nói đã cười, vai vế cao, kiếm pháp tuyệt, mọi người có chuyện gì đều tìm ông đứng ra hòa giải, có lần tụ hội, mọi người uống say đùa giỡn, nói muốn đập đầu với ông, bái ông làm minh chủ. Dụ lão đương nhiên không chịu nhận, nhưng từ đó về sau, mọi người đều gọi ông là “Dụ minh chủ”.

Mở cửa sổ ra, Cam Khanh có thể nghe giọng đủ vùng miền bên sát vách, mọi người nói chuyện đều rất nhỏ tiếng, rất nghiêm túc, không hề ồn ào, sau đó có người dùng kèn harmonica thổi một khúc “Tiễn biệt”.

Tiếng kèn harmonica đơn côi và êm ái vang giữa đêm hè không hề ảnh hưởng đến không khí chung.

Cô nghiêng tai lắng nghe, có chút xuất thần.

“Nay đi xin hỏi nào về, Lúc về người hỡi chớ hề phân vân.” (1)

(1) Lời bài hát “Tiễn biệt” (Tống biệt) của Hoàng Nhất đại sư Lý Thích Động.

Con chó bông mà bạn cú đêm cùng phòng tặng cô thè lười ngồi bên cửa sổ, trước ngực treo một tấm thẻ, trước đây Cam Khanh sút đầu mẻ trán lo tìm nhà nên không nhìn kỹ, bây giờ mới phát hiện, trên tấm thẻ ấy có một hàng chữ, là nét chữ kiểu con nít xiêu xiêu vẹo vẹo của cô bạn cùng phòng.

Cam Khanh lật tấm thẻ ấy lại, thấy bên trên viết: Cả cuộc đời này, dùng thứ gì để lấp chỗ đứng đây?

Không biết đây là lời động viên trước lúc chia tay hay là bạn cùng phòng cô tùy tiện viết chơi, Cam Khanh xem xong, mỉm cười, chui vào chăn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ông chủ Mạnh nói không sai, dù là viện 110, cũng đã khác trước rồi.

Trừ đêm bái biệt ông cụ Dụ Hoài Đức có không ít nhân vật đến thì nơi này không khác gì những tiểu khu dân cư bình thường. Mỗi ngày cô ra ngoài tình cờ gặp đa số đều là người đi làm về mặt mệt mỏi và học sinh tiểu học đến lớp học thêm, cùng với các cụ già nhân rồi dắt chó đi dạo, rèn luyện sức khỏe và tán gẫu.

Bà Trương Mỹ Trân lần đầu gặp mặt đã không mấy hài lòng về cô và cô vẫn sống an ổn với nhau___chủ yếu là hai người không chạm mặt.

Buổi sáng lúc Cam Khanh đi làm, bà lão vẫn chưa dậy, buổi tối Cam Khanh ngủ được một giấc rồi, bà vẫn chưa về, cùng ở múi giờ UTC+8 mà cứ như bị lệch giờ cách cả Thái Bình Dương.

Cam Khanh ở đây gần một tháng mà Trương Mỹ Trân chỉ nói với cô nhiều nhất một câu, là:

- Con nhận chuyển phát nhanh giúp bà.

Ngoài chuyện phát nhanh, thỉnh thoảng cháu gái ông Dương cũng ghé qua tặng đồ.

Cháu gái ông Dương chính là người mà họ gặp ở thang máy, tên Dương Dật Phàm, nghe nói tự mình có công ty, là một bà chủ rất năng động. Công ty làm về gì thì Cam Khanh vẫn chưa biết, vì trong những lời tán gẫu của các ông các bà đều không bàn tới sự nghiệp, bình thường họ nói chuyện luôn là:

- Con bé điên kia nhà ông Dương, ba mươi mấy tuổi đầu mà không có đối tượng, cả ngày vớ va vớ vẩn bên ngoài, chẳng ra sao cả, thấy con bé là tôi phát rầu.

Mỗi lần Dương Dật Phàm bị ông nội phái tới, sắc mặt đều rất khó coi, gặp lúc bà Trương ở nhà thì cô ấy lờm nguýt để đồ xuống, gặp lúc bà Trương không ở nhà thì cô ấy lôi kéo Cam Khanh lại thao thao bất tuyệt nói xấu bà Trương từ đầu tới chân.

Sau khi đưa tiền Dụ lão, sát vách liền khóa cửa, người thanh niên họ Dụ chưa từng trở lại.

Thấm thoát, mùa hè ngắn ngủi của Yên Ninh vội vã trôi qua, mưa rơi hai trận, sáng và tối trời mát mẻ, ý thu dần lộ dạng.

Bọn học sinh mặt ủ mày chau chuẩn bị đến trường, tầng lớp đi làm cũng bị quý ba gõ một gậy đánh lên, run rẩy dưới sát khí của KPI (2) trên đỉnh đầu.

(2) KPI (Key Performance Indicator): chỉ số đo lường hiệu quả công việc.

Dụ Lan Xuyên xin nghỉ một tuần để lo hậu sự cho ông cả, sau khi quay lại, cả người như bị kéo thành con quay, nhà đột gặp mưa rào, tổng giám đốc quản lý rủi ro của công ty - cũng chính là lãnh đạo trực tiếp của Dụ Lan Xuyên - trên đường đến phòng trà nước lấy thêm đường thì đột phát tai biến mạch máu não, mới hơn 40 tuổi mà bị xe cứu thương ồ ồ đưa đi, đã nhiều ngày vẫn chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm tính mạng.

Bầu bí thương nhau, xót đau đồng loại.

Những người tăng ca che cái bụng “tam cao” (3), như nhìn thấy kết cục của mình, nhất thời sầu lo ảm đạm. Hơn một nửa chuyện nội bộ ngành dồn vào người Dụ Lan Xuyên, đè ép anh tới tấp tới tấp, từ mỗi ngày dậy sớm luyện “Thất quyết kiếm” biến thành mỗi ngày hai đợt sáng tối, luyện ra công phu thực _____ hết cách, muốn sống tới tuổi nghỉ hưu thì không nỗ lực đường sinh là không được.

(3) Tam cao: gọi chung các chứng mỡ máu cao, đường máu cao, huyết áp cao.

Trong tình huống như vậy, Dụ Lan Xuyên quên mất sinh nhật em trai, thực cũng không thể quá trách anh.

Ngày 30 tháng 8 là sinh nhật 16 tuổi của Lưu Trọng Tề, trước đó một tuần, cậu đã bắt đầu trông ngóng, trước khi đi cha mẹ đã dặn, anh cả sống áp lực lắm, không được đòi hỏi này nọ với anh. Lưu Trọng Tề cũng không muốn quà gì, chỉ hi vọng anh về sớm một chút, cùng cậu ăn tô mì... mì ăn liền cũng được.

Cậu khoanh tròn ngày hôm nay trên lịch phòng khách, chỉ sợ Dụ Lan Xuyên không thấy, buổi sáng cậu còn cố ý dậy sớm, bắt chuyện trên bàn ăn:

- Anh, hôm nay chủ nhật, anh vẫn phải tăng ca hả?

Dụ Lan Xuyên ừ, không ngẩng đầu lên.

- Vậy anh có thể về sớm chút không? Có về ăn cơm tối không?

Tay phải Dụ Lan Xuyên cầm đĩa, tay trái trả lời tin nhắn, hai bên hai việc, bận tới mảy mảy tới mảy, căn bản không nghe rõ cậu nói gì, ừ một tiếng theo quán tính, sau đó quãng việc này lên chín tầng mây.

Ăn sinh nhật vào kỳ nghỉ luôn không náo nhiệt như ngày đi học, đặc biệt là lúc gần khai giảng, mọi người đều đang điên cuồng làm bù bài tập, không có tâm trí đâu lo chuyện khác. Cả một ngày trời chỉ có vài bạn học chơi khá thân gửi cho cậu vài tin nhắn, cha mẹ ở nước ngoài xa xôi gửi mail chúc mừng, còn quà thì phải mấy ngày sau mới có thể gửi đến.

Lưu Trọng Tề tự ra ngoài mua bánh kem, chờ đến 8 giờ tối, Dụ Lan Xuyên vẫn chưa có về là sắp về. Cậu thử gọi điện thoại thì máy bận, gửi tin nhắn thì anh không trả lời.

9 giờ cậu lại gọi, vẫn là máy bận.

10 giờ... lần này cuối cùng cũng thông máy, bên kia điện thoại rất ồn, Dụ Lan Xuyên không biết là nói với ai:

-...Theo tôi hiểu không phải như vậy, giá thị trường này của anh là từ đâu ra? Tôi mong mọi người đều cân trọng một chút, được chứ?

Sau đó hình như anh che điện thoại, ép giọng xuống rất thấp, nói nhanh:

- Tự em gọi thức ăn ngoài đi, ngủ sớm chút, anh bây giờ bận lắm, có việc gì về nói sau ha, ngoan.

Nói xong cúp máy, 5 giây sau, điện thoại lại rung. Lưu Trọng Tề đầy hi vọng mở tin nhắn ra, mong chờ dù chỉ nhìn thấy một câu “sinh nhật vui vẻ”, nhưng chỉ nhận được một bao lì xì.

Lời nhắn là câu mặc định của hệ thống: “cung hi phát tài, đại cát đại lợi”.

Lưu Trọng Tề ngồi một mình bên bàn ăn rất lâu, lẳng lặng cắt miếng bánh kem ăn, sau đó đeo cặp sách vào, mang theo hai bộ quần áo để thay, quyết định bỏ nhà ra đi.

Vào giờ này, Cam Khanh đã sắp đi ngủ, đang định tắt đèn thì điện thoại di động rung lên, có một yêu cầu kết bạn, ghi chú viết là “khách hàng Tinh Chi Mộng”.

Cô cảm thấy mấy khách hàng tối không đi ngủ, sáng không dậy nổi này có hơi phiền, nhưng khách hàng đầu sao cũng là thượng đế, cô hơi do dự rồi vẫn chấp nhận.

Avatar của “thượng đế” là ngôi sao rock and roll nước Anh, tên “Là Trọng không là Tề” (4) nhanh chóng gửi tin nhắn qua: “Chị nói ba lần đầu tư vẫn miễn phí.”

(4) Trọng (𡗗): thứ hai; Tề (齊): ngang nhau.

Biết ngay là vậy.

Cam Khanh thở dài, co vào trong chăn, nghĩ xem làm thế nào để đuổi cổ vị khách hàng đáng ghét này.

“Thượng đế” lại nói: “Tôi đang ở cửa Tinh Chi Mộng, tiệm của chị đóng cửa rồi sao?”

Cam Khanh ngáp một cái, trả lời: “Thời gian kinh doanh là 10 giờ sáng tới 8 giờ tối, thân.”

“Ừm.” Thượng đế “đang nhập dữ liệu” một lát, quấy rối hỏi: “Chị có thể tăng ca không?”

Cam Khanh: “...”

“Thượng đế” nói: “Người lớn không phải đều tăng ca sao?”

“Công việc của tôi là nhìn rõ quỹ tích các vì sao và khí vi diệu của vũ trụ, thân.” Cam Khanh bắt đầu tán hươu tán vượn: “Vũ trụ mỗi thời mỗi khác đều đang xoay chuyển, thời gian là một thông số rất quan trọng, chỉ có ở thời gian thích hợp mới có thể quan sát được bí mật của vận mệnh. Thông cảm nhé, thân.”

“Thượng đế” bị cô thân đến mức không lên tiếng nữa.

Cam Khanh thở phào nhẹ nhõm, ngã đầu liền ngủ.

Sáng hôm sau, Cam Khanh như thường lệ đến Tinh Chi Mộng đi làm, cô vurun vai, đang định mở khóa thì chợt khựng lại.

Cửa Tinh Chi Mộng có một tấm danh thiếp của cô rơi xuống, bị vo lại nhăn nheo dúm dỏ, trên bậc thềm trắng bên cạnh có dấu năm ngón tay người ____

Lamr Bài hát "Tiễn biệt" (Tống biệt) do Hoàng Nhất đại sư Lý Thúc Đồng viết lời có 2 phiên bản lời, 1 bản dài và 1 bản ngắn, bản ngắn thịnh hành hơn. Câu hát được trích dẫn trong chương thuộc bản dài, Lam không tìm được vietsub bản này nên dẫn link bài hát tiếng Trung luôn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10

Con đường nhỏ trước cửa tiệm Tinh Chi Mộng lâu năm thiếu tu sửa, có một khuynh mắt gạch, lộ ra bùn đất bên dưới, gần đây mưa nhiều, người không chú ý giẫm chân vào sẽ dính đầy bùn dưới đế giày.

Cam Khanh thấy ngoại trừ dấu tay bùn đã khô trên thềm đá thì trong khuynh bùn đất đó còn có một dấu chân ____ không phải cả bàn chân mà chỉ có gót chân, giẫm cực kỳ sâu.

Bất luận là độ nông sâu của vết chân hay góc độ bùn đất bắn lên đều không giống người qua đường rồi hơi nghiêng chân xuống đất, ngược lại giống người bị kéo ngã rồi bị lôi đi, lúc giầy giữa dùng chân giẫm mà ra hơn. Ánh mắt Cam Khanh chuyển sang dấu tay bùn trên thềm đá ____ người bị bắt có lẽ nhận ra giầy giữa là vô dụng nên mới theo bản năng đưa tay túm đồ vật bên cạnh, đầu tiên là cào đất, không cào được mới túm lấy thềm đá, để lại dấu tay.

Nhìn kỹ, dấu tay trên thềm đá hình như còn dính ít máu.

Cam Khanh cúi đầu tìm kiếm một lát, tìm được một cái nút áo ở góc tường, bên trên còn vương sợi vải, giống như bị bạo lực kéo xuống.

- Chú Mạnh.

Cam Khanh quay đầu gọi Mạnh Thiên Ý đang ở sát vách chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn:

- Tối qua mấy giờ chú đóng cửa ạ?

- Hôm qua hả, hôm qua đóng cửa sớm, mấy ngày nay nhiệt độ giảm, ít khách.

Mạnh Thiên Ý nói:

- Chắc chưa tới 10 giờ.

Cam Khanh lại hỏi:

- Hôm qua có ai đánh nhau ở đây không ạ?

- Không, cả ngày đều rất thái bình. Sao thế?

- Ồ, không có gì.

Cam Khanh vòng qua đầu chân và đầu tay dưới đất, tưởng mình nghĩ nhiều__ cũng có thể là một gã ma men nào đó ngã nhào ở đây, cào như chó cả nửa ngày không đứng dậy nổi.

Cô mở cửa, đưa tay muốn lật ngược tấm bảng gỗ “close”, ai ngờ vừa đụng tới là tấm bảng gỗ liền rớt xuống, vỡ thành hai mảnh.

Mạnh Thiên Ý nghe tiếng động thì bước tới, nhặt bảng gỗ vỡ lên nhìn, cau mày:

- Dùng tay chém__ đây là ý gì? Phá tiệm? Hay có người kiếm chuyện với con?

Cam Khanh khó hiểu:

- Phá... tiệm trang sức nhỏ? Chú cho là tiệm tạp hóa bên cạnh làm sao?

- Mịa, không đáng hoảng gì cả.

Mạnh Thiên Ý không cười, sa sầm mặt, nhìn chăm chăm cô:

- Gần đây con có ra tay với ai không?

- Sao có thể, trên đường tình cờ gặp cướp mà không có tiền mặt, con đều chủ động chuyển khoản điện thoại cho người ta kìa. Bà Trương ngày nào gặp con cũng niệm Phật hết.

Cam Khanh xòe tay đành chịu, đón lấy cái bảng gỗ vỡ thành hai, âu sầu làm sao gắn dính cái bảng này lại:

- Rốt cuộc vị anh hùng nào say xin đánh quyền lung tung thế này? Kiếm chuyện với con__ chú nhìn con thế này, kiếm chuyện với con có thể có cảm giác thành công gì không?

Mạnh Thiên Ý nhìn cô, thấy cũng đúng.

Hai người suy nghĩ một lát, không có đầu mối gì, đành mạnh ai nấy về tiệm mình làm việc. Đúng lúc này có vài cảnh sát vội vã đi tới, hề gặp người là giờ hình lên hỏi, theo sau họ là Dụ Lan Xuyên.

Mạnh Thiên Ý ngắt đầu:

- Ồ, tiểu Dụ gia, cảnh sát Vu?

Vu Nghiêm gỡ nón xuống, lau mồ hôi trán, thở hắt hắt chạy tới:

- Ông chủ Mạnh, ông ở đây thì quá tốt rồi.

- Lại xảy ra chuyện gì?

- Đùng nhấc nữa, vẫn là thằng nhóc xui xẻo lần trước.

Vu Nghiêm vừa nói vừa lấy ảnh Lưu Trọng Tề ra:

- Chính là thằng nhóc này, hôm qua giận dữ với gia đình, bỏ nhà ra đi, định vị điện thoại di động ở gần đây, ông có gặp nó không?

Mạnh Thiên Ý lại gần, nhìn kỹ, lắc đầu:

- Không, lạ hoắc, đợi tôi hỏi cho __Can!

Cam Khanh đang đeo kính áp tròng vào mắt, không cẩn thận làm rơi lông mi vào, cảm giác có vật lạ khiến nước mắt bị kích thích chảy ra, nghe ông chủ Mạnh gọi, cô rung rung lỗ đầu ra:

- Dạ?

Cô chưa kịp hóa trang thành kiểu khác thường, màu môi cực nhạt, da mặt cực trắng, chút màu máu đều ngưng tụ quanh mắt, vô cùng nổi bật trên màu trắng thuần, khiến người ta nghĩ tới đóa hoa bất ngờ nở rộ giữa nền tuyết trắng.

Không biết tại sao, nhìn tới cô, Dụ Lan Xuyên vô thức dời đi ánh mắt.

- Phiên cô xem cậu bé này.

Cảnh sát Vu vội đưa ảnh tới:

- Có ấn tượng gì không?

Cam Khanh nhìn hồi lâu:

- Đây không phải là cái cậu...

Vu Nghiêm:

- Đúng đúng, chính là cái thằng lùn trước gặp bọn lừa đảo ở đây á, cô còn giúp báo cảnh sát nữa, nó tên Lưu Trọng Tề! Cô có gặp nó gần đây không?

Cam Khanh lắc đầu.

Vu Nghiêm thờ dài nặng nề.

Ngay lúc anh xoay người muốn tìm người kế tiếp để hỏi thì Cam Khanh chợt ngập ngừng gọi lại:

- Anh mới nói cậu ấy tên gì?

- Lưu Trọng Tề, “Trọng” trong “bá trọng thức quý” (1), “Tề”...

(1) Bá trọng thức quý: thứ tự anh em trai trong nhà, tương ứng với cả, hai, ba, tư.

Cam Khanh lấy điện thoại di động ra, lướt tới tài khoản cô mới add “Là Trọng không là Tề”:

- Là hai chữ này sao?

Hôm sau ao lầy không có camera, chỉ có thể qua đoạn chat trong wechat mà phán đoán thì bạn nhỏ Lưu Trọng Tề khoảng 10 giờ rưỡi tối hôm trước đã tới đây, ngoài cửa tiệm có vài dấu vết chẳng lành và một cái nút áo __người anh trai không biết có tác dụng gì là Dụ Lan Xuyên nhìn hết 5 phút cũng không thể xác định đây có phải nút áo của em trai mình không.

Nếu nói chỉ những thứ này vẫn chưa thể nào kết luận cậu bé có tự nguyện đi hay không, thì một tiếng sau, họ tìm được điện thoại trong thùng rác cho thấy rất có vấn đề.

Điện thoại di động bị dùng vũ lực đập xuống đất, màn hình vỡ nát, thân máy rời rạc.

Cảnh báo thăng cấp, từ thanh thiếu niên giận hờn gia đình bỏ nhà ra đi đã biến thành vụ án bắt cóc.

Thế là không cần mở tiệm, không cần nấu nướng gì nữa, khu vực quanh cửa Tỉnh Chi Mộng bị vây lại, rất đông cảnh sát bận rộn.

Cam Khanh giao ghi chép cuộc trò chuyện cho cảnh sát, còn bị hỏi, hỏi xong không còn chuyện gì của cô nữa, cô tạm biệt ông chủ Mạnh, chuẩn bị về nhà, lúc đi tới giao lộ nhỏ thì thấy Dụ Lan Xuyên đang gọi điện thoại.

Ấn tượng đầu tiên mà Dụ Lan Xuyên cho cô chính là style phanh ngực lộ bụng hôm đó, mí mắt cụp như đang kéo 258 vạn, như phía sau đang có một loạt máy ảnh chờ chụp ảnh làm điệu làm bộ cứng ngắc của anh.

Là một thiếu gia về vang.

Nhưng “thiếu gia” nói chuyện điện thoại lại vừa khách sáo vừa có tu dưỡng, đối lập rõ nét với sự hỗn loạn xung quanh, Cam Khanh nghe anh nói:

-...Xin lỗi, hôm nay trong nhà tôi thực sự có việc, không đi được...

Anh còn chưa nói xong thì đã bị người bên kia điện thoại ngắt lời, Cam Khanh cách xa mấy bước, thấy Dụ Lan Xuyên nóng nảy gỡ mắt kính xuống, ném lên mũi xe cảnh sát, xoa nắn sống mũi nhiều lần, vẻ mặt như muốn giết người, nhưng lời nói vẫn lễ độ hòa nhã, giống như miệng thoát ly khỏi thân thể, tự mình hành động:

- Tôi hiểu... phải, hiểu mà, anh thấy thế này được không, chờ tôi về công ty, bảo đảm ngay lập tức...

Đầu bên kia điện thoại lại bắt đầu sửa, liên tu bất tận.

Dụ Lan Xuyên trầm mặc, ngẩng đầu, mặt không cảm xúc, nhắm mắt nhìn bầu trời trong xanh chói nắng.

Đến khi nghe hết lời của đối phương, anh mới hít sâu một hơi:

-...Vậy được rồi, tôi sẽ liên hệ với người trong bộ phận của tôi để xử lý, anh chờ chút.

Tiếp theo, anh liền bắt đầu gọi điện thoại quản lý từ xa, chỉ huy cấp dưới làm việc, bảo người này đi sửa chữa tài liệu này, bảo người kia thay anh đi họp, Cam Khanh thấy anh dựa vào xe cảnh sát, khép hờ mắt, dãn dờ tí mĩ với đồng nghiệp những điểm quan trọng trong hội nghị, ngón tay luôn vịn vào gọng kính.

Nói xong một tràng thao thao bất tuyệt, Dụ Lan Xuyên miệng khô lưỡi khô, nhớ lại, xác nhận mình không bỏ sót điều gì mới nói với đồng nghiệp:

- Được, cứ vậy, vất vả rồi, anh đi đi.

Đồng nghiệp hỏi theo phép lịch sự:

- Giám đốc Dụ, trong nhà anh sao thế? Không sao chứ?

Dụ Lan Xuyên:

- Tôi...

Em trai tôi mất tích, có khả năng là bị bắt cóc.

“Cụp” một tiếng vang giòn, Dụ Lan Xuyên không khống chế tốt lực tay, bẻ gãy gọng kính.

Anh nuốt câu kia vào:

-...Chuyện không lớn, xử lý xong tôi sẽ về công ty, nhớ giữ liên lạc bất cứ lúc nào.

Không có gì đáng nói cả, đừng nói chỉ lạc một cậu em trai gốc, dù là mẹ ruột chết thì có thể thế nào đây?

Đồng nghiệp cũng sẽ chỉ nói một câu “nén bi thương” không đau không ngứa, người đeo miệng thì cũng lắm chỉ thêm một câu khách sáo “có gì cần, anh cứ nói nhé”. Nhưng trong lòng nhất định nhũn nhũn nhà anh ta sao càng bạn càng có chuyện thế? Mẹ sắp chết rồi, có phải chúng ta nên thể hiện chút không? Ôi chao, đám cưới đám ma gì toàn vào cuối tháng, mãi không dứt được.

Cả thế giới đều đang xoay tốc độ cao, mỗi người đều mệt mỏi.

Thiên tai nhân họa và sinh lão bệnh tử của người khác đều là vị khách không mời thêm phiền phức cho mình.

Dụ Lan Xuyên để điện thoại xuống, phát hiện Cam Khanh ở ngoài mấy bước, liền gạt đầu với cô:

- Phiền phức rồi.

Cam Khanh không hiểu sao nhất thời kích động, bật thốt:

- Anh có thể tìm ông Dương giúp đỡ.

Dụ Lan Xuyên kinh ngạc nhìn cô.

Được cô nhắc nhở, anh mới nhớ. Nghe nói trước giải phóng, ông Dương gây không rời tay chính là bang chủ Cái Bang, sau đó xã hội thay đổi, không còn thịnh hành bang phái nữa, mọi người đều nên tìm việc làm thì tìm việc làm, nên thoái ẩn thì thoái ẩn. Mấy ông già trong Cái Bang bây giờ chỉ để lại vài mảnh vá trên quần áo xem như duy trì truyền thống, chứ hàng ngày đều sống cuộc sống như bình thường, thỉnh thoảng triển khai hoạt động giáo dục tuyên truyền “văn hóa ăn mày, chống lại việc ăn xin vào giờ cao điểm sáng tối ở tàu điện ngầm” hoặc đứng ra đàn xép khi bọn ăn mày phân chia địa bàn xảy ra xung đột.

Nhưng có mạng lưới liên lạc không đâu không lọt này, tin tức của họ luôn rất nhạy.

Vấn đề là, làm sao cô biết?

Cam Khanh vừa thốt xong liền hối hận suýt cắn lưỡi, nhanh chóng cười rồi dưới chân như bời dàu, chuồn mất.

Vào trong hẻm nhỏ hỗn tạp của ao lầy, bước chân Cam Khanh chợt dừng lại, nhớ tới gã đầu trọc ngày hôm đó theo dõi cô ở đây __ không thể trách cô không nhớ ra ngay, thực sự là việc này xảy ra đã gần một tháng, lúc đó cô đang bận rộn lo kiếm sống, trong đầu toàn là chuyện thuê nhà nên không để bụng mấy chuyện vặt vãnh này.

Cô lấy trong túi ra hai nửa tấm thẻ gỗ, nghĩ: không phải thật sự nhắm vào mình đấy chứ?

Gã đầu trọc được cô nhắc tới đang ôm đầu khó chịu sau cơn say, ngồi xổm ở góc tường như mục nấm to.

Gã đồng bọn mặt sẹo đang đi vòng vòng bên cạnh như lửa kéo cối xay, đi một vòng lại thở dài một hơi. Lúc này, gã thọt bước thấp bước cao chạy vào, chưa hết cơn thờ dốt, thấy Lưu Trọng Tề bị trời gô nơi góc tường thì suýt trượt luôn chân còn lại.

Gã thọt giật sồi lên, sai bước đến trước mặt gã đầu trọc, giờ lòng bàn tay tát mạnh xuống đầu:

- Mày điên rồi hả? Hôm qua mày nổi khùng à? Có phải đi đái đái luôn não ra không hả?

Gã trọc chạy trời chết:

- Nhị sư huynh, ôi, sư huynh đừng đánh, em sai rồi...

- Sư nương lớn tuổi vậy rồi, cả ngày ở bệnh viện hầu hạ đại sư huynh, mệt đến mức không thẳng lưng được, mịa nó mày vô dụng thì thôi đi, còn ra ngoài uống rượu gây sự, tao đánh chết đồ sao chổi nhà mày!

Sau khi đám người họ bị thanh lý phòng thuê thì tới nghỉ chân ở một thôn thành phố (2).

(2) Thôn thành phố: vùng nông thôn đang trong tiến trình đô thị hóa.

Thôn thành phố này từ lâu đã được bảo là di dời, nhưng có vài hộ không chịu đi, đòi tăng giá, mãi chưa bàn xong chuyện bồi thường, cứ sống dở chết dở ở đấy. Những chủ hộ khác cầm tiền bồi thường đã dọn đi gần hết, thấy nơi này trong thời gian ngắn không phá dỡ được thì lên lút thu tiền, đem nhà cho người vùng ngoài thuê.

Gã đầu trọc có tật nghiện rượu, lần đó về chặn Cam Khanh chính là do uống rượu, dạo trước bị sư huynh và sư nương trông coi nên xem như thu bớt lại. Tối hôm qua, hai người đó đều không có mặt, nhất thời lòng gã ngứa ngáy, không khống chế được bản thân, ra ngoài uống say mềm, càng nghĩ càng thấy uất ức vụ ở hẻm sau ao lầy lần trước.

Rượu vào tăng can đảm, gã đầu trọc quăng lời của bà cụ ra sau ót, say bí tỉ đi phá tiệm, kết quả là bắt hụt ____ tiệm người ta đã đóng cửa rồi.

Gã đầu trọc ầm ức gào lên, bỏ tấm bảng gỗ “close” treo trên tiệm ra làm hai, lúc đang định đập cửa kính thì nghe bên cạnh có người nói:

- Ông muốn làm gì, tôi báo cảnh sát đấy!

Bạn Lưu Trọng Tề đây chính nghĩa hiển nhiên chưa tiếp thu được bài học lần trước, chưa biết “chớ nên lo chuyện bao đồng, dè chừng thận trọng làm người mới yên”, thế là cậu thành cái bánh trôi giạt, bị trời gô lại, bị miệng vút vào góc tường, nỗ lực dùng ánh mắt đâm chết mấy gã rác rưởi này.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 11

Trong lòng Lưu Trọng Tề biết mấy kẻ lừa đảo này chẳng phải dạng tốt lành gì, nhưng tư duy con người có quán tính, giống như dân chơi cổ phiếu thấy hôm nay giá cổ phiếu tăng sẽ cảm giác ngày mai nó vẫn tiếp tục tăng, thiếu niên từ nhỏ chưa từng bị bắt nạt thấy nhân phẩm kẻ ác hơi có tí khởi sắc cũng cảm thấy đối phương có lẽ còn có tính người.

Cho nên lúc thấy gã đầu trọc, hai chân cậu như đóng đinh xuống đất, không định chạy, cũng không hề phòng bị. Dù sao mấy gã này vừa thả cậu, còn mời cậu ăn một bữa.

Gã đầu trọc ra tay quá nhanh, như mãnh ưng từ trên trời lao xuống vỗ vỗ con tha đi, khiến người ta không kịp phòng bị.

Lưu Trọng Tề căn bản không phản ứng, cổ họng đã bị một bàn tay to lớn chặn lại, sau đó hai chân cậu nhấc khỏi mặt đất, bị gã đầu trọc kẹp cổ xách lên, vì không thờ được nên bên tai toàn tiếng tim đập điên cuồng, trước mắt tối sầm từng cơn.

- Lão tam!

- Sư huynh, anh làm gì thế?

Đừng nói Lưu Trọng Tề, ngay cả nhị sư huynh chân thọt và gã mặt sẹo đều kinh ngạc há hốc mồm nhìn gã đầu trọc.

Trên mặt gã đầu trọc ánh lên vết bóng dầu qua đêm, mắt hằn tơ máu như mạng nhện, trán nổi gân xanh, như một con rối không cẩn thận bị quần ma nhập xác, tiến vào cảnh giới ác quỷ trong truyền thuyết.

- 50 vạn.

Gã hàm hồ nói:

- Bảo người nhà thằng nhóc này cầm 50 vạn tới.

Nhị sư huynh chột quát:

- Mày bóp chết nó mất!

Gã đầu trọc gầm lên:

- Nếu không em sẽ bóp chết nó!

Lưu Trọng Tề bắt đầu thiếu không khí, hai tay phí công cào cánh tay gã đầu trọc.

Thiếu niên vừa tròn 16 tuổi, khung xương đã bắt đầu nảy nở, nhưng phần cứng khác hình như chưa theo kịp, rơi vào tay gã đầu trọc chỉ như sợi mì mềm nhũn.

Gã mặt sẹo bật thốt:

- Nhưng, nhưng anh cũng không thể bóp chết nó trước khi lấy tiền chứ!

Nhị sư huynh:

- Cầm hòng! Thêm phiền! Cút xéo!

Nhưng câu “tùy việc mà xét” này của gã mặt sẹo lại khiến gã đầu trọc nghe vào, quả nhiên hơi lỏng tay, một ngụm không khí dồn dập tràn vào phổi Lưu Trọng Tề, sắc đến mức cậu muốn ới.

- Lão tam... Chí Dững.

Nhị sư huynh chân thọt dịch về trước một bước, hai nếp nhăn pháp lệnh (1) bên khóe môi rũ xuống, trông vừa già vừa mệt mỏi:

- Đừng hồ đồ, đã lúc nào rồi, xem như anh xin em, em để sư huynh bớt lo được không?

(1) Nếp nhăn pháp lệnh: nếp nhăn từ mũi xuống môi.

Tay gã đầu trọc run run, môi cũng run run, toàn thân dường như đều đang run.

- Mau buông ra đi!

- Không. Sư huynh, hai người đừng quản, chuyện hôm nay không liên quan tới hai người, có gì tự em đi tù.

Gã đầu trọc lắc đầu, lời nói vừa bình tĩnh vừa điên cuồng của gã bỗng nghẹn ngào:

- Dù sao trong bốn sư huynh đệ, em là đứa không có tiền đồ nhất, đáng ghét nhất, từ nhỏ sư nương không thích em nhất, sư phụ cũng chê em ngu ngốc, em đi rồi sẽ không lỗi! Em lấy một mạng đổi một mạng cho đại sư huynh!

- Em nói tiếng người à?

Nhị sư huynh chân thọt giật đồ mắt tia tai:

- Có phải em muốn làm anh tức chết mới cam tâm không?

Gã mặt sẹo ngập ngừng thò đầu ra:

- Việc... việc này í, anh bóp chết thằng nhóc, nhà nó cũng chưa chắc đưa tiền, đưa tiền... đại sư huynh cũng chưa chắc chữa được... anh nói một mạng đổi một mạng, nhưng, nhưng việc này chưa chắc mà...

Gã thọt gờ tay đẩy gã lão đảo, gã mặt sẹo co vai rụt cổ, không dám lên tiếng nữa.

Đúng lúc này, phía sau chột có tiếng nói vang lên:

- Tôi cảm thấy lời này có lý đấy.

Ba tên cướp và con tin có mặt đều chấn động.

Cùng lúc đó, Cái Bang phát ra một lệnh, tám lưới lớn chôn sâu dưới lòng thành phố được kéo lên, nắm lấy những biến động nhỏ nhất từ bốn phương tám hướng.

Ông Dương đã ra tay, ông bảo Dụ Lan Xuyên ngồi nghỉ, vờn đôi tay đôi mồi thông thả pha trà, làm nóng tách, hong khô ấm, rót trà, lưu loát liền mạch:

- Tới đây.

Dụ Lan Xuyên không tập trung, đón lấy tách trà, vừa định lên tiếng thì ông Dương khoát tay ngắt lời anh:

- Đừng gấp, đợi.

Hơi trà bốc lên, ông Dương nhẹ nhàng nói qua làn hơi nước:

- Lúc trẻ, ông uống rượu không uống trà, còn xem thường uống trà, già rồi, bị con cháu bắt cai rượu, từ từ mới biết ông sai, uống rượu là tu hành, uống trà cũng là tu hành, đi đứng nằm ngồi là tu hành, sướng vui đau khổ cũng là tu hành. Con phải để tâm tĩnh xuống, hôm nay ông Dương giúp con, ngày mai nói không chừng ông sẽ đuổi chân ra đi, chuyện lớn chuyện nhỏ trong võ lâm phải giao lại vào tay lứa trẻ các con, Tiểu Xuyên à, các con phải biết tự tu lấy tâm mình.

Dụ Lan Xuyên nhấp ngụm trà nhưng không hề tiếp nhận lời chấp chèn tiên khí này của đấng trưởng lão:

- Ông Dương, con cho rằng ông quy nguyên nhân không chính xác nên kiến nghị của ông không đủ tính khả thi.

Ông Dương bỗng chốc từ chùa cô Hàn Sơn bị anh kéo về phòng họp văn phòng, nhất thời không hiểu sao.

Dụ Lan Xuyên:

- Em trai con mất tích, khả năng cao là bị bắt cóc, bị làm tổn thương, cho nên có thể sẽ bị thương, bị tàn phế hoặc bị chết, bất kỳ kết quả xấu nào con cũng không thể tiếp nhận, không thể bàn giao với cha mẹ, cho nên bây giờ con vô cùng, vô cùng lo lắng. Sở dĩ ông gặp chuyện có thể bình tĩnh, là vì ông có cảm giác quyền lực và sức khống chế trong bang, mà sức khống chế thường là vũ khí hữu hiệu chống lại lo lắng. Cho nên khi ông nhìn về chuyện cũ, phát hiện mình trở nên nhẹ nhàng thoải mái, kỳ thực rất có khả năng không phải vì ông tu được tâm mà vì năng lực của ông tăng lên theo tuổi tác nên có được sức khống chế nhiều hơn.

Ông Dương:

- ...

Tiết huyền học đã biến thành tiết lý luận khoa học xã hội.

Dụ Lan Xuyên:

- Xin lỗi, bây giờ con nói nhiều lời thừa thãi như vậy kỳ thực cũng là đang chống lại sự lo lắng.

Đúng lúc này, điện thoại ông Dương vang lên, Dụ Lan Xuyên chột ngồi ngay lại, Vu Nghiêm luôn hút thuốc bên ngoài cũng vọt vào.

Ông Dương quăng cho hai người ánh mắt bình tĩnh chớ nóng, ông bắt máy, lát sau, ông cúp, báo ra vài địa danh:

- Các huynh đệ mấy chỗ này báo từng thấy kẻ khả nghi nhưng không xác định có phải người chúng ta muốn tìm hay không, nhờ canh sát các cậu xác nhận.

Vu Nghiêm nháy lên:

- Rõ, chúng tôi chia nhau đi điều tra camera ở gần!

- Noi như Yên Ninh có rất nhiều camera, thật đấy, không gạt anh đâu, chỉ có cái xá xinh hẻm sau ao lầy kia là không có thôi nên mới có thể để các anh may mắn chạy thoát. Tối qua, anh này vác một người lớn tông ngồng như thế, ngênh ngang từ chỗ ao lầy về đây, không biết đã lọt vào bao nhiêu ống kính, chỉ cần canh sát thu hẹp phạm vi điều tra, họ có kỹ thuật có thể tìm được các anh. Cam Khanh dừng bước, cách nhóm ba gã lưu manh chưa tới hai mét, lấy trong túi ra tám thẻ gỗ bị gã đầu trọc đánh gãy, rất lịch sự hỏi gã đầu trọc:

- Ngoài ra, cho tôi hỏi, cái này là anh để lại cho tôi à?

Nhị sư huynh chân thọt ban nãy chỉ hận không thể dùng tay xé cái đầu trọc kia ra giờ thấy người ngoài lại tiến lên một bước, che trước mặt gã đầu trọc:

- Là cao nhân phương nào?

- Không phương nào, cũng không phải cao nhân.

Cam Khanh xòe tay bắt đắc dĩ, lộ ra một đoạn cổ tay nhỏ nhắn, tay phải vẫn đang khẽ run:

- Hôm đó vị đại ca đầu trọc này luôn theo tôi, tôi hơi sợ nên giả thần giả quỷ, kỳ thực không có gì đâu, tại tôi rành khu đó còn anh thì không, có vài chỗ trông như ngõ cụt thực ra nó có một khe nhỏ có thể chui vào, chỉ cần gây là được, chạy nhanh hai bước mà thôi. À, đúng rồi, tôi còn cầm súng nhựa trẻ con chơi để bắn anh, tôi cũng không ngờ là bắn trúng, có lẽ ngày hôm đó anh uống rượu.

Gã đầu trọc:

-...

- Chuyện đại khái là như vậy, nếu anh không có chỗ trút giận, cảm thấy đánh con gái cũng yên tâm thoải mái thì cứ đánh tôi một trận là được, dù sao tôi cũng tới rồi, sẽ không đánh trả đâu. Chỉ cần không đánh chết thì sau này sẽ không ai tìm anh gây phiền phức nữa.

Cam Khanh ăn nói nhũn nhặn:

- Thả cậu bé kia đi, chờ cảnh sát tới thì tính chất sự việc sẽ thay đổi đấy.

Lưu Trọng Tề nghe xong, không biết gom góp ở đâu ra lá gan anh hùng, giầy mạnh:

- Chị mau... ưm... mau chạy đi!

Cam Khanh thở dài ___ cậu nhóc này nhớ ăn không nhớ đòn, chắc do chưa bị đòn đau, vẫn tốt, xem ra không hề chịu khổ sở gì.

- Trút giận con mọe mày!

Gã đầu trọc nghen ngào lạc giọng:

- Bảo nhà thằng nhóc này đem 50 vạn tới, bớt nói nhảm!

- Tôi không biết anh cần 50 vạn làm gì.

Cam Khanh lại đi về phía họ mấy bước, rất bình tĩnh nhìn thẳng gã đầu trọc:

- Nhưng hiện tại cảnh sát đã lập án, anh từng xem ti vi cũng biết, cảnh sát chắc chắn sẽ không để các anh một tay giao người, một tay giao tiền. Vậy đến lúc đó anh định làm sao? Thực ra anh cũng không biết, đúng không?

Gã mặt sẹo đẩy cô một cái theo bản năng:

- Đứng qua đây!

Cam Khanh như một con điều nhẹ, bị gã mặt sẹo đẩy một phát là lùi liền mấy bước, đất ở thôn thành phố không bằng phẳng, cô bị vấp chân ngã, túi vải trên vai cũng lăn ra đất, dính một lớp bụi.

Cô luống cuống duỗi cánh tay ra chống, bàn tay lập tức bị trầy rách da.

Cam Khanh “úi da” một tiếng, nhếch nhác cười khở:

- Đại ca, anh ra tay thật với tôi à.

Nhị sư huynh chân thọt hơi nhấc vai, đứng thẳng như có điều suy nghĩ ___ người từng luyện võ thì lúc ngã về sau sẽ không duỗi tay ra chống xuống đất, làm vậy rất dễ bị thương, đây là bài học đầu tiên sư phụ dạy lúc nhỏ.

Có lẽ sợ ngã tiếp nên Cam Khanh dúi khoát ngồi luôn dưới đất không đứng dậy, phúi phúi bụi trên tay, cô cười:

- Tôi luôn cho rằng, một người thật sự cần tiền sẽ làm việc có kế hoạch hơn, anh như vậy là đang trút giận ___ oán cần tiền, oán tiêu tiền, oán mình không đủ bản lĩnh, không kiếm được tiền... mượn rượu giải sầu, tỉnh rượu lại oán mình không giữ được miệng...

- Câm miệng!

Gã đầu trọc bắt đầu phun đầy lời tục tĩu.

Về mặt Cam Khanh không đổi, giống như chỉ đang nghe chó sủa, đúng lúc này, nhị sư huynh chân thọt chột ra tay nhưng không phải đối phó Cam Khanh mà là đưa bàn tay đánh nghiêng qua, đập vào khuỷu tay gã đầu trọc, đánh trúng gân tê, cánh tay bóp cổ Luru Trọng Tề của gã đầu trọc chột mất sức, nhị sư huynh chân thọt lùi Luru Trọng Tề ra.

Gần như cùng lúc, gã đầu trọc phản ứng lại, hét to một tiếng, giữ lấy vai Luru Trọng Tề, hai sư huynh đệ mỗi người túm một bên con tin xui xẻo, giống như muốn biểu diễn tay không xé thịt.

Nhị sư huynh chân thọt:

- Buông-tay!

Gã đầu trọc cứng cổ thờ hỏn hển.

Khóe môi Cam Khanh khẽ cong, vô cùng thích thú hóng hót loại tình tiết nội chiến này.

Cô cảm thấy độ lửa cũng xem xem rồi mới ở bên cạnh dùng giọng mơ màng dùng để dao động mấy kẻ vùng tiền phung phí trong tiệm, âm u nói chen vào:

- Đại ca, anh mượn rượu giải sầu, tỉnh rượu hồi hận và mượn người trút giận, sau đó lại càng hồi hận, hai chuyện này về bản chất không có gì khác nhau. Nếu anh cảm hận tất nghiện rượu của mình như thế thì vì sao còn dính vào nó mãi? Một cái hổ rút cuộc có thể vấp chân anh bao nhiêu lần?

Gã đầu trọc bỗng run lên.

Cam Khanh:

- Trước khi cảnh sát đến, hết thầy vẫn còn kịp. Bây giờ anh thả cậu ta sẽ không tính là bắt cóc tổng tiền. Có lúc một bước đi sai là cả đời đầy chông gai trắc trở, nhìn người khác đường to rộng mở mà anh chẳng thể bước qua, có đáng không?

Gã đầu trọc không biết nghe lọt bao nhiêu nhưng nhị sư huynh chân thọt hơi sững sờ, ngơ ngẩn.

Gã mặt sẹo gấp muốn khóc:

- Tam sư huynh, anh nhanh lên được không?

Nhị sư huynh hoàn hồn, ánh mắt hơi lóe, nhẹ giọng:

- Chuyện tiền bạc, bệnh của đại sư huynh, ba anh em ta cùng nghĩ cách, nghe lời nào.

Hai gò má gã đầu trọc bạnh ra căng cứng, sau chốc lát, ngón tay sắp bấm vào trong thịt Luru Trọng Tề cuối cùng dần dần nói lỏng.

Mọi người có mặt đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhị sư huynh chân thọt kéo thiếu niên sắp bị dọa khóc về phía mình:

- Chí Dũng, em...

Nhưng đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Các cảnh sát khoanh vùng được vị trí bọn cướp lại cứ nhè ngay lúc này chạy tới.

Sớm mấy phút, họ sẽ gặp các phần tử tội phạm cực kỳ hung ác, bắt hoặc đánh chết đều là lẽ đương nhiên. Muốn mấy phút, nhị sư huynh chân thọt sẽ trả Luru Trọng Tề cho Cam Khanh, chuyện này có lẽ có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Song...

Có lẽ số mệnh cũng mềm nắn rắn buông, ông trời chỉ chuyên chọn mấy kẻ xui xẻo để chơi đùa.

Cam Khanh ngăn người, không vui ngược lại còn kinh hãi, thầm nghĩ: "Hồngбет!"

Nhị sư huynh chân thọt và gã đầu trọc trong cơn hoảng sợ, vô thức làm cùng một chuyện__hai người cùng dùng sức mạnh nhất kéo Luru Trọng Tề về phía mình, nhị sư huynh chân thọt nắm cổ thiếu niên kéo, gã đầu trọc vì cao nên quơ tay ngay mũi miệng Luru Trọng Tề.

Gã thọt nghĩ: lão tam còn trẻ, tội này cứ để kẻ tàn phế như mình gánh thay.

Gã đầu trọc nghĩ: mình không thể liên lụy sư huynh.

Họ quanh năm đi bên lề xã hội, vừa thấy người mặc đồng phục sẽ vô thức cảm thấy mình có tội, nhất thời, trong đầu chỉ có “dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại” và “nhận tội đầu hàng”, trước mắt dường như không có con đường thứ ba.

Chỉ có người sống nhẹ nhàng thoải mái, tư duy mới khoáng đạt, còn những kẻ cùng đường mặt lộ đều không biết tùy cơ ứng biến.

Nhưng thứ mà hai vị đây cướp là một người sống sờ sờ, một trái một phải kéo như vậy thì cái cổ nhỏ của Luru Trọng Tề ắt gãy mất!

Đúng lúc này, một cái bóng như u linh chợt lướt qua, bàn tay khô gầy thành linh xen vào ____

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 12

Trong lòng Luru Trọng Tề biết mấy kẻ lừa đảo này chẳng phải dạng tốt lành gì, nhưng tư duy con người có quán tính, giống như dân chơi cờ phiêu thấy hôm nay giá cờ phiêu tăng sẽ cảm giác ngày mai nó vẫn tiếp tục tăng, thiếu niên từ nhỏ chưa từng bị bắt nạt thấy nhân phẩm kẻ ác hơi có tí khởi sắc cũng cảm thấy đối phương có lẽ còn có tính người.

Cho nên lúc thấy gã đầu trọc, hai chân cậu như đóng đinh xuống đất, không định chạy, cũng không hề phòng bị. Dù sao mấy gã này vừa thả cậu, còn mời cậu ăn một bữa.

Gã đầu trọc ra tay quá nhanh, như mãnh ưng từ trên trời lao xuống vồ thò con tha đi, khiến người ta không kịp phòng bị.

Luru Trọng Tề căn bản không phản ứng, cổ họng đã bị một bàn tay to lớn chặn lại, sau đó hai chân cậu nhấc khỏi mặt đất, bị gã đầu trọc kẹp cổ xách lên, vì không thở được nên bên tai toàn tiếng tim đập điên cuồng, trước mắt tối sầm từng cơn.

- Lão tam!

- Sư huynh, anh làm gì thế?

Đừng nói Luru Trọng Tề, ngay cả nhị sư huynh chân thọt và gã mặt sẹo đều kinh ngạc há hốc mồm nhìn gã đầu trọc.

Trên mặt gã đầu trọc ánh lên vết bóng dầu qua đêm, mắt hằn tơ máu như mạng nhện, trán nổi gân xanh, như một con rối không cẩn thận bị quần ma nhập xác, tiến vào cảnh giới ác quỷ trong truyền thuyết.

- 50 vạn.

Gã hàm hồ nói:

- Bảo người nhà thằng nhóc này cầm 50 vạn tới.

Nhị sư huynh chợt quát:

- Mày bóp chết nó mất!

Gã đầu trọc gầm lên:

- Nếu không em sẽ bóp chết nó!

Luru Trọng Tề bắt đầu thiếu không khí, hai tay phí công cào cánh tay gã đầu trọc.

Thiếu niên vừa tròn 16 tuổi, khung xương đã bắt đầu nảy nở, nhưng phần cứng khác hình như chưa theo kịp, rơi vào tay gã đầu trọc chỉ như sợi mì mềm nhũn.

Gã mặt sẹo bật thốt:

- Nhưng, nhưng anh cũng không thể bóp chết nó trước khi lấy tiền chứ!

Nhị sư huynh:

- Cầm họng! Thêm phiền! Cút xéo!

Nhưng câu “tùy việc mà xét” này của gã mặt sẹo lại khiến gã đầu trọc nghe vào, quả nhiên hơi lỏng tay, một ngụm không khí dồn dập tràn vào phổi Luru

Trọng Tề, sắc đến mức cậu muốn ói.

- Lão tam... Chí Dũng.

Nhị sư huynh chân thọt dịch về trước một bước, hai nếp nhăn pháp lệnh (1) bên khóe môi rũ xuống, trông vừa già vừa mệt mỏi:

- Đừng hồ đồ, đã lúc nào rồi, xem như anh xin em, em để sư huynh bớt lo được không?

(1) Nếp nhăn pháp lệnh: nếp nhăn từ mũi xuống môi.

Tay gã đầu trọc run run, môi cũng run run, toàn thân dường như đều đang run.

- Mau buông ra đi!

- Không. Sư huynh, hai người đừng quản, chuyện hôm nay không liên quan tới hai người, có gì tự em đi tù.

Gã đầu trọc lắc đầu, lời nói vừa bình tĩnh vừa điên cuồng của gã bỗng nghẹn ngào:

- Dù sao trong bốn sư huynh đệ, em là đứa không có tiền đồ nhất, đáng ghét nhất, từ nhỏ sư nương không thích em nhất, sư phụ cũng chê em ngu ngốc, em đi rồi sẽ không lỗi! Em lấy một mạng đổi một mạng cho đại sư huynh!

- Em nói tiếng người à?

Nhị sư huynh chân thọt giật đỏ mặt tía tai:

- Có phải em muốn làm anh tức chết mới cam tâm không?

Gã mặt sẹo ngáp ngừng thò đầu ra:

- Việc... việc này í, anh bóp chết thằng nhóc, nhà nó cũng chưa chắc đưa tiền, đưa tiền... đại sư huynh cũng chưa chắc chữa được... anh nói một mạng đổi một mạng, nhưng, nhưng việc này chưa chắc mà...

Gã thọt gờ tay đẩy gã lão đảo, gã mặt sẹo co vai rụt cổ, không dám lên tiếng nữa.

Đúng lúc này, phía sau chợt có tiếng nói vang lên:

- Tôi cảm thấy lời này có lý đấy.

Ba tên cướp và con tin có mặt đều chấn động.

Cùng lúc đó, Cái Bang phát ra mật lệnh, tám lưới lớn chôn sâu dưới lòng thành phố được kéo lên, nắm lấy những biến động nhỏ nhất từ bốn phương tám hướng.

Ông Dương đã ra tay, ông bảo Dụ Lan Xuyên ngồi nghỉ, vờn đôi tay đôi môi thong thả pha trà, làm nóng tách, hong khô ấm, rót trà, lưu loát liền mạch:

- Tới đây.

Dụ Lan Xuyên không tập trung, đón lấy tách trà, vừa định lên tiếng thì ông Dương khoát tay ngắt lời anh:

- Đừng gấp, đợi.

Hơi trà bốc lên, ông Dương nhẹ nhàng nói qua làn hơi nước:

- Lúc trẻ, ông uống rượu không uống trà, còn xem thường uống trà, già rồi, bị con cháu bắt cai rượu, từ từ mới biết ông sai, uống rượu là tu hành, uống trà cũng là tu hành, đi đứng nằm ngồi là tu hành, sướng vui đau khổ cũng là tu hành. Con phải đề tâm tĩnh xuống, hôm nay ông Dương giúp con, ngày mai nói không chừng ông sẽ đuổi chân ra đi, chuyện lớn chuyện nhỏ trong võ lâm phải giao lại vào tay lứa trẻ các con, Tiểu Xuyên à, các con phải biết tự tu lấy tâm mình.

Dụ Lan Xuyên nhấp ngụm trà nhưng không hề tiếp nhận lời chấp chôn tiên khí này của đáng trưởng lão:

- Ông Dương, con cho rằng ông quy nguyên nhân không chính xác nên kiến nghị của ông không đủ tính khả thi.

Ông Dương bỗng chốc từ chùa cổ Hàn Sơn bị anh kéo về phòng họp văn phòng, nhất thời không hiểu sao.

Dụ Lan Xuyên:

- Em trai con mất tích, khả năng cao là bị bắt cóc, bị làm tổn thương, cho nên có thể sẽ bị thương, bị tàn phế hoặc bị chết, bất kỳ kết quả xấu nào con

cũng không thể tiếp nhận, không thể bàn giao với cha mẹ, cho nên bây giờ con vô cùng, vô cùng lo lắng. Sở dĩ ông gặp chuyện có thể bình tĩnh, là vì ông có cảm giác quyền lực và sức khống chế trong bang, mà sức khống chế thường là vũ khí hữu hiệu chống lại lo lắng. Cho nên khi ông nhìn về chuyện cũ, phát hiện mình trở nên nhẹ nhàng thoải mái, kỳ thực rất có khả năng không phải vì ông tu được tâm mà vì năng lực của ông tăng lên theo tuổi tác nên có được sức khống chế nhiều hơn.

Ông Dương:

- ...

Tiết huyền học đã biến thành tiết lý luận khoa học xã hội.

Dụ Lan Xuyên:

- Xin lỗi, bây giờ con nói nhiều lời thừa thãi như vậy kỳ thực cũng là đang chống lại sự lo lắng.

Đúng lúc này, điện thoại ông Dương vang lên, Dụ Lan Xuyên chợt ngồi ngay lại, Vu Nghiêm luôn hút thuốc bên ngoài cũng vọt vào.

Ông Dương quăng cho hai người ánh mắt bình tĩnh chớ nóng, ông bắt máy, lát sau, ông cúp, báo ra vài địa danh:

- Các huynh đệ mấy chỗ này báo từng thấy kẻ khả nghi nhưng không xác định có phải người chúng ta muốn tìm hay không, nhờ canh sát các cậu xác nhận.

Vu Nghiêm nhảy lên:

- Rồi, chúng tôi chia nhau đi điều tra camera ở gần!

- Noi như Yên Ninh có rất nhiều camera, thật đấy, không gạt anh đâu, chỉ có cái xó xinh hẻm sau ao lầy kia là không có thôi nên mới có thể để các anh may mắn chạy thoát. Tối qua, anh này vác một người lớn tòng ngồng như thế, nghênh ngang từ chỗ ao lầy về đây, không biết đã lọt vào bao nhiêu ống kính, chỉ cần canh sát thu hẹp phạm vi điều tra, họ có kỹ thuật có thể tìm được các anh. Cam Khanh đừng bước, cách nhóm ba gã lưu manh chưa tới hai mét, lấy trong túi ra tấm thẻ gỗ bị gã đầu trọc đánh gãy, rất lịch sự hỏi gã đầu trọc:

- Ngoài ra, cho tôi hỏi, cái này là anh để lại cho tôi à?

Nhị sư huynh chân thọt ban nãy chỉ hận không thể dùng tay xé cái đầu trọc kia ra giờ thấy người ngoài lại tiến lên một bước, che trước mặt gã đầu trọc:

- Là cao nhân phương nào?

- Không phương nào, cũng không phải cao nhân.

Cam Khanh xòe tay bắt đắc dĩ, lộ ra một đoạn cổ tay nhỏ nhắn, tay phải vẫn đang khẽ run:

- Hôm đó vị đại ca đầu trọc này luôn theo tôi, tôi hơi sợ nên giả thần giả quỷ, kỳ thực không có gì đâu, tại tôi rành khu đó còn anh thì không, có vài chỗ trông như ngõ cụt thực ra nó có một khe nhỏ có thể chui vào, chỉ cần gậy là được, chạy nhanh hai bước mà thôi. À, đúng rồi, tôi còn cầm súng nhựa trẻ con chơi để bắn anh, tôi cũng không ngờ là bắn trúng, có lẽ ngày hôm đó anh uống rượu.

Gã đầu trọc:

- ...

- Chuyện đại khái là như vậy, nếu anh không có chỗ trút giận, cảm thấy đánh con gái cũng yên tâm thoải mái thì cứ đánh tôi một trận là được, dù sao tôi cũng tới rồi, sẽ không đánh trả đâu. Chỉ cần không đánh chết thì sau này sẽ không ai tìm anh gây phiền phức nữa.

Cam Khanh ăn nói nhũn nhặn:

- Thả cậu bé kia đi, chờ canh sát tới thì tính chất sự việc sẽ thay đổi đấy.

Lưu Trọng Tề nghe xong, không biết gom góp ở đâu ra lá gan anh hùng, giầy mạnh:

- Chị mau... ưm... mau chạy đi!

Cam Khanh thờ dài ___ cậu nhóc này nhớ ăn không nhớ đòn, chắc do chưa bị đòn đau, vẫn tốt, xem ra không hề chịu khổ sở gì.

- Trút giận con mẹ mày!

Gã đầu trọc nghẹn ngào lạc giọng:

- Bảo nhà thằng nhóc này đem 50 vạn tới, bót nói nhảm!

- Tôi không biết anh cần 50 vạn làm gì.

Cam Khanh lại đi về phía họ mấy bước, rất bình tĩnh nhìn thẳng gã đầu trọc:

- Nhưng hiện tại cảnh sát đã lập án, anh từng xem ti vi cũng biết, cảnh sát chắc chắn sẽ không để các anh một tay giao người, một tay giao tiền. Vậy đến lúc đó anh định làm sao? Thực ra anh cũng không biết, đúng không?

Gã mặt sẹo đẩy cô một cái theo bản năng:

- Đứng qua đây!

Cam Khanh như một con diều nhẹ, bị gã mặt sẹo đẩy một phát là lùi liền mấy bước, đất ở thôn thành phố không bằng phẳng, cô bị vấp chân ngã, túi vải trên vai cũng lăn ra đất, dính một lớp bụi.

Cô luống cuống duỗi cánh tay ra chống, bàn tay lập tức bị trầy rách da.

Cam Khanh “ui da” một tiếng, nhếch nhác cười khổ:

- Đại ca, anh ra tay thật với tôi à.

Nhị sư huynh chân thọt hơi nhấc vai, đứng thẳng như có điều suy nghĩ___ người từng luyện võ thì lúc ngã về sau sẽ không duỗi tay ra chống xuống đất, làm vậy rất dễ bị thương, đây là bài học đầu tiên sư phụ dạy lúc nhỏ.

Có lẽ sợ ngã tiếp nên Cam Khanh dứt khoát ngồi luôn dưới đất không đứng dậy, phúi phúi bụi trên tay, cô cười:

- Tôi luôn cho rằng, một người thật sự cần tiền sẽ làm việc có kế hoạch hơn, anh như vậy là đang trút giận___ oán cần tiền, oán tiêu tiền, oán mình không đủ bản lĩnh, không kiếm được tiền... mượn rượu giải sầu, tỉnh rượu lại oán mình không giữ được miệng...

- Câm miệng!

Gã đầu trọc bắt đầu phun đầy lời tục tĩu.

Về mặt Cam Khanh không đổi, giống như chỉ đang nghe chó sủa, đúng lúc này, nhị sư huynh chân thọt chọt ra tay nhưng không phải đối phó Cam Khanh mà là đưa bàn tay đánh nghiêng qua, đập vào khuỷu tay gã đầu trọc, đánh trúng gân tê, cánh tay bóp cổ Lưu Trọng Tề của gã đầu trọc chọt mất sức, nhị sư huynh chân thọt lôi Lưu Trọng Tề ra.

Gần như cùng lúc, gã đầu trọc phản ứng lại, hét to một tiếng, giữ lấy vai Lưu Trọng Tề, hai sư huynh đệ mỗi người túm một bên con tin xui xẻo, giống như muốn biểu diễn tay không xé thịt.

Nhị sư huynh chân thọt:

- Buông-tay!

Gã đầu trọc cứng cổ thờ hồn hèn.

Khóe môi Cam Khanh khẽ cong, vô cùng thích thú hóng hớt loại tình tiết nội chiến này.

Cô cảm thấy độ lửa cũng xem xêm rồi mới ở bên cạnh dùng giọng mơ màng dùng để dao động mấy kẻ vùng tiền phung phí trong tiệm, âm u nói chen vào:

- Đại ca, anh mượn rượu giải sầu, tỉnh rượu hối hận và mượn người trút giận, sau đó lại càng hối hận, hai chuyện này về bản chất không có gì khác nhau. Nếu anh căm hận tật nghiện rượu của mình như thế thì vì sao còn dính vào nó mãi? Một cái hố rớt cuộc có thể vấp chân anh bao nhiêu lần?

Gã đầu trọc bỗng run lên.

Cam Khanh:

- Trước khi cảnh sát đến, hết thấy vẫn còn kịp. Bây giờ anh thả cậu ta sẽ không tính là bắt cóc tổng tiền. Có lúc một bước đi sai là cả đời đầy chông gai trắc trở, nhìn người khác đường to rộng mở mà anh chẳng thể bước qua, có đáng không?

Gã đầu trọc không biết nghe lọt bao nhiêu nhưng nhị sư huynh chân thọt hơi sừng sờ, ngo ngẩn.

Gã mặt sẹo gấp muốn khóc:

- Tam sư huynh, anh nhanh lên được không?

Nhị sư huynh hoàn hồn, ánh mắt hơi lóe, nhẹ giọng:

- Chuyện tiền bạc, bệnh của đại sư huynh, ba anh em ta cùng nghĩ cách, nghe lời nào.

Hai gò má gã đầu trọc bạnh ra căng cứng, sau chốc lát, ngón tay sắp bấm vào trong thịt Lưu Trọng Tề cuối cùng dần dần nói lỏng.

Mọi người có mặt đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhị sư huynh chân thọt kéo thiếu niên sắp bị dọa khóc về phía mình:

- Chí Dũng, em..

Nhưng đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Các cảnh sát khoanh vùng được vị trí bọn cướp lại cứ nhè ngay lúc này chạy tới.

Sớm mấy phút, họ sẽ gặp các phần tử tội phạm cực kỳ hung ác, bất hoặc đánh chết đều là lẽ đương nhiên. Muốn mấy phút, nhị sư huynh chân thọt sẽ trả Lưu Trọng Tề cho Cam Khanh, chuyện này có lẽ có thể chuyển lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Song..

Có lẽ số mệnh cũng mềm nắn rắn buông, ông trời chỉ chuyên chọn mấy kẻ xui xẻo để chơi đùa.

Cam Khanh ngăn người, không vui ngược lại còn kinh hãi, thầm nghĩ: “Hồng bét!”

Nhị sư huynh chân thọt và gã đầu trọc trong cơn hoảng sợ, vô thức làm cùng một chuyện___hai người cùng dùng sức mạnh nhất kéo Lưu Trọng Tề về phía mình, nhị sư huynh chân thọt nắm cổ thiếu niên kéo, gã đầu trọc vì cao nên quơ tay ngay mũi miệng Lưu Trọng Tề.

Gã thọt nghĩ: lão tam còn trẻ, tội này cứ để kẻ tàn phế như mình gánh thay.

Gã đầu trọc nghĩ: mình không thể liên lụy sư huynh.

Họ quanh năm đi bên lề xã hội, vừa thấy người mặc đồng phục sẽ vô thức cảm thấy mình có tội, nhất thời, trong đầu chỉ có “dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại” và “nhận tội đầu hàng”, trước mắt dường như không có con đường thứ ba.

Chỉ có người sống nhẹ nhàng thoải mái, tư duy mới khoáng đạt, còn những kẻ cùng đường mặt lộ đều không biết tùy cơ ứng biến.

Nhưng thứ mà hai vị đây cướp là một người sống sờ sờ, một trái một phải kéo như vậy thì cái cổ nhỏ của Lưu Trọng Tề ắt gãy mất!

Đúng lúc này, một cái bóng như u linh chợt lướt qua, bàn tay khô gầy thỉnh thoảng xen vào___

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13

Theo truyền thống, trước khi so chiêu phải lộ vũ khí, bất kể vũ khí là “minh đao” hay “âm tiễn”, lộ rồi thì trường đao dài mấy trượng hay châm thêu hoa mấy tác đều có thể dùng.

Nhưng nếu mọi người đã mặc định là dùng quyền cước thì đang đánh một nửa mà trong tay áo bạn giấu đao, bất thành linh đảm người ta một nhát chính là đề tiện vô si, không tuân quy củ, thuộc về dạng côn đồ lưu manh.

... Cam Khanh, có lẽ đi theo đường “côn đồ lưu manh” đó.

Không ai thấy rõ cô từ dưới đất nhảy lên thế nào, mắt vừa hoa lên là cô đã đến giữa gã thọt và gã đầu trọc, khuỷu tay đập vào cổ tay nhị sư huynh chân thọt, cùng lúc đó, ánh sáng lạnh lóe lên giữa ngón tay cô, cô như cầm một thứ gì đó tương tự con dao nhỏ mang theo luồng gió sắc bén quét về phía ngón út gã đầu trọc.

Động tác cực khéo, cực nhanh.

Nơi cổ tay có mạch môn, gã đầu trọc không thể dùng tay không nắm hung khí, hai người cùng sợ hãi, tự mình tránh lui. Cổ tay Cam Khanh giả vờ đánh vào đầu ngón tay gã thọt, “dao giữa ngón tay” cũng lộ ra không khí.

Lúc này, hai gã mới nhận ra chỗ không ổn, hóa ra cô chỉ làm động tác giả để dọa người chứ khuỷu tay mềm nhũn không tí sức, giữa ngón tay vang lên tiếng “lạo rạo” không phải hồ lang gì, “dao giữa ngón tay” chỉ là chùm chìa khóa!

Đúng lúc này, Cam Khanh như làm ảo thuật, chìa khóa trong tay lóe lên liên biến mất, thay vào đó là một chiếc bình xịt nhỏ không biết lấy từ đâu ra, chưa đợi bọn cướp phản ứng lại thì một trận xịt điên cuồng đổ vào đầu vào mặt chúng.

Gã thọt và gã đầu trọc đang trong trạng thái phản ứng căng thẳng, nắm tay đã giờ lên, mắt mở to hơn bình thường, bị nước cay triệt để phun vào mắt.

Trong nháy mắt ấy, hai gã cướp hét thảm như muốn xé rách cả bầu trời.

Cam Khanh nhanh nhẹn đề lại cổ Lư Trọng Tề, khom lưng, chui qua dưới cánh tay quơ quào loạn xạ của gã đầu trọc... tư thế khá giống “lăn 18 vòng tại chỗ” trong truyền thuyết, vô cùng không có phong độ cao nhân.

Sau đó, các cảnh sát chạy tới thừa cơ tiến lên, không chế được bọn cướp.

Lư Trọng Tề chưa hoàn hồn khỏi khoảnh khắc sinh tử đáng sợ ban nãy, ngơ ngác ngắc ngắc, Cam Khanh huơ huơ tay trước mặt cậu:

- Nè, không sao chứ?

Cô chưa thu lại bình xịt cay trong tay, dư uy của nó vẫn còn, Lư Trọng Tề:

- H__ Hắt xì!

Nước mắt cậu chảy ròng ròng, hắt xì liên tục năm sáu cái, suýt bắn cả con ngươi ra, hoàn toàn mất sạch tôn nghiêm. Thế là cậu dứt khoát vò mé chẳng sợ nứt, thút thít hai tiếng rồi dưới cái nhìn trừng trừng của mọi người, cậu há miệng khóc to.

Không ai ăn sinh nhật với cậu, ngày mai khai giảng rồi, một ngày bị bắt cóc hai lần, suýt bị gã đầu trọc bóp chết... từng chuyện từng chuyện, có chuyện nào xách ra mà không đáng khóc to một trận không?

Nhưng lý do đáng khóc quá nhiều mà cơ hội có thể khóc lại quá ít, luôn không đủ chia.

May mà hôm nay những việc này gom lại xảy ra cùng một lượt.

Dụ Lan Xuyên sai bước về phía cậu, vốn đang do dự giữa “tần cậu một trận nên thân” và “anh sai rồi, moah moah nha”, mặt thoát đen thoát trắng, kết quả bị tiếng gào của Lư Trọng Tề dọa lão đảo, cách xa cả mét không dám lại gần, cùng Cam Khanh bên cạnh hai mặt nhìn nhau.

Anh có rất nhiều lời muốn hỏi Cam Khanh__ sao cô biết ông Dương là Cái Bang?

Tại sao cô có thể tìm được nhóm người này trước cả Cái Bang và cảnh sát?

Cô sớm biết là do chúng làm?

Tại sao một cô gái ốm như sào tre lại dám đơn thương độc mã tới tìm bọn cướp?

Cô rốt cuộc là ai?

Nhưng bên cạnh có một em trai ngốc há to miệng khóc như ếch, đúng là không phải thời cơ để hỏi. Dụ Lan Xuyên đành gạt đầu với Cam Khanh, cùng cô bối rối nhìn Lư Trọng Tề.

Xe cảnh sát gói hết cả đám về, quần chúng vây xem cũng mạnh ai nấy quay lại bàn mạt chược, trò hề khởi đầu kinh dị, kết thúc hơi buồn cười này cứ thế liền lắng đọng.

Lúc Vu Nghiêm tới nhà Dụ Lan Xuyên, trời đã sẩm tối.

- Em mày đâu?

- Ngủ rồi.

Dụ Lan Xuyên rót cho anh một ly Coca, chỉ chỉ cửa phòng đóng kín:

- Cả tôi qua không chộp mắt.

- Thăng nhóc xui xẻo, bỏ đi, tao nói với mày tình huống đại khái vậy.

Vu Nghiêm ngồi xuống, kể lại đầu đuôi toàn bộ sự việc, từ gã đầu trọc theo dõi Cam Khanh, bị Cam Khanh chinh cho tới phát tiết phần nộ, bắt cóc Lư Trọng Tề:

- Thực ra ban đầu chỉ là mục đích riêng, sau đó mới phát triển thành thấy tiền nổi máu tham, muốn đòi mày 50 vạn... Haiz, tao cảm thấy mấy thằng này năm nay có lẽ phạm vào sao chổi rồi, nhìn người mà chúng chọn xem, mày có giống thằng có 50 vạn không chứ?

Nội tâm giám đốc Dù ngay cả 50 vạn cũng không có rất thê lương.

Vu Nghiênr

- Có điều lần này mày phải cảm ơn cô gái ở tiệm trang sức, lúc đó nếu không nhờ cô ấy nhanh trí, mang theo bình xịt tự vệ tự chế thì em trai mày bây giờ nằm trong bệnh viện rồi.

Bình xịt tự vệ nếu dễ dùng như vậy thì đâu ra nhiều sự kiện phạm tội bạo lực ý mạnh hiếp yếu chứ?

Dù Lan Xuyên liếc xéo Vu Nghiênr, thâm nghĩ: tự mày đi xịt thử xem.

Nửa bình xịt cay giải quyết hai đại cao thủ, nhãn lực nhất định phải cực chuẩn, động tác nhất định phải cực nhanh, tuyệt đối không phải kẻ “trông chờ vận may” có thể làm được.

Cam Khanh... cái cô Cam Khanh đó chắc chắn có bí mật, có điều nếu cô ấy không muốn tiết lộ, lại vừa mới ra tay giúp mình, Dù Lan Xuyên cũng không tiện lăm lòi trước mặt người khác, bèn đổi chủ đề, hỏi:

- Chúng đòi tiền làm gì?

Vu Nghiênr thở dài:

- Nói là muốn khám bệnh cho con trai sư phụ. Ba anh em họ đều được sư phụ nuôi lớn, mấy năm trước sư phụ bị tai nạn giao thông qua đời, để lại một đôi cô nhi quả phụ... Họ xưng hô rất giang hồ, gọi là “đại sư huynh” và “sư nương”. Hóa ra họ mở võ quán ở quê nhà, có điều loại địa phương nhỏ bé đó không có mấy học sinh, mấy người họ rảnh rỗi bên làm lưu manh vặt, thu tiền bảo kê gì đó, vốn dĩ cũng sống rất thoải mái. Sau đó đại sư huynh sinh bệnh nặng, địa phương không chữa được nên mới đành gom góp hai mươi mấy vạn tới Yên Ninh. Nghe thì không ít, nhưng tiền mà, vào bệnh viện đều là giấy cả thôi.

Dù Lan Xuyên lạnh lùng cau mày:

- Không có tiền mà không tìm công việc đảng hoàng, tiếp tục thu tiền bảo kê ở Yên Ninh?

- Cũng có thể nói vậy.

Vu Nghiênr cào cào tóc:

- Trịnh Lâm – gã thọt ấy, hồi trẻ vì tiền, từng đi thi đấu biểu diễn, haiz, kỳ thực chính là bịp bợm. Người ta lừa gã, nói làm vậy có thể tăng nhanh danh tiếng, giúp gã nâng cao giá trị bản thân, tương lai vào câu lạc bộ tốt tham gia thi đấu chuyên nghiệp. Trịnh Lâm không có văn hóa gì, nghe người ta ba hoa khoác lác liền tin.

Dù Lan Xuyên bắt chéo chân, không kiên nhẫn “chặt” một tiếng.

- Gã cũng xem như có chút công phu, mới đầu luôn đánh thắng, biệt hiệu nào Hồ nào Long bay đầy trời, tăng bốc khiến gã quên hết tất cả, kết quả có một lần bị người ta hại. Lần đó họ bảo gã đánh nhau với một kẻ có trọng lượng gấp đôi, trước đó đã nói xong là để cho cuộc thi thêm đặc sắc đẹp mắt nên ban đầu gã phải cố ý chịu đòn, vờ như ngã xuống, sau đó sẽ vùng lên trong bước đường cùng, đối thủ cũng đã lo lót trước, chỉ đánh cho ra dáng, làm màu chứ không đánh thật.

...

- Chờ khi thật vào sân, đối thủ đưa mắt ra hiệu, Trịnh Lâm đã chuẩn bị xong là giả vờ té, ngờ đâu đối thủ lại đột nhiên không làm theo những gì nói trước, trực tiếp cho một cước từ trên cao xuống đá cho gã đờ người, sau đó là đánh một trận tơi bời, suýt đánh chết người trên võ đài luôn, lúc khiêng xuống toàn thân máu me be bét, từ đó về sau một chân bị hỏng. Sau đó ba anh em họ đi báo thù, đối phương báo cảnh sát, có một người bị để lại tiền án.

Dù Lan Xuyên:

-...

Vu Nghiênr thở dài:

- Hình tượng ba người họ mày cũng thấy đó, đầy mùi xã hội đen, đặc biệt là cái gã mặt sẹo, trông rất đáng sợ. Qua công kiểm tra an ninh, người khác qua loa là xong, nhưng ba người họ thì bị chặn lại kiểm tra năm phút đồng hồ. Đi dự sự kiện, họ lúc nào cũng bị yêu cầu mang theo giấy chứng minh không phạm tội... cho nên đại khái cũng có chút tự sa ngã.

Hai người hồi lâu không lên tiếng.

Nước uống có gas trong cốc thủy tinh sủi lên những bọt nhỏ li ti nhảy nhót.

Dù Lan Xuyên cảm thấy tư tưởng trung tâm của câu chuyện này là “kẻ ngu năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều”, không hề khiến người khác cảm thông, chỉ là không hiểu sao, nghe xong rất dễ khơi lên chuyện phiền lòng của bản thân.

Hộp di động mới của Lưu Trọng Tề còn chưa kịp vứt, chuyện này hai anh em ăn ý ngầm, nhất trí quyết định không nói với cha mẹ. Lưu Trọng Tề là ngại mất mặt, Dự Lan Xuyên là giám hộ không nên thân, không bàn giao được _____ thế là đương nhiên tiền mua di động không có chỗ thanh toán.

Mất kính cũng không rẻ hơn điện thoại chỗ nào, may mà số độ của anh không nặng, có thể tạm bỏ đỡ hai ngày, chờ ngày lãnh lương và thưởng quý...

Đúng rồi, nghe nói thưởng quý kỳ này còn không mấy lạc quan.

Vu Nghiễm uống thức uống lạnh vào:

- Nói thật nhé, Lan gia, mày có trải nghiệm suýt sa ngã bao giờ chưa?

Dự Lan Xuyên ngược mắt nhìn Vu Nghiễm, lúc này anh không đeo kính, không có phần “mặt người” trong khí chất “mặt người dạ thú”, dưới cái nhìn của cảnh sát nhân dân thì chính là một kẻ đang sa ngã.

Chính vào lúc Vu Nghiễm tưởng mình sẽ nhận được một chữ “cút” thì Dự Lan Xuyên nói:

- Có.

Vu Nghiễm suýt trượt xuống sofa.

- Tao... mấy ngày trước mới đưa cha tao một bản đơn tự nguyện từ bỏ di sản.

Dự Lan Xuyên trầm mặc hồi lâu mới nói:

- Di chúc ông cả tao để lại chưa từng được công chứng, cũng không có bản dự phòng, trên phong thư di chúc viết tên tao, cha tao giao cho tao toàn quyền xử lý, chưa từng xem qua.

Trong di chúc viết gì, trời biết, đất biết, người đã khuất biết, còn lại hoàn toàn xem lương tâm Dự Lan Xuyên.

Vu Nghiễm há hốc miệng.

Dự Lan Xuyên cúi đầu nhìn ngón tay mình trên đầu gối:

- Vừa ký đơn từ bỏ, giấy chứng tử của ông tao cũng đóng dấu rồi.

Vu Nghiễm:

- Tức là nói...

Dự Lan Xuyên cười không rõ ý:

- Tức là nói, bây giờ tao cách 850 vạn một cái máy cắt giấy.

Vu Nghiễm nuốt ngụm nước bọt, phát hiện trực giác của cảnh sát nhân dân không sai, người thanh niên này đúng là đang sa ngã!

Nhưng anh không thể nào đứng nói chuyện không đau eo, đặt mình vào vị trí người khác được... bỏ đi, cũng đừng đặt, cảnh sát nhỏ một tháng lãnh mấy ngàn tệ như anh không tưởng tượng ra được.

Còn đối với Dự Lan Xuyên, không có số tiền này, anh chính là một kẻ nô lệ nhà cửa, gánh nợ ba mươi năm đầu tắt mặt tối, trời có sập cũng không dám tùy tiện từ chức.

Có số tiền này, anh có thể lập tức thanh toán sạch sẽ tiền vay, với thu nhập của anh, chỉ cần không dính vào ma túy cờ bạc gái gú thì sau này có thể tha hồ ăn chơi thỏa thích, muốn từ chức thì từ chức, muốn đổi nghề thì đổi nghề, bất cứ lúc nào cũng có thể làm một chuyến du lịch nói đi là đi.

Mọi người đều khinh bỉ kẻ vì vinh hoa phú quý mà bán rẻ lương tâm, nhưng cái này không phải “vinh hoa phú quý”, mà là tự do.

Đời người, có mấy cái 30 năm?

Vu Nghiễm cùng lớn lên với anh, biết câu châm ngôn thời trẻ trâu của anh là “không tự do, thà rằng chết”.

- Lan gia...

Lời Vu Nghiễm chưa nói hết, điện thoại Dự Lan Xuyên vang lên, ông Dương gọi tới.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14

Dụ Lan Xuyên vòng quanh ngõ Len tám vòng cũng không tìm được chỗ có thể đậu xe, cuối cùng đành đậu ở một trung tâm thương mại ngoài 800 mét rồi tự đi bộ về, cảm giác còn không bằng không lái xe.

Ra khỏi công đồng viện 110 là đường một chiều rất hẹp, đối diện đường có một dãy cửa hàng tiện lợi.

Vừa thẳng thẩn với Vu Nghiêm xong về ý nghĩ xấu xa của mình liền bị gọi tới đây, Dụ Lan Xuyên cảm thấy có lẽ mình cần bình tĩnh lại, bèn vào một tiệm thức uống gọi ly trà lạnh, đứng ở giao lộ từ từ uống.

Lúc này, khỏe mắt anh liếc thấy một bóng dáng quen thuộc – Cam Khanh đang ở tiệm hoa quả sát vách, cầm lên để xuống, kén cá chọn canh, chốc chốc lại liếc nhìn về phía “110” đối diện.

Dụ Lan Xuyên nhìn theo ánh mắt cô, phát hiện ở công viện 110 có hai gã ăn mày đang ngồi xỏm ở góc tường trò chuyện.

Hai gã ăn mày trò chuyện hồi lâu, trong lúc đó, Cam Khanh rề rề rả rả ở quầy hoa quả, sờ lần lượt từng quả cam một, cuối cùng, khi hai gã đó một trước một sau rời đi, cô mới thẳng người dậy, móc ra ba tệ mua hai quả cam dưới ánh mắt như muốn cắn chết cô của bà chủ.

Cô đang trốn người của Cái Bang?

Chân Dụ Lan Xuyên nhẹ nhàng di chuyển, lặng lẽ đi theo.

Nhưng đi theo nói gì, anh vẫn chưa nghĩ ra.

Dụ Lan Xuyên là kiểu người đô thị lạnh nhạt điển hình, là hội viên cứng của hiệp hội “mắc mớ gì đến tao, mắc mớ gì đến mày”, ghét nhất là lo chuyện bao đồng. Bất kể Cam Khanh đang trốn Cái Bang hay trốn quản lý đô thị thì liên quan gì tới anh?

Nghĩ vậy, Dụ Lan Xuyên lại thấy hôm nay mình có bệnh.

Dáng đi của Cam Khanh vô cùng biếng nhác, chân giống như lười nhác, đôi vai buông lỏng đong đưa. Nhưng nhìn kỹ thì eo cô căng cứng, chút căng nhỏ nhỏ ấy khiến cả người cô như bó củi, có lực thể nào cũng không rơi ra.

Dụ Lan Xuyên nhìn bóng lưng cô, ngăn người, nhớ tới ông cả từ nhỏ đã dạy anh, rằng con người có thể không cần biết múa đao múa kiếm, xã hội ngày nay dù tay trái gà không chặt cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng đi đứng nằm ngồi nhất định phải có quy tắc, tuy đây đều là những việc nhỏ không tốn sức nhưng nước mưa có thể mài mòn đá, tư thế không đúng, chỗ nên thả lỏng mà căng thẳng, chỗ nên căng thẳng lại thả lỏng, thì chính là một năm 365 ngày, ngày ngày kiên trì phá hoại xương thịt của bản thân, chưa cần đợi đến già đã chắc chắn đổ bệnh.

Chẳng hạn như đi đường, tinh khí thần đều ở eo, nếu khom eo thì cột sống sẽ không ngay, người không vững, nếu không phải người đổ ra sau thì là vai và cổ đổ về trước.

Càng đổ ra sau, bụng càng lớn, đi đứng càng không chịu nổi gánh nặng, xương sống, đầu gối, mắt cá chân, gót chân, đùi hông có cái nào khỏe. Càng đổ về trước, sau lưng sẽ càng khòm, thịt trên người đều chạy ra sau lưng, ngực sẽ càng lúc càng mỏng, hơi thở càng lúc càng ngắn, sau lưng lại càng lúc càng dày, từ từ sẽ giống như vai và cổ đang thò một bao cát.

Cái cột sống này, hôm nay kệ nó mòn một chút, ngày mai kệ nó mòn một chút, ngần thì vài năm, dài thì ba mươi năm mươi năm, dù bẩm sinh khỏe mạnh cách mấy, sớm muộn cũng sẽ bị mài hỏng.

Cột sống hỏng thì thân thể coi như xong.

Ông cả dẫn anh dạo bộ trong tiểu viện phía đông của “110”, nói rất nhiều lời tương tự, lúc nhỏ anh không hiểu, nghe xong rồi thôi, lớn hơn một chút mới vì học nghiệp và sự nghiệp nặng nề mà bắt đầu nghiên cứu đạo dưỡng sinh của người già, mãi đến khi vào xã hội, chìm nổi mấy năm, ngẫu nhiên nhớ lại, lại cảm thấy những lời ông nói về đạo dưỡng sinh ấy đều mang ý tứ sâu xa.

Đạo võ học, trước là cường thân kiện thể, khai thông gân cốt bản thân, bởi vậy tự quan sát, tự cảm nhận, tự thức tỉnh, sau mới xem vạn vật và muôn vẻ nhân gian.

Chờ anh hoàn hồn lại thì đã theo người ta vào 110, sắp tới thang máy. Dụ Lan Xuyên tự cảm thấy lúng túng, đang định lướt qua cô, vờ như trùng hợp chung đường, Cam Khanh chợt quay đầu, lấy trong túi nhựa ra một quả cam đưa cho anh.

Dụ Lan Xuyên sững sờ, khó hiểu nhìn cô.

- Nể mặt em trai anh bình an toàn vẹn.

Cam Khanh hạ thấp giọng:

- Hôm đó anh nhìn ra được gì ở thôn thành phố kia cũng đừng nói với ai.

Dụ Lan Xuyên vốn cũng không có ý định nói:

- Cô yên...

Chữ “yên tâm” chưa nói xong, Cam Khanh liền nhét quả cam kia cho anh.

- Hồi lộ anh nè.

Cam Khanh nháy mắt như cười như không, sóng mắt đong đưa, trong khoảnh khắc liền từ một cô gái nhà quê chất phác kiêu lời biến thành một thầy bói kiểu mới lừa gạt hại người:

- Lỡ lộ ra, sẽ có kẻ thù truy sát tôi, đến lúc đó lương tâm của anh và âm hồn của tôi đều sẽ không tha cho anh. Suyt__

Dụ Lan Xuyên:

-...

Cái quỷ gì thế?

Thang máy tới, Dụ Lan Xuyên mới hoàn hồn:

- Cô hồi lộ chỉ một quả cam?

Cam Khanh không làm bộ làm tịch nữa, biếng nhác nói:

- Mai tôi mới lãnh lương, trên người chỉ còn lại 3 tệ cuối cùng, quả cam đó một tệ rưỡi, cho anh là nửa mạng tôi rồi còn chưa đủ? Được thôi, quả này cũng cho anh nốt, xem như tôi tặng gia bại sản.

Dụ Lan Xuyên:

-...Không được, tôi cũng đâu có ác nhọn thất đức dữ vậy.

Lúc này, thang máy tới tầng 6 mà Dụ Lan Xuyên bấm, anh ra khỏi thang máy, Cam Khanh đang định đóng cửa thì anh chợt quay đầu:

- Khoan đã!

Cam Khanh nghiêng đầu.

Dụ Lan Xuyên:

- Cô là người ở đâu?

Cam Khanh:

- Anh đoán xem.

- Bỏ đi.

Dụ Lan Xuyên hỏi thẳng:

- Mười lăm năm trước, cô có từng tới Yên Ninh không?

Cam Khanh không hề suy nghĩ, đáp ngay:

- Không nhớ, dù sao năm nay tôi mới 16 mà.

Dụ Lan Xuyên:

-...

Trêu anh xong, Cam Khanh bấm nút đóng cửa thang máy, lùi về sau một bước, mỉm cười, biến mất sau cánh cửa đóng kín. Cảnh này vô cùng trùng khớp với cảnh mười lăm năm trước nơi ngoại thành đã khắc vào đầu anh, Dụ Lan Xuyên suýt đuổi theo, đúng lúc này, phía sau chợt có người nói:

- Đến rồi à, vào đi, ông đang chờ anh đấy.

Dụ Lan Xuyên quay đầu, thấy cháu gái ông Dương – Dương Dật Phàm ngậm điều thuốc bước ra:

- Cả đồng tuổi rồi, chỉ có ông bận nhất, từ sáng tới tối toàn người quai gờ đến tìm, chẳng ra sao cả.

Nói xong, cô liếc mắt với trần nhà, quăng túi lên vai, bước trên đôi giày cao gót nhọn đế da dè rời đi.

Dụ Lan Xuyên vô cùng mờ mịt, không biết mình đắc tội cô chỗ nào, vừa vào nhà đưa mắt nhìn mới nhận ra người mà cô Dương nhắm vào không phải anh __ trong nhà ông Dương có một bà cụ đến.

Bà cụ trông cỡ cỡ tuổi ông Dương, tóc bạc phơ, nhỏ con gầy đét, thịt trên mặt nhão xuống theo gò má cùng với miệng tạo thành một tam giác, lộ ra vài phần hung tướng, vài phần cay nghiệt, và có chút già cỗi đáng thương.

Dụ Lan Xuyên còn chưa kịp nghĩ kỹ xem bà là ai thì bà cụ liền vịn ghế sofa đứng dậy, “phịch” một tiếng quỵ xuống với anh.

Giám đốc Dụ tuy bề ngoài luôn trung về mặt “quỵ xuống hết cho ai già” nhưng đây là lần đầu tiên có người thật sự hành đại lễ này với anh, dọa anh vịn khung cửa đờ người hai giây rồi mới luống cuống tay chân chạy qua đỡ bà dậy.

- Có, có có có gì từ từ nói, bà làm gì thế này?

Bà cụ thoát trông cùng lắm chỉ 40 mấy ký, nhưng Dụ Lan Xuyên đưa tay đỡ, lại phát hiện bà như mọc ra từ đất vậy, anh không thể kéo bà dậy.

Ông Dương thở dài, lên tiếng:

- Tiền đại nương, nó là tiểu bối, bà như vậy không phải muốn nó tổn thọ sao? Có gì đứng lên rồi nói.

Dụ Lan Xuyên lúc này mới cảm thấy tay nhẹ đi, vội vàng thấp thòm đỡ bà cụ dậy, để bà ngồi trên sofa.

Anh đại khái đã đoán được bà cụ là ai.

Quả nhiên, ông Dương nói:

- Vị này chính là Tiền đại nương, trước đây cùng chồng đồng xưng “Nhị Tiền”, là nghĩa sĩ nổi tiếng phía nam, thoát công trac tuyệt, xe lửa loại đốt than thời cũ cũng không nhanh bằng bà ấy đâu. Thời đó vùng tây nam có bọn côn đồ thổ phi đánh cướp ven đường sắt, chúng chui qua cửa sổ xe, cướp đồ xong liền nhảy xuống xe chạy, hành khách đều không dám mở cửa sổ. Chính nhờ đôi vợ chồng họ bảo vệ đường sắt, giúp bắt được không ít kẻ xấu. Chỉ đáng tiếc...

- Dương bang chủ, đừng nhắc nữa, tôi đã không đất dung thân rồi.

Bà cụ Tiền ngắt lời ông:

- Thế diện ông nhà tôi đều bị bà già không chết này và mấy nghiệt đồ vứt sạch, sau này xuống dưới, tôi cũng phải trốn ông __ Tiểu Dụ gia, xin lỗi, thực không biết đứa trẻ trong hèm sau ao lầy ngày đó là anh em của cậu, mấy thằng đồ đệ của tôi còn... còn...

Dụ Lan Xuyên trầm nghĩ: đang nói tiếng người à?

Con nhà người khác thì có thể tùy tiện lừa đảo, tùy tiện bắt cóc chắc?

Nhưng do giáo dục, anh không tiện nói bà cụ lớn tuổi như thế, bèn ậm nhặt nói:

- Không có gì, cảnh sát nói rồi, bà quả thực không biết những chuyện phía sau. Nếu là tranh chấp dân sự thông thường, chúng tôi chắc chắn sẽ cho qua, nhưng đã thăng đến vấn đề hình sự thì không phải một tiếng “cho qua” của chúng tôi là cảnh sát sẽ không truy cứu, tôi cũng lực bất tòng tâm, bà hiểu chứ?

Nước mắt bà cụ Tiền rơi lã chã, liên tục nói ba lần “tôi hiểu” rồi lại nói:

- Không dám mặt dày cầu xin cậu.

- Quốc có quốc pháp, Tiểu Xuyên, ngồi đi.

Ông Dương nói:

- Tiền đại nương hôm nay qua đây, chủ yếu là áy náy, muốn gặp con, nói với con mấy lời. Bà ấy không có ý gì khác.

Bà cụ Tiền vừa lau nước mắt vừa nói ngắt quãng.

Bà và ông chồng quá cố thời trẻ từng làm anh hùng chân chính, khi đó hào hoa phong nhã, tinh thần hăng hái. Về sau chồng bị tai nạn giao thông qua đời, để lại cho bà một đứa con bệnh tật và ba tiểu đồ đệ nhận nuôi. Một người phụ nữ nuôi sống bốn miệng ăn vốn đã vô cùng khó khăn, sau đó thời đại biến

đổi, gió táp mưa sa, người bay lên trời, người rơi xuống đất, có người phát nhanh trong một đêm, cũng có người thất nghiệp bơ vơ.

Bà cụ Tiên bắt hạnh rơi vào trường hợp sau.

Sau đó nữa, giống như cột sống bị tư thế không tốt mài mòn, cái gọi là khí phách bị những việc vất vả hàng ngày mài giũa, mài riết bà chẳng còn ra hình người, tới mức tuổi già khó an.

Chỉ khi bạn cũ ngày xưa nhắc với tiểu bối hai chữ “Nhị Tiên”, bà mới loáng thoáng nhớ về năm cũ, mặt dày mày dạn tích lũy mấy chục năm bị quang vinh quá khứ nhẹ nhàng chiếu rọi, trông càng thảm hại.

Bà cụ Tiên nói một hồi, khóc không thành tiếng.

Bà nhất thời hoảng hốt, nghĩ không thông tại sao mình lại như vậy.

Có lẽ anh hùng không nên sống lâu tới thế chẳng.

Dụ Lan Xuyên rút vạt tờ khăn giấy đưa qua, không lên tiếng.

Ông Dương chờ tiếng khóc của bà dần nhỏ mới đưa tay chỉ lên lầu, nói với Dụ Lan Xuyên:

- Tiểu Xuyên có lẽ không biết, năm đó lúc ông cả con mua cái nhà này, Tiên đại nương nghe nói, liền không ngại vạn dặm đường xa nhờ người mang tới 200 tệ. Bà ấy làm gì có tiền, đó đều là số tiền thất lưng buộc bụng đấy.

Dụ Lan Xuyên:

-...

Anh mắng câu thô tục trong lòng: “Chủ nợ!”

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15

Vì con trai tạm thời phải vào ICU nên bà cụ Tiên mới có thời gian ra khỏi bệnh viện nhưng phải tranh thủ về, tình hình bệnh nhân không ổn định, buổi tối chưa biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Tuổi bà quá lớn, không có sức đâu vừa chăm sóc bệnh nhân sắp chết vừa nghĩ cách nghe ngóng tình hình ba đồ đệ, nên đành chỉ lo cho một bên.

Cửa ICU giống như trạm xe lửa xuân vận thời trước (1), rất nhiều người nằm dưới đất, trong góc chỗ có cái chần nhỏ trải lót là chỗ của bà cụ Tiên, cái chần đồ hồng đan xen, là do tự tay bà may năm kết hôn.

(1) *Xuân vận: hành trình về quê ăn Tết.*

Mấy người nhà bệnh nhân ở bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện, có lẽ đang bàn chuyện viện phí, nói đến nửa chừng thì hơi tức quá, bị y tá đi ngang nhắc nhở, bèn mạnh ai nấy tản ra tự buồn bực, phân thành mấy nhóm rõ ràng, chạy ra ngoài hút thuốc.

Còn có người gọi điện thoại, ngồi dưới đất, dựa lưng vào tường, nói chuyện như không ra hơi, nghe giống kẻ bệnh tật sắp chết.

Nhiều người định qua đêm ở đây đều đã nằm xuống___ chỉ nằm thôi, trừ kẻ lang thang, còn thì không mấy ai có thể ngủ ở nơi thế này, người lẩn qua lẩn lại, người quay mặt vào tường không nhúc nhích, người co mình trong áo khoác bấm điện thoại, nằm mệt thì ngồi dậy một lát.

Nơi đây không có ai khóc lóc sụt sùi, cũng không có suy nghĩ gì về sinh mạng thiêng liêng.

Mọi người đều trông rất mệt.

Lúc nằm xuống, bà cụ Tiên nghĩ: “Lại có cấp cứu tới.”

Chính bà nghe, cảm thấy âm thanh này không phải vui mừng, không phải cảm kích, không dám nghĩ nhiều, bèn trở mình, quấn chặt túi vải tùy thân vào lòng, bên trong có hai vạn tiền mặt do Dương bang chủ vừa cho bà.

Dương bang chủ tiễn bà cụ Tiên đi rồi, cầm cây gậy xanh của ông, từ chỗ máy ATM tự động chỗ giao lộ từ từ đi về. Dụ Lan Xuyên đi bên cạnh cùng ông, cụp mắt, bình bình lên tiếng:

- Ông ơi, ngày mai con phải đi làm, con đưa ông về nhà rồi con đi nhé.

Ông Dương nhìn anh.

Khuôn mặt nghiêm túc của Dụ Lan Xuyên như được làm từ dây chuyền sản xuất, vẻ mặt cộc dẫu dân văn phòng cao cấp ____ nửa mặt trái là “không có thời gian”, nửa mặt phải là “không có hứng thú”, trên trán là “ôm”.

Dụ Lan Xuyên nói:

- Cần đơn bỏ qua của người bị hại thì con có thể cho, không thành vấn đề. Cần con giúp thì con có thể cho vài cách liên lạc của bạn bè, đều làm việc trong mảng quyền góp từ thiện online, có thể giúp tạo một mục quyền góp từ thiện. Mục đó tạo xong, con có thể share giúp, chứng thực tính chân thật của khoản quyền góp này.

Ông Dương chưa từng nghe nói chuyện mới mẻ này, Tết năm nay ông mới học gửi và nhận bao lì xì online, người nhà dạy ba lần thì ông quên hết bốn lần, suýt ép cháu gái thất cổ, thế là ông vội hỏi:

- Có thể làm vậy à? Quyền được tiền không?

Dụ Lan Xuyên tránh nặng tìm nhẹ đáp:

- Có người quyền thì có.

Còn về có ai quyền hay không, Dụ Lan Xuyên không quá lạc quan, mọi người đều là “thân kinh bách gạt”, bây giờ lên mạng tìm tên tổ chức công ích, trong số các câu hỏi phía dưới luôn có mấy câu như “XX có đáng tin không? Có phải lừa đảo không?” vân vân.

- Đừng có mơ, chắc chắn không ai quyền.

Bên cạnh chợt có người xen mồm, hai người vừa ngẩng đầu thì thấy Dương Dật Phàm leo ra khỏi xe, vẫy tay với tài xế thuê, nhìn là biết cô vừa ra ngoài uống rượu xã giao. Cô lao đảo bước tới, giờ cánh tay rất không phép tắc vất lên vai ông Dương:

- Câu chuyện này muốn nhặt bao nhiêu thì nhặt bấy nhiêu: đàn ông trung niên, bệnh nặng không tiền, sinh mệnh nguy cấp ____ điểm cao trào ở đâu? Đàn ông trung niên lão niên sinh mệnh nguy cấp khắp thế giới đây ra đó, ông nội à! Anh ta có chỗ nào có thể thu hút người xem chứ?

Ông Dương bị mùi nước hoa của cô hun làm hắt xì, hơi thẳng vai lên, phui cô xuống:

- Cháu đứng đằng hoàng lại cho ông, cứ như mấy tên lêu lổng, chẳng ra thể thống gì cả!

- Ông nội à, bây giờ khác trước kia lắm.

Dương Dật Phàm không thèm nghe ông, ngậm điều thuốc ngay trước mặt ông:

- Ông chưa từng nghe câu đó sao? “Nghèo thì chỉ quần tẩm thân, Giàu thì mua túi xong mua đồng hồ”, chuyện của người khác hãy để tổ chức phục vụ công ích xã hội lo, cháu đã đóng thuế là đã làm hết nghĩa vụ với xã hội, tương đương với việc đã gián tiếp giúp đỡ họ! Nếu họ vẫn khó khăn thì đành chịu thôi, chỉ có thể nói phúc lợi công cộng không đủ chia, có người cần giúp đỡ hơn họ xếp trước kia, ông nói xem, có phải đạo lý này không?

Ông Dương:

- Cút cút cút... Cút! Không thèm lo mà còn nói bóng nói gió, cút về tự tình rượu đi!

Dương Dật Phàm cười một tiếng, đút tay vào túi, phả ra làn khói rồi rời đi.

Dụ Lan Xuyên ____ vì không thân với ông Dương như vậy nên không tiện không ý tứ mồm miệng như cháu gái ruột ông, đành dùng biểu cảm khuôn mặt và ngôn ngữ tay chân để thể hiện sự tán đồng với cô Dương, lễ phép tạm biệt ông:

- Vậy con lên lầu 10 xem có cần lo tiền điện nước hay không, con đi trước ạ.

Với thanh niên thời nay, “lo tốt chuyện của mình, đừng gây phiền người khác” chính là thước đo đạo đức và tự kiểm chế cao nhất, so ra thì, quan niệm xã giao của thế hệ trước “đạo nghĩa làm đầu, không phân biệt nhau” thực chính là tác hại còn sót lại của chế độ phong kiến.

Ông Dương chống gậy đứng trong sân, ngẩng đầu nhìn vàng trắng sắp tròn, biết sắp tới rằm, rằm tháng này là tết Trung Nguyên, tổ dân phố nửa tháng trước đã treo pa-nô nhắc nhở mọi người “cúng kiếng văn minh, cấm đốt tiền giấy”, ngay cả người chết cũng phải “văn minh”!

Ông cảm thấy mình già rồi, giang hồ cũng gần đất xa trời, khí phách sắp cạn.

Dụ Lan Xuyên kiểm tra nhà ông cả một lượt ____ lần trước lúc đi anh quên đóng cửa sổ, trong phòng đóng một lớp bụi, anh định đợi chủ nhật sẽ gọi một người dọn vệ sinh theo giờ đến, sau này mỗi tháng sẽ quét dọn một lần. Anh lơ đãng tắt đèn khóa cửa, vẫn chưa nghĩ ra nên xử lý căn nhà này thế nào.

Khi đi ngang qua nhà bên cạnh, bước chân anh khựng lại, nhớ tới cô gái Cam Khanh đầy bí ẩn kia.

Về mặt anh hơi phức tạp nhìn chằm chằm biển số nhà 1003, thầm nghĩ: cô ấy rốt cuộc có phải người kia không?

Đột nhiên, cửa nhà 1003 mở ra từ bên trong, Dụ Lan Xuyên còn chưa phản ứng lại, Cam Khanh liền lộ đầu ra:

- Chuyện gì?

Mắt Dụ Lan Xuyên chớp chớp:

-...Đi ngang qua.

Nói xong, anh nhấc chân rời đi, Cam Khanh chợt gọi anh lại:

- Nè, đợi đã.

Lòng Dụ Lan Xuyên bỗng dưng hỗn loạn, anh quay đầu, thấy Cam Khanh sờ trong túi quần hồi lâu, lấy ra một mớ tiền lẻ nhẵn nhúm, chọn mấy tờ trên 20 tệ xếp thành một xấp, đưa anh:

- Phiền giúp tôi đưa cho mấy người kia, tôi không tiện lộ mặt, cũng không có mấy đồng, cho bà cụ mua bữa cơm.

Dụ Lan Xuyên nhướng mày.

- Hôm đó nếu không phải tôi vì muốn tiết kiệm mấy đồng mà nhất quyết đi xe buýt bình thường thì nói không chừng có thể đến sớm, sớm 5 phút thì chuyện chưa chắc đã có kết quả này.

Cam Khanh với vẻ nghèo túng thân nhiên, bóp bóp mấy xu còn thừa:

- Chủ yếu là... tôi thấy xe có chữ “đặc” (2) liền không nhấc chân nổi, phản xạ có điều kiện thôi, không phải cố ý.

(2) Xe có chữ “đặc”: xe buýt hai tầng ở Trung Quốc, giá vé cao hơn loại xe buýt thông thường.

Dụ Lan Xuyên nhận lấy xấp tiền lẻ kia:

- Không phải cô nói tính mạng cô còn có 3 tệ sao?

- Phải.

Cam Khanh đường hoàng nói:

- Nhưng không phải anh cũng biết tôi gạt anh sao?

Sao ngây thơ vậy, còn tin?

Dụ Lan Xuyên:

-...

Chắc chắn không phải cô!

Sau khi về, Dụ Lan Xuyên nói được làm được, trước tiên trò chuyện với Lưu Trọng Tề, viết một lá đơn bỏ qua, sau đó tìm người quen đăng lên mạng một mục “quyên góp bệnh nặng” cho bà cụ Tiền, rồi gác lại chuyện này.

Có trải nghiệm đáng sợ như vậy, em trai chúa phiền phức cuối cùng đành hoảng lại, nhà trường vừa khai giảng, cậu như bị buộc, ngày nào Dụ Lan Xuyên tăng ca xong, cậu cũng chưa làm xong bài tập, không có thời gian gây rắc rối. Trong công việc, mấy chuyện chưa giải quyết trước đó đều có đầu mối, áp lực giảm bớt ngăn ngại khiến anh thở phào nhẹ nhõm, thứ sáu trước khi tan làm, anh tuyên bố với mọi người trong bộ phận “chủ nhật không có chuyện gì, không cần tới công ty”, cả văn phòng vui như đón Tết.

Mà hạng mục quyên góp cho bà cụ Tiền cũng đứng như dự đoán, không người quan tâm.

Cháu gái giàu có chỉ biết “mua đồng hồ mua túi xách”, vất cổ chày ra nước, ông Dương đành tìm vài người bạn già, mọi người tích góp chút lương hưu được mười mấy vạn. Điều khiến người ta khá bất ngờ là, Lưu Trọng Tề lấy tiền tiêu vặt của mình và tiền thưởng thường ngày từ ông anh máy phát lì xì được hơn hai ngàn tệ, muốn quyên cho bà cụ Tiền. Dụ Lan Xuyên vừa lãnh tiền thưởng quý, có tiền mua mắt kính, bèn thêm cho em trai ít tiền để chặn một vạn gửi đi, xem như có lòng.

Ngoài ra còn có xấp tiền lẻ Cam Khanh đưa và mấy cặp dưới trong tổ của anh share link giúp trong chế độ bạn bè, mỗi người quyên 300-500, xem như

nịnh bợ cấp trên.

Sau đó không còn ai quan tâm nữa.

Số tiền này nghe thì không ít nhưng đều như muối bỏ biển, chưa tính tới phí điều trị và phí phẫu thuật, chỉ phí nằm viện ICU thôi đã không đủ rồi.

Nhưng mọi người thật sự đã tận tình tận nghĩa.

Chủ nhật, Dụ Lan Xuyên hẹn một nhân viên làm theo giờ đến nhà ông cả quét dọn, nhân viên đó làm việc, anh bắc ghế ra ngoài cửa ngồi hóng gió, nhìn lướt qua đồng tư liệu hạng mục đầu tư, hiệu suất không cao, ánh mắt luôn liếc qua bên sát vách. Cửa sát vách vang lên, Dụ Lan Xuyên vô thức ngồi thẳng dậy, nghiêm khuôn mặt cao quý lạnh lùng, không ngẩng đầu, dán mắt vào màn hình máy tính.

Sát vách nói:

- Ô, khách hiếm, Tiểu Xuyên tới rồi à?

Dụ Lan Xuyên:

-...Dạ chào bà Trương.

Lãng phí tình cảm.

Ngay khi anh tè nhạt nhàm chán thu ánh mắt thì thang máy vang lên một tiếng “tìng”, có người lên.

Đó là một người đàn ông trung niên phong trần mặt mũi, đeo một cái túi da rần to tổ bố, mờ mịt nhìn hành lang hẹp dài, thấy Dụ Lan Xuyên thì dùng giọng đậm khẩu âm vùng khác hỏi:

- Cho tôi hỏi thăm, Dụ mình chủ sống ở tầng này sao?

Dụ Lan Xuyên đứng dậy:

- Ông tôi đã qua đời.

- À, tôi biết, tôi ở quê còn thấp nén nhang cho Dụ mình chủ nữa kìa, vậy cậu chính là Tiểu Dụ gia nhĩ? Tôi tới là muốn tìm cậu!

Ông vừa nói vừa hùng hổ chạy tới, lấy túi da rần trên vai xuống nhét vào tay Dụ Lan Xuyên, nó nặng cả trăm ký, Dụ Lan Xuyên ừ ừ cạc cạc nhận lấy, cổ tay nặng trĩu xuống, vội vàng dùng sức nhấc lên, suýt thì đập vào chân.

Ông lau mồ hôi:

- Tôi đi tàu hỏa hết hai ngày, ôi, xa quá mà!

Dụ Lan Xuyên lúc này mới phản ứng lại việc 1004 là “văn phòng”:

- A, mời chú vào ngồi...

- Không ngồi không ngồi đâu.

Ông khoát tay:

- Tôi phải đi xe buổi chiều về, cả ngày chỉ có chuyến tàu hỏa này thôi. Tiểu Dụ gia, tôi không quen sống ở Yên Ninh, cậu là hậu nhân của Dụ lão mình chủ, đồ giao cho cậu, tôi yên tâm rồi!

Dụ Lan Xuyên:

- C...

Ông căn bản không cho anh cơ hội nói chuyện, lùi về sau nửa bước, quỳ phịch xuống, đập đầu hai cái với anh, đập đến mức sàn nhà vang lên hai tiếng “coong coong”.

Dụ Lan Xuyên:

-...

Làm gì thế? Tôi muốn báo cảnh sát!

Ông nói:

- Hơn 30 năm trước, mẹ tôi mang thai tôi đi tàu hỏa về nhà mẹ đẻ, dọc đường muốn ới nên mở cửa sổ, gặp phải bọn cướp cửa sổ, từ bên ngoài thò tay vào, túm lấy hành lý của mẹ định chạy. Mẹ tôi trẻ tuổi nóng tính, lại ý mình biết chút võ vè, không muốn mất tiền nên ra tay giật lại, ép chúng xài tới hung khí, nếu không nhờ nhóm Tiền đại gia đứng lúc mai phục ở đó thì trên đời đã không còn mẹ tôi, không còn tôi nữa rồi! Mấy năm nay chúng tôi không biết Tiền đại gia đã qua đời, Tiền lão phu nhân sống thành như vậy, chúng tôi có lỗi với ân nhân, không còn mặt mũi gặp bà, đập đầu hai cái, phiền Tiểu Dụ gia chuyển dùm.

Dụ Lan Xuyên bái phục:

- Không phải, tôi chuyển thế nào? Đợi đã, đừng chạy! Chú còn chưa nói chú là ai mà!

Ông không đáp, nhảy dựng lên, chắp tay với anh, sau đó vắt giò lên cổ chạy như chó rượt.

Túi da rắn bền chắc không chịu nổi gánh nặng, “rẹt” rách ra, đồ rơi đầy đất.

Bên trong có đặc sản khô, chần đậm, bánh tự làm, hơn 20 quả táo to và một bình dưa chua tự chế.

Dụ Lan Xuyên:

-...

Dưới đồng lát nhất linh tinh khó tưởng tượng ấy là vài xấp nhân dân tệ chỉnh tề, dùng trang giấy nhỏ quấn lại, trên giấy viết: “Kết cò ngâm vành, không cần báo đáp.”

Gần 40 năm, hạt giống năm xưa vô ý gieo nay đã có quả.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 16

Editor: Mông Nhỏ

Lúc này Cam Khanh vốn là ở Tỉnh Chi Mộng, nhưng hôm nay vừa vặn là ngày nhập hàng, bà Trương Mỹ Trân cảm thấy hứng thú với đồ trang sức nhỏ nên yêu cầu cô mang về tận nhà cho mình chọn trước. Cô vừa mang vài món trang sức nhỏ lên lầu liền bị vài quả táo lăn đến chặn đường.

Cô nhìn về phía trước, chỉ thấy Dụ tiên sinh mặc áo sơ mi được là phẳng phiu, khuy tay áo đính ngọc trai, mắt kính phản ánh sáng xanh biếc, dáng vẻ như chuẩn bị tham dự diễn đàn bác học Tay trái anh xách một túi gà xông khói, tay phải cầm một túi điểm tâm vụn, dưới chân là một cái bọc nhỏ đựng vài dưa chua.

". . . ." Cam Khanh bị hình ảnh siêu cấp lộn xộn này chấn động, "Nhưng là sinh kê mới?"

Dụ Lan Xuyên làm bộ không phát hiện ra, bận rộn giúp bà Trương nhặt đồ.

Bà Trương hiển nhiên không muốn mang cái oan này, bữu môi đứng đối diện với cái gương to trên hành lang quét lại son: "Sớm đã nghe nói hôm trước có một bà già độc thân đến tìm Dương Thanh, hoá ra là bà ta nha."

"Dương Thanh" chính là tên ông Dương, Dụ Lan Xuyên trước đã thấy qua trên câu đối phúng điếu của ông.

Dụ Lan Xuyên nhạy bén nghe ra chút gì đó từ vài tiếng "Bà già độc thân", không thể tin ngẩng đầu lên.

Cam Khanh quay lưng lại, chỉ tay xuống dưới lầu, lại lé mắt ý bảo Trương Mỹ Trân, làm một cái khẩu hình —— "Lốp xe dự phòng".

Dụ Lan Xuyên vừa định cầm quả táo đứng lên, chân liền mềm nhũn, thiếu chút nữa lại quỵ trở về.

Cam Khanh quay đầu lại hỏi: "Mỹ Trân tỷ tỷ, bà ta là ai vậy?"

Dụ Lan Xuyên không thể tin nhìn về phía cô —— bây giờ vì nịnh bợ chủ cho thuê nhà đều có thể không biết xấu hổ như vậy sao?

Trương Mỹ Trân vui vẻ ngây ngất búi lại tóc, rất có kiên nhẫn nói: "Bà ta gọi là Tiền Tiểu Oánh, lúc trẻ tính tình nóng nảy, có người gọi bà ta là ‘Phi Cước Tiểu Hạt Tiêu’, sau lớn lên lập gia đình, ‘Tiểu Hạt Tiêu’ nghe không quá tôn trọng, mọi người liền đổi thành ‘Mãn Sơn Hồng’, cũng là một mỹ nữ, năm đó có mấy kẻ nhàn chán sắp xếp bằng mỹ nữ, bà nhớ được bà ta xếp thứ năm sáu gì đó."

Cam Khanh rất bình tĩnh nói: "Biết ạ."

Trương Mỹ Trân kỳ quái hỏi: "Tiểu nha đầu con biết cái gì?"

Cam Khanh tìm được một cái kim to, xuyên vào năm sợi chỉ, lưu loát khâu cái túi da rần bị xé rách lại, tới lui hai lần khâu, đầu cô cũng không ngừng lên nói: "Đứng đầu bằng đó chắc chắn là bà rồi."

Dụ Lan Xuyên: "."

Liêm sĩ ở đâu?

Trương Mỹ Trân sùng sốt rồi cười đến xán lạn, cũng không phủ nhận, ghé đầu hỏi Dụ Lan Xuyên: "Bà ta làm sao vậy?"

Dụ Lan Xuyên hai ba câu liền đem chuyện nói rõ.

"Chắc, thật thê thảm." Trương Mỹ Trân lui về phía sau hai bước, quan sát tạo hình toàn thân của mình, không thềm để ý nói, "Thế là phải đổi thành bà già quả phụ rồi hả?"

Dụ Lan Xuyên không muốn lấy cái khó của người khác làm thú tiêu khiển, vì vậy không có tiếp lời.

"Cái này cũng chẳng có gì, " Trương Mỹ Trân nhẹ nhàng nhả ra một ngụm khói thuốc, "Có ai không phải là bà già quả phụ đây?"

Cam Khanh và Dụ Lan Xuyên đồng thời sùng sờ, Trương Mỹ Trân đã xách túi lên, chậm rãi bước đi.

Chờ đến khi làm xong việc, Dụ Lan Xuyên liền thuê mấy người, đem túi xách da rần đến phòng trọ của bà Tiền, sau đó tự mình mang tiền đến bệnh viện, hơn nữa còn nhìn kỹ thêm một lúc nhưng không thể từ trên gương mặt kia tìm được chút dấu vết của 'Mãn Sơn Hồng' ngày trước.

Dụ Lan Xuyên không muốn nhiều lời, để đồ xuống rồi đi luôn. Anh để lại bọc giấy quá lớn, lúc đầu bà Tiền còn tưởng là đồ ăn, xé miệng túi ra nhìn liền giật mình, nhanh chân đuổi theo thì đã không còn bóng dáng của Dụ Lan Xuyên.

Xe hơi ngày nay dù sao cũng tân tiến hơn nhiều so với xe lửa chạy bằng than đá của vài chục năm trước, Phi Cước Tiểu Hạt Tiêu cũng không thể đuổi theo được.

Bà Tiền đứng ở đầu đường một lúc, phát hiện miệng túi giấy có một hàng chữ nhỏ.

Viết: hai mươi vạn chữ, "Dập đầu hai lần" huynh đưa, Dụ Lan Xuyên chuyển giao.

Đưa xong tiền trở về, Dụ Lan Xuyên chỉnh lý xong tài liệu cho hội nghị thường kì vào thứ hai liền rảnh rỗi. Buổi chiều trời xanh mây trắng, là một ngày thời tiết tốt hiếm có. Bình thường ngày nghỉ thế này, anh cũng có hẹn vài người bạn tốt đi đánh golf, giống như qua ải trong game, rất có lợi cho xã giao.

Hôm nay, Dụ Lan Xuyên đột nhiên không thấy hứng thú. Hồi tưởng lại, anh vốn không hứng thú với bất kì loại vận động nào, ngay cả trận đấu đều lười xem, thuần túy đều là bởi người khác chơi, cùng mấy người bạn kia nói về cái gọi là "Xu hướng chính sách trong thời đại phát triển", nghe qua rất cao siêu, thật ra thì chẳng có gì khác biệt với các nữ sinh trung học tán gẫu về mình tinh điện ảnh—— đều là chém gió linh tinh cả. Về phần chơi golf cùng với bữa tiệc phát triển "Quan hệ", đừng nói đến thời điểm cần dùng có dùng được hay không, ngay cả trong số đó có người bệnh nặng, cũng chẳng có ai đến liếc mắt một cái, chỉ tùy tiện tặng ít tiền uống cà phê, đủ thấy được quan hệ nhạt nhòa đến mức nào.

Dụ Lan Xuyên đang băng quơ lướt web, hai tay đột nhiên tự chủ trương tìm kiếm "Đảng trộm tàu hoả", không ra kết quả gì, anh liền dựa theo sự tích về "Nhị Tiền" mà ông Dương kể, lật lại chuyện xưa ở nơi đó, tìm được một chút dấu vết, liền lưu lại, sau đó viết bài ngay tại diễn đàn ấy.

Lúc đầu không ai để ý đến anh, Dụ Lan Xuyên cũng để việc này sang một bên. Qua vài ngày, trong lúc vô tình nhớ tới, mở lại nhìn thoáng qua thì phát hiện một bài viết được đưa lên đầu. Có người viết một bài hơn mấy ngàn chữ thao thao bất tuyệt, kể lại chuyện mất thấy tai nghe của ông mình từng là nhân viên trên tàu.

Tiếp đó, đại khái như vậy mà viết nhiều hơn, có một ít là sự thật, còn phần lớn là tham gia náo nhiệt, dựa vào truyền thuyết mà bịa đặt.

"Vài người bọn họ chia nhau ra ngồi trong các toa xe khác nhau, khi sắp đến ga thì đứng dậy đi bộ trong toa, nháy mắt với nhau. Mãn Sơn Hồng liền cố tình ngồi ở một góc sáng sủa, đội khăn trùm đầu, để trên bàn một cái bọc nhỏ, mở cửa sổ ra một chút. Vài ánh mắt gian xảo liền hướng đến, thấy rõ là một người đàn bà lệ loi lại không chút phòng bị, liền nhìn chòng chọc vào. Tốc độ xe vừa giảm, chúng liền nhào đến niu vào cửa sổ xe, luôn tay vào cướp lấy cái bọc. Mãn Sơn Hồng cũng không nung tay, vừa thấy có kẻ trộm mắc câu, liền nắm lấy cổ tay hắn, kéo cửa sổ xuống. Kẻ đó thấy mình bị lừa, chó cùng rứt gấu liền lấy dao găm từ trong ngực ra đâm đến. Bà ấy liền một cước đá bay cái dao ra ngoài, vài huynh đệ mai phục trên xe ngay lập tức nhảy qua bắt đồng bọn của kẻ đó.

Về sau hình như cảnh sát cũng đến tìm hiểu về võ công của bà ấy.

"Ông ngoại tôi nói, Mãn Sơn Hồng bắt lấy tên trộm bám lên xe, đè trên mặt đất lấy đầu gối áp phía sau lưng hắn. Sau đó bà ấy nở nụ cười với nhân viên bảo vệ, khăn trùm đầu liền rơi xuống, lộ ra một mái tóc đen dài, môi hồng răng trắng...."

"Bà ấy ngồi qua vài trạm nữa, thấy trong xe bình an vô sự liền đi xuống, chồng bà ấy đã chờ sẵn ở sân ga rồi. Nghe nói ông Tiền luôn để cho các huynh đệ khác áp giải mấy tên trộm, còn mình chạy theo đường gần nhất, vượt qua tàu hoả đến trước đón vợ mình. Không biết truyền thuyết có đúng vậy

không...."

Dụ Lan Xuyên suy nghĩ một chút, rồi liên hệ với thực tập sinh hè ở công ty. Tuy nhiên, thực tập sinh đã trở lại trường học, là sư đệ khoá sau của anh. Dụ Lan Xuyên nhờ sư đệ ở đại học tìm vài sinh viên viết tập san của trường, tập hợp lại mấy bài viết về truyền thuyết đô thị đó, rồi gửi qua cùng với chút thù lao để bọn họ viết một câu chuyện về truyền kì Mãn Sơn Hồng.

Sau đó anh cầm bài viết này liên hệ vài công ty văn hoá truyền thông mà bọn anh từng hợp tác và một số nhóm phóng viên, đóng gói lại gửi qua, hơn nữa còn đưa bài viết lên diễn đàn năm đó từng náo loạn về đảng trộm tàu hoả.

Nghe nói sau này Dương tổng ‘Tiêu tiền như nước’ nhìn thấy liền sáp vào một cuộc, cũng kiếm được một khoản lợi nhuận.

Đó là Dụ Lan Xuyên nghe người ta nói, cũng không được Dương tổng tự mình thừa nhận.

Cuối cùng, khi hai mươi vạn của "Dập đầu hai lần" huynh đã sắp hết thì câu chuyện về "Mãn Sơn Hồng" cũng đã nổi tiếng trong đồng tin tức nhật nhều về quyền tiền chữa bệnh. Tuy rằng lượng đọc không vượt quá hơn mười vạn, nhưng cũng đã đủ để mọi người nhớ rõ về bà ấy.

Ý vị mùa thu đã bắt đầu nồng đậm khắc nghiệt, vì từ đầu tới cuối ba huynh đệ Đào Ba Kiềm không tham gia bất cóc, còn có ý ngăn cản nhau, liền được thả ra sau khi điều tra rõ. Tuy câu chuyện về "Mãn Sơn Hồng" bị những tin nóng khác bao phủ, nhưng tiền trị liệu cho con trai bà Tiền cũng đã đủ.

Nhưng mà....

Sinh lão bệnh tử dù sao cũng là ý trời, con người, dù có lực cũng không thể bì kịp.

Vừa mới thu đủ tiền, còn không kịp nộp cho bệnh viện, con trai bà Tiền đột nhiên chuyển biến xấu. Bà kí tờ thông báo bệnh tình nguy kịch không biết là lần thứ mấy, theo thói quen ngồi chờ ngoài phòng cấp cứu.

Ngoài cửa sổ bỗng nổi lên một cơn gió, cửa sổ đóng chặt ở hành lang bị gió mạnh lay động vài cái, cây ngô đồng trong sân xào xạc một tiếng, tâm bà Tiền liền nhảy loạn, đèn phòng cấp cứu tắt.

Vật lộn kéo dài hơi tàn vài tháng, bà Tiền thành bà lão mẹ goá con cô.

Khi Dụ Lan Xuyên nhận được điện thoại, đúng lúc có một trận mưa to, kẹt xe trên diện rộng, cần gạt nước không kịp lau. Dòng xe phía trước vẫn không nhúc nhích, chủ xe bên cạnh cũng không sợ ướt, kéo cửa kính xuống khoác tay lên hút thuốc.

Bà Tiền đợi anh ở viện 110 đến đêm khuya, hết mưa rồi Dụ Lan Xuyên mới đuổi tới. Bà Tiền để gã mặt sẹo dập đầu, bị Dụ Lan Xuyên hoảng sợ ngăn lại. Bà liên vịn gậy, run rẩy vãi anh một cái.

Vì thời tiết xấu không thể đi chơi, Trương Mỹ Trân dựa vào khung cửa nhà mình, bỗng nhiên lên tiếng: "Tiểu Hạt Tiêu."

Bà Tiền đang xoay người định đi liền ngầy ngẩn hồi lâu. Sau khi hồi phục lại, dùng ánh mắt khó nói nhìn Trương Mỹ Trân.

Trương Mỹ Trân há miệng thở dốc, chợt nhớ tới cái gì, cười: "Không có gì, thực ra vừa nãy tôi định nói với bà 'đều sẽ tốt', nghĩ nghĩ vẫn là không nên nói, dù sao cũng không phải thật tâm. Thời tiết không tốt, đi thông thả."

Mọi thứ đều sẽ tốt ư?

Sẽ không, tốt hay xấu, đều phụ thuộc vào số phận.

Cũng mặc kệ là cái dạng gì, không phải là còn sống sao?

Bà Tiền mang theo gã mặt sẹo xuống lầu, biến mất ở dưới bóng cây tiểu viện phía Đông.

Trương Mỹ Trân xoay đầu lại, gọi Dụ Lan Xuyên: "Tiểu Dụ gia, vài lão già chúng ta đều muốn con chuyển đến đây ở, ông Dương nhờ bà hỏi con một câu có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17

Editor: Mông Nhỏ

"Không phải cậu ghét bỏ chỗ đó vừa nhỏ vừa cũ nát, ngay cả chỗ đậu xe đều không có à?" Vu Nghiêm cúi đầu dùng đũa chọc một khối bánh nướng

mứt chua ngọt nhỏ, thử cắn một miếng, thành phần chính là ngô sen với đậu xanh được ướp nước mơ, vị cũng được coi là giòn tan, chua ngọt vừa phải.....Nhưng cần thận thường thức, vẫn thấy thiếu chút gì đó.

Tháng đầu tiên sau khai giảng, bạn học Lưu Trọng Tề là một trong năm người có thành tích cao nhất lớp, là thành tích tốt nhất từ trước tới nay. Bởi vì có vết xe đổ, lần này Dụ Lan Xuyên không dám lấy hồng bao ra để chúc mừng cậu, liền rút một buổi chủ nhật dẫn cậu đi ra ngoài ăn mừng ---- tuy rằng Dụ Lan Xuyên không biết cái này có gì cần phải chúc mừng, hồi đi học anh chưa bao giờ xếp sau người thứ hai.

Anh chẳng có cái gì hay để nói với một thằng bé mắc bệnh tuổi dậy thì, không muốn khó xử nên gọi Vu Nghiêm đi cùng, để cảnh sát nhân dân giáo dục thêm cho thằng bé một chút về sự an toàn.

Nhà hàng là do Dụ Lan Xuyên bảo trợ lý đặt, chính anh cũng chưa từng tới. Vừa tiến vào liền thấy nhà hàng này có phong cách trang hoàng vô cùng hay, vây quanh bàn là những khe nước nhỏ, dưới nước đặt bằng khô. Nước không ngừng trôi, sương trắng liền toả ra bốn phương tám hướng, khiến người ngồi bên trong có cảm giác như trong hội bàn đào của thần tiên.

Vừa mở thực đơn ra mới phát hiện đây là một nhà hàng đồ chay.

Vu Nghiêm nghĩ không ra bình thường Dụ tổng làm bộ thế nào trước mặt đồng nghiệp, có khả năng trợ lý cho rằng anh sống bằng cách, ăn hoa uống sương, thái ra đều là vị hồng trà tốt nhất trên núi. Chỉ có loại nhà hàng ẩn hiện tiên khí như này mới xứng với Dụ tổng ẩn hiện tiên khí.

"Đừng khách sáo." Dụ Lan Xuyên lơ đãng chọc chọc cái bàn màu xanh biếc, "Chỗ đó gần, tôi đi làm cũng tiện đường qua đó. Tiểu Tề cũng thuận đường đi học, không cần đi tàu điện ngầm."

"Vậy cơ á! Cái khác không nói, cậu vẫn còn nợ một số lớn tiền thuê nhà, một tháng hơn bảy ngàn, ai trả cho cậu? Một tháng tôi cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy!" Vu Nghiêm này, có mặc vào long bào cũng không giống thái tử, ở bên trong đám sương mù, miệng phun đầy tục ngữ: "Không cần phải lái xe, về sau phí đậu xe, tiền xăng không phải đều tiết kiệm? Cậu cho thuê cả cái xe với biển số, đều là khoản thu nhập thêm đó. Lan gia, làm giàu làm giàu dựa vào tiết kiệm!"

Dụ Lan Xuyên hồi hận vì đã dẫn kẻ này đi ăn cơm, thật mất mặt.

Anh không nhiều không ít gặp một đũa hạnh nắm giả bào ngư: "Vấn đề không phải là chuyển nhà, căn hộ kia có ý nghĩa đặc biệt, cậu không hiểu, vào ở chẳng khác nào phải...."

"Tôi biết." Vu Nghiêm đánh gãy, "Các cậu nói quy củ lớn bé, không phải là giấy chứng nhận viết tên ai, người đó về sau là Minh chủ sao? Từ xưa giang hồ hiểm ác, tranh quyền đoạt thế, có dựa vào đức hành thượng vị, dựa vào võ công thượng vị, dựa vào âm mưu quỷ kế thượng vị, dựa vào giết người thượng vị ----- cậu, Lan gia, hôm nay dựa vào phòng thượng vị, xưa nay chưa từng có, trần trề hơi thở thời hiện đại.

Dụ Lan Xuyên mặc kệ cậu ta.

"Vùng đó cũng thuộc quyền quản lý của chúng tôi, về sau có chuyện gì, tôi có thể ôm đùi Minh chủ." Vu Nghiêm liếc mắt một cái với Lưu Trọng Tề còn đang nghiêm túc uống canh, ghé vào tai Dụ Lan Xuyên nhỏ giọng nói, "Cách vách còn có một mỹ nữ đặc biệt hữu duyên với cậu."

Dụ Lan Xuyên: "Biến!"

Vu Nghiêm đưa tay vỗ vai anh: "Đi thôi, đừng phụ lòng phó thác của thế hệ trước nha, Lan gia."

"Tôi bận sắp thành cầu rồi, làm gì có thời gian quản việc vợ vãn của bọn họ." Dụ Lan Xuyên ghét bỏ tránh móng vuốt của cậu ta, dường như để tỏ vẻ anh và cách vách không hề có nửa xu quan hệ, anh ngồi nghiêm chỉnh một lát, cao ngạo lạnh lùng nói, "Tôi nói là không được, đừng gây phiền phức với tôi...."

Anh còn chưa nói dứt lời, điện thoại đột nhiên vang lên, Dụ Lan Xuyên vừa thấy tên người gọi, về mặt liền có chút khó coi ---- cuộc gọi từ chủ cho thuê nhà.

Chủ cho thuê nhà chẳng phải người thẳng thắn gì, một cuộc điện thoại khoảng chừng 5 phút, giọng nói vẫn cứ qua lại lộn lờ. Vu Nghiêm đều đã ăn xong một chén giả thịt nướng rồi, bên kia mới nói xong.

"Chuyện gì?" Vu Nghiêm dò xét sắc mặt của anh, giật mình run lên một cái, "Không phải là muốn tăng tiền thuê nhà chứ?"

Dụ Lan Xuyên một thân tiên khí đặt điện thoại xuống, trước mặt trẻ vị thành niên đành nuốt những lời thô tục trở lại.

Vu Nghiêm bẽ bẽ ngón tay, nhớ mang máng hợp đồng thuê nhà của Dụ Lan Xuyên ký trong một năm, hình như sắp đến hạn: "Phi phi phi, miệng quạ đen, đồng ngôn vô ký(*).....Sẽ không tăng tiền thuê nhà thật chứ?"

(*)đồng ngôn vô ký: lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ.

Hai người bọn họ nói chuyện rất nhỏ, xung quanh tiếng nước lại "thánh thót" vang không ngừng, đại sảnh còn có tiếng đàn tỳ bà, bởi vậy Lưu Trọng Tề không hề nghe thấy cuộc thảo luận về "Quốc kế dân sinh" của các anh. Anh hùng thiếu niên đã nhịn mất một bữa cơm, rốt cuộc không thể nhịn được nữa đặt rau xuống, nói với Dụ Lan Xuyên: "Anh, em chưa ăn no. Em muốn ăn bánh nướng gà chiên, thịt gà thật."

Vu Nghiênn: "Tôi cũng muốn ăn, anh, tôi muốn ăn thịt dê nướng, thịt dê thật."

Dụ Lan Xuyên: "..."

Một ngày tháng sáu, sắc mặt của chủ cho thuê nhà, nói thay đổi là thay đổi ngay.

Tiền thuê nhà mãnh liệt tăng lên như con ốc xoáy, vĩnh viễn tới càng đột ngột hơn so với tình yêu. Nhanh chóng chạy tới, đưa Dụ tổng phong cách Tây đến viện 110.

Phòng ở của ông anh giữ gìn rất tốt, đã từng được quét tước qua, cũng không cần sửa chữa.

Cuối tháng, Dụ Lan Xuyên buông tha giấy dựa, xách túi vào ở ---- trong túi có chứa con riêng chính là bạn học Lưu Trọng Tề.

Cam Khanh nghe Trương Mỹ Trân nói chuyện về hai vị thiếu gia vừa đi giá tới ở cách vách, cô chẳng qua chỉ là người làm công nhỏ chơi bời lêu lổng, buổi sáng mười giờ mới chậm chạp bắt đầu, cùng những người lên dây cót làm việc như thành phần trí thức hay học sinh trung học đều không giao thiệp. Cách vách đã chuyển đến mấy ngày, cô chỉ nghe thấy tiếng mở cửa phòng lúc đang ăn điểm tâm, còn chưa có gặp người.

Trước giờ tan tầm buổi tối, cô vừa gặm ngô nướng ông chủ Mạnh cho, vừa phát sầu xem lịch trên điện thoại di động ---- còn 4 ngày nữa mới đến ngày phát tiền lương, tiền tiền không tính toán tốt, hiện cô không còn tiền nữa.

Cam Khanh quăng bắp ngô đã gặm sạch sẽ vào thùng rác: "Chú Mạnh, cho con mượn hai mươi đồng, phát tiền lương rồi con sẽ trả chú."

Mạnh Thiên Ý nghe vậy, lâu lâu cần nhẫn, xoa xoa tay trên tạp dề, lấy ra năm mươi đồng đưa cho cô, quở trách nói: "Tại sao lại không có tiền? Con một mình ăn no là cả nhà không đói, một ngày ba bữa, hai bữa ăn ở chỗ chú, tiền thuê nhà thu của con sáu trăm, suốt ngày mặc hai bộ quần áo rách rưới, cũng không biết làm đẹp, tiền con đâu? Đều xài đi đâu rồi?"

Cam Khanh cảm lấy năm mươi đồng, đuôi lưng một cái, không hình tượng nói: "Con cũng thấy kỳ quái, chú xem hộ con sau lưng có phải bị thần nghèo đeo bám hay không?"

Ông chủ Mạnh giận cô nộ kỳ bất tranh(*) liền quăng một cái tát, Cam Khanh ngay cả trốn đều thấy lười, thanh thủy bị đánh trúng, theo đó dựa vào mép bàn uống nước ngọt.

(*)nộ kỳ bất tranh: giận người không biết tranh đấu cho cuộc sống

Trừ ăn với uống ra, cô thật sự keo kiệt với khí lực của mình, một năm bốn mùa đều lộ vẻ ngủ đông không tỉnh, có thể tỉnh một động tác liền tỉnh một động tác, có thể đảo mắt sẽ không xoay cổ, ngay đến gật đầu đều ít động tác hơn người khác ---- người khác gật đầu thì cảm co lại sau đó trở về tại chỗ, cô gật đầu chính là hạ thấp bả vai, khi nào cần ngẩng đầu lại nâng lên.

Mạnh Thiên Ý thờ dài: "Con còn trẻ, cứ hồ đồ như vậy sao được, vì tương lai mà ngấm lại đi? Con người vẫn phải dung nhập với xã hội thì mới sống được!"

Cam Khanh "rầm rì" một tiếng: "Đang nghĩ tới đây."

"Con nghĩ cái gì mà nghĩ! Hoặc là con đi học cái gì đó, chú nghe nói có cái gì kia.....Là người lớn vẫn có thể thi đỗ vào trường cao đẳng? Con đi thi một lần, tốt xấu được một cái bằng cấp. Nếu không muốn học bài, liền giống chú đây, học một nghề cũng có thể sống tạm. Học phí chú cho con vay, tương lai từ từ trả lại."

Cam Khanh: "Kỹ năng của con cũng tạm được, biết nấu ăn, có thể làm phụ bếp."

Mạnh Thiên Ý: "Con được cái rậm! Con chỉ giỏi ăn!"

Cam Khanh nghe xong cười, lộn chét không sợ nước sôi uống một hóp soda ướp lạnh.

Hốc mắt cô hơi sâu, có chút kiểu 'lông mày đè mắt', nhưng lúc cười lộ lên mặt mày phút chốc giãn ra, đuôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, nhìn đặc biệt ngọt ngào.

Mạnh Thiên Ý tận tình khuyên bảo: "Cho dù con cái gì cũng không muốn làm, vậy con chinh đồn cho tốt một chút, lấy chồng lập gia đình, hảo hảo sống, vậy được chứ?"

"A, cái này được," Cam Khanh duỗi ngón tay cái, "Chú xem xem, với đức hạnh này của con, nghĩ muốn hấp dẫn được kẻ lăm tiền sao? Về sau mỗi ngày nằm ở nhà, soda một lần lấy hai bình, trộn vào mà uống."

Mạnh Thiên Ý giận sắp hồng mắt: "Nếu sự phụ con còn sống....."

"Chú Mạnh," Tươi cười bại hoại trên mặt Cam Khanh đột nhiên biến mất, "Nói cái gì đó, sự phụ con thế nào chứ?"

Cô nói xong, ném cái bình không về phía sau, bình thủy tinh cực chuẩn dừng cách túi plastic một thước, vừa vụn rơi vào một chỗ trống, có thể so với tạp kỹ. Ném xong, cô xoay người bước đi.

"Cam nhi, trước lúc nhắm mắt sự phụ con đều không yên lòng con." Mạnh Thiên Ý nói ở sau lưng cô, "Sợ tính tình này của con! Sợ ông ấy mất, về sau không có ai quản đến nơi ở của con, gây chuyện không có ai thu thập cho con."

"Con đã sớm không gây chuyện." Cam Khanh cầm đầu, quay lại nhìn Mạnh Thiên Ý liếc mắt một cái, đèn đường kéo cái bóng của cô dài thật dài. Cô khoát tay với Mạnh Thiên Ý, "Đã sớm không gây chuyện."

Có năm mươi đồng Mạnh lão bán cho cô mượn, có thể mua được bánh rán ngon cho bữa sáng. Ngay sau khi thoát khỏi vũng bùn phải gặm bánh bao đưa muối ba ngày, Cam Khanh liền tính toán như vậy trong lòng, vừa no lại vừa tham.

Lúc này, điện thoại của cô rung vài cái, Cam Khanh tiếp cuộc gọi, bên kia truyền đến một giọng nữ vô cùng suy yếu: "A lô.... Là, là tôi."

Cam Khanh với ai cũng cười tủm tỉm sắc mặt đột nhiên lạnh nhạt xuống, lạnh lẽo "Ừ" một tiếng.

"Lần trước tiền trị viêm ruột thừa của tôi, chi trả xong rồi, tôi.... ... Tôi gửi lại qua ngân hàng cho cô, hay là....."

"Không cần," Cam Khanh nói, "Tự mình giữ lại đóng tiền lò sưởi đi."

"A, vậy....."

Cam Khanh đánh gãy cô ta: "Còn có chuyện khác sao?"

"Không có, tiện thể cái này.... ..."

"Vậy như vậy đi, có việc hãy tìm tôi." Cam Khanh nói xong, không lưu tình cúp điện thoại, không chút nào lo lắng cho thể diện của đối phươngBởi vì biết đối phương không hề có thể diện.

Hôm nay cô cùng với khách hàng ở trong tiệm bán về một ngày "Thủy nghịch", có thể là bị phản phê, suốt cả đêm đều thấy trong người không thoải mái. Vào tháng mười, sau thời gian dài gió đêm không còn thoải mái nữa, bắt đầu lộ ra một chút lạnh thấu xương. Cam Khanh khép chặt áo khoác thể thao trên người, cố gắng dời lực chú ý đến trên bánh rán, như vậy cô mới có thể tràn ngập chờ mong đối với ngày mai.

Ôm tinh thần trụ cột "Bánh rán", Cam Khanh về tới viện 110, vừa lên lầu liền thấy vài người quen gần trước cửa nhà cô.

Cam Khanh dụi dụi mắt, còn tưởng rằng mình tưởng niệm bánh rán quá thành ảo giác ---- mấy người kia phân biệt rõ ràng đứng thành hai nhóm, một bên là quán "Bánh rán Sơn Đông" ở đường phía Bắc, một bên kia là quán "Bánh rán trái cây" ở đường phía Nam, hai nhóm cãi nhau gần luôn Minh chủ vừa tan tâm về ở cửa nhà.

"Tiểu Dụ gia con phân xử, bọn họ Sơn Đông động thủ đánh người của chúng ta trước!"

"Ai khiêu khích trước?"

"Ai vi phạm trước?"

"Cướp cái X mẹ nhà người, quán lão tử một tháng lãi ròng hơn vạn, việc gì phải cướp địa bàn của đám nghèo kiệt xác các người? Loại bánh rán nát kia của các người, có thể bán thì hãy bán, không thể bán thì cuốn xéo đi!"

Dụ Lan Xuyên mang theo laptop, mặt cứng ngắc nhìn hai đại bang phái thán thu hơn vạn cãi nhau.

"Bây giờ vẫn còn muốn động thủ đúng không? Được thôi, tiếp chiêu!"

"Ngày mai ai cũng không cần buôn bán, khi nào khoa tay múa chân ra trắng đen rõ ràng rồi nói sau!"

"Sợ mi chặc?"

"Sợ mi chặc!"

Cam Khanh: "..."

Không, không cần nha!

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 18

Editor: Mông Nhỏ

Vì tinh thần trụ cột của mình, Cam Khanh luôn luôn không xuất đầu nhịn không được chen lời: "Đừng, sinh ý vẫn phải làm nha."

Cô thường xuyên đi mua bánh rán, lão đại bang Sơn Đông bánh rán vừa quay đầu liền nhận ra lão khách hàng, lập tức thấy lo lắng, lớn tiếng nói: "Vậy cũng phải bán gì đó ngon miệng mới có mặt mũi mở hàng, cô bé, con nói có đúng hay không? Bác làm là com, lão ta làm là phân, các con ăn điểm tâm nhất định biết nhà ai ngon hơn chứ."

Lão đại bang bánh rán trái cây cũng nhận ra Cam Khanh, cười lạnh một tiếng: "Kẻ nào là phân thì trong lòng đều tự biết, trong lòng khách hàng cũng tự biết."

"Ách...." Cam Khanh hết sức khó xử, cô kỳ thật là một ba năm đi đường Bắc, hai bốn sáu đi đường Nam, Chủ nhật ngẫu nhiên đổi khẩu vị ăn bánh bao, yếu lòng dễ vỡ ai đến cũng không từ chối, thật sự không biết nên đứng bên nào, đành phải nhặt nhèo ba phải, "Đều rất tốt, hai loại khẩu vị nha."

"Ai là hai loại khẩu vị với bọn họ chứ?!"

"Bọn họ không phải bánh rán!"

Cỏ đầu tường Cam Khanh khuyên can không hợp thời ngược lại khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt, lão đại của hai bang bánh rán liền từ "Văn đầu" biến thành "Vô đầu".

Không khí vô lâm ngày càng sa sút, đặc biệt sau khi xã hội Internet phát triển mạnh mẽ, những thanh niên không có việc gì làm lại bừa bãi theo phong trào, giống như "Ước định tranh đấu không đến 101 lần", cuộc tranh cãi này liền vô nghĩa như vậy.

Dụ Lan Xuyên chuyển đến đây chưa tới một tuần, dưới tình trạng thường đi sớm về trễ, đây đã là trận xung đột thứ hai ồn ào đến trước mặt anh ----- lần trước là 5 giờ sáng, cụ ông chủ tiệm giặt quần áo cùng với cụ ông chủ cửa hàng sửa chữa đồ da dất tay nhau đến gõ cửa, tỏ vẻ hai người bọn họ bắt buộc phải quyết đấu, còn muốn ký cái gì "Giấy sinh tử".

Cuối cùng anh cũng hiểu được vì sao ông mình lúc tuổi già luôn lưu lạc nay đây mai đó.

Hai đại bang phái bánh rán vây thành một vòng, vừa âm ỉ vừa túm kéo nhau, có thể là đi vội, cũng chưa kịp bỏ bao tay, vừa đánh nhau liền khiến hai đôi đại bao tay cao thấp bay lượn, mùi hành thái với tương liền phiêu tán xung quanh, hung hăng kích thích cái dạ dày mới chỉ chứa cả phê của Minh chủ.

Dụ Lan Xuyên bởi vì tụt huyết áp liền nổi giận trong lòng, thuận tay gỡ mắt kính xuống, cùng với laptop đưa cho người bên cạnh.

Lúc này, bánh rán Sơn Đông huynh lấy khuỷu tay lướt ngang người, bánh rán trái cây huynh quét chân, Dụ Lan Xuyên trực tiếp tiến đến giữa hai người bọn họ, khoát tay giữ bắp tay của bánh rán Sơn Đông, tay kia đè lại bả vai bánh rán trái cây, gạt ngang chân trụ của ông ta ---- bánh rán Sơn Đông "Á" một tiếng, ôm lấy cùi chỏ đã tê rần, bánh rán trái cây ngã chổng vó trên mặt đất, ngây ngốc chưa hồi hồn lại.

Dụ Lan Xuyên cài lại cổ tay áo, lạnh lùng quét mắt nhìn hai đại bang phái bánh rán đã an tĩnh lại.

Nếu ông cụ Dụ Hoài Đức còn sống, loại chuyện gây sự chó má xúi quẩy này, bọn họ sẽ không dám náo loạn đến.

Chẳng qua là gần đây nghe nói có một tiểu Dụ gia mới chuyển đến lâu 10, nếu là "tiểu" thì đương nhiên là dễ khi dễ hơn nhiều. Nghe đồn còn là người từng du học, mọi người vừa nghe, hoài nghi anh đã luyện qua vài năm quyền anh với người nước ngoài, trở lại liền làm bộ làm tịch như là cái chày gỗ (ý tác giả chắc là làm bộ như mình rất mạnh), vì thế các loại yêu nghiệt rồi rít ló đầu khiêu chiến gây sự.

Mâu thuẫn tồn tại đã lâu giữa hai bang bánh rán là một mặt, mặt khác, bọn họ gây chuyện cũng là muốn thử xem tiểu Dụ gia này mềm hay cứng rắn.

Không nghĩ tới tiểu Dụ gia này là con cháu "Hàn Giang Tuyết", thực sự có chút tài năng. Vừa mới đối mặt lần đầu, hai vị lão đại liền phủ phục xuống đất rồi.

Lão đại không tỏ vẻ, các tiểu đệ mới lúc này ồn ào liền ngừng tấn công, vừa chột dạ vừa khăn trương cùng nhau nhìn về phía Dụ Lan Xuyên, chờ anh phát giận.

"Hành lang này là, nơi, công, cộng," Dụ Lan Xuyên nói từng từ từng chữ, "Các vị thổ hào 'thắng thu hơn vạn', có thể văn minh một chút hay không?"

Lão đại của bang bánh rán Sơn Đông còn không có chậm chạp hồi phục lại, xoa cánh tay tiến đến gần từng bước: "Tiểu Dụ gia....."

"Có mâu thuẫn đúng không?" Dụ Lan Xuyên không cho ông ta cơ hội nói chuyện, lấy di động ra, "Chờ, tôi giải quyết cho các người."

Hai bang đại bánh rán duỗi thẳng cổ, tò mò về đạo xử thế của Minh chủ mới.

Chỉ thấy Dụ Lan Xuyên bấm vài cái, sau đó nói qua điện thoại: "A lô, chào ngài, thị dân khiếu nại ----- tôi muốn khiếu nại xe lưu động bán bữa sáng ở đây, những người này phẩm chất quá kém, vứt rác bừa bãi, còn vì tranh giành địa bàn mà đến khu dân cư đánh nhau...."

Hai bang bánh rán "phẩm chất quá kém" thiếu chút nữa liền quỳ xuống, cực kỳ sợ hãi bỏ nhào đến, ba chân bốn cẳng giật di động ra xa khỏi miệng Dụ Lan Xuyên, cầu xin anh thu lại bản lĩnh thần thông của mình.

Lão đại bang bánh rán Sơn Đông: "Tiểu, tiểu tiểu tiểu Dụ gia, có, có có có chuyện gì từ từ nói!"

Lão đại bang bánh rán trái cây: "Không đến mức đó! Không đến mức đó!"

"Có chuyện gì từ từ nói?" Dụ Lan Xuyên vươn một ngón tay, chỉ chỉ bang bánh rán Sơn Đông, lại quay đầu hỏi bang bánh rán trái cây, "Không đến mức đó?"

Hai bang bánh rán sợ anh, một bên mặt ừ mảy chau, một bên cười theo.

Dụ Lan Xuyên: "Đánh nhau bị thương rồi sao? Bị thương rồi thì đến bệnh viện nghiệm chứng, nghiệm chứng xong tôi giúp mọi người báo cảnh sát, cần bồi thường thế nào, liền bồi thường thế ấy."

"Không có không có, không có bị thương, thân thiết, hàng ngày thân thiết, không có đánh nhau."

Dụ Lan Xuyên: "Vậy là tốt rồi, chuyện địa bàn, trước kia không phải có quy tắc sao? Có quy tắc, liền theo quy tắc mà làm, đừng lôi kéo tôi vào chuyện khác, trước kia như nào, về sau như thế là được, không được cũng phải được."

Hai bang bánh rán ngơ ngác nhìn nhau.

Dụ Lan Xuyên: "Số điện thoại cục công thương là bao nhiêu nhỉ?"

Hai bang bánh rán lần đầu đụng tới loại người cuồng tổ cáo này, không dám nói không được, cuối cùng trước mặt Dụ Lan Xuyên, nắm mũi ôm lẫn nhau một chút, đều cảm thấy sự trong sạch của mình bị làm bẩn, cùng nhau ừ rừ đi.

Cam Khanh chân chó cun cút chạy tới, trả lại máy tính và mắt kính cho Dụ Lan Xuyên: "Tiểu Dụ gia uy vũ."

Mới vừa rồi cô luôn cảm một chân kính, gọng kính bằng kim loại, một bên chân kính lạnh lẽo, một bên dính hơi ẩm từ lòng bàn tay cô, chênh lệch xa nhiệt độ từ huyết thái dương bên này chảy về huyết thái dương bên kia.

Dụ Lan Xuyên nhìn cô một cái, lại bị gương mặt giống như từng quen biết chập một chút, căng mặt gật đầu với cô, ân cần hỏi: "Tan tầm muộn như vậy?"

"Không muộn," Cam Khanh đối mặt với ân nhân cứu vớt điểm tâm của cô, lời hay không cần tiền, "Trở về vừa vặn, bằng không cũng không có cơ hội giúp ngài cầm đồ."

Miệng lưỡi trơn tru.

Dụ Lan Xuyên không biết làm sao, nhớ tới sắc mặt cô lúc đỡ Trương Mỹ Trân, tự dung lại mất hứng, băng sương rét lạnh bước qua.

Vừa mới vào cửa, em trai không xem sắc mặt người khác liền chạy tới đưa dép lê cho anh với vẻ mặt sùng bái, "Hừ hừ ha hề" khua tay múa chân: "Anh, vừa nãy em nhìn qua mắt mèo, anh cũng từng tập võ sao? Khi nào thì tập? Trước kia chưa từng nghe anh nói, có thể dạy em không? Hồi trước em còn đi Tinh chi mộng tìm chị kia, kết quả dây dưa nửa ngày, chị ấy liền cho em một cái máy báo động, còn dạy em một chiêu 'Liêu Âm Cước', em cảm thấy có chút hạ lưu....."

Gân xanh trên thái dương Dụ Lan Xuyên giật mạnh, đưa tay chỉ vào phòng: "Làm bài tập đi!"

Lưu Trọng Tề liền giống như mèo ăn nhầm phải bạc hà, vừa nhún vừa nhảy 'Bay' về phòng cậu, còn nhảy dựng lên sờ soạng khung cửa một chút.

Lúc này, đồng nghiệp công ty khẩn cấp gọi điện, nói hợp đồng chính sách đầu tư hạng mục sắp ký có biến, ông chủ đột nhiên đổi ý, mở cuộc họp trực tuyến bộ phận kiểm soát rủi ro. Dụ Lan Xuyên chỉ kịp hâm một cái sandwich bằng lò vi sóng, liền bắt đầu nhận các loại điện thoại oanh tạc.

Đang lúc anh sút đầu mẻ trán thì cửa sổ ban công bỗng nhiên vang lên vài tiếng "Cốc cốc", Dụ Lan Xuyên hoảng sợ, không cẩn thận lòi cả miếng thịt xông khói trong bánh ra, quay đầu lại giống như đang thè cái lưỡi dài, thấy một 'người nhện' nằm úp sấp bên ngoài ban công lầu 10 nhà anh, mặc quần áo nịt, trong tay cầm vuốt sắt và giác hút.

'Người nhện' sờ sờ trong lồng ngực, lấy ra một tờ giấy nhắn nhúm, "Ba" một tiếng vỗ lên cửa sổ, mặt trên xiêu xiêu vẹo vẹo viết: "Tôi là truyền nhân của 'Đường Tiên Yên', tôi muốn khiếu chiến với anh. Đại hội võ lâm, một trận quyết thắng bại."

Dụ Lan Xuyên: "..."

Ít nhất giờ khắc này, anh vô cùng hoài niệm căn hộ lạnh như băng mà chính anh thuê, cùng với tiền thuê nhà vô tình.

Đúng, nói đến cái 'Đại hội võ lâm' nhật nhèo này, ông Dương đã chạy đến thúc giục nhiều lần, nói là sân bãi và áp phích đều làm tốt, tùy thời có thể cho anh xem.

Đại hội võ lâm ba năm một lần, trước kia đều là ông anh chủ trì.

Ông Dương nói: "Chúng ta đều già đi, không theo kịp thời đại, cũng nên nhường cho người trẻ tuổi ra mặt, mọi người cũng đều muốn gặp tiểu Dụ gia, tiểu Xuyên à, lúc này liền để con chủ trì đi."

Dụ Lan Xuyên: "Ông Dương, năm nay con thật sự không có ngày nghỉ đông, chúng ta có thể đổi thời gian tụ hội không? Kì nghỉ dài vào tết âm lịch thì sao?"

"Không được nha," ông Dương nói, "Hội xuân vé xe lửa mùa không dễ đâu!"

Dụ Minh chủ không còn lời nào để nói, uất ức mà sa sút lười biếng, đồng thời bắt đầu tìm căn hộ mới ở trên mạng, thà chịu tiền thuê nhà, không cần Minh chủ.

Đúng lúc này, dưới lầu đột nhiên mơ hồ truyền đến tiếng "Răng rắc" của thủy tinh bị vỡ vụn, ngay sau đó, có tiếng thét thê lương chói tai của phụ nữ vang lên, bóng 'người nhện' bám ở ngoài cửa sổ nhà anh chợt loé liên không thấy tăm hơi.

Căn hộ quá cũ, cách âm dĩ nhiên kém một chút, nhưng lúc này đã gần đến cuối mùa thu, ban đêm mọi nhà đều đóng cửa sổ, âm thanh này lại vẫn có thể truyền vào qua khe cửa sổ, xuyên vào linh hồn người ta, giống như tiếng kêu thảm thiết của người bộc phát ra lúc sắp chết.

Không chỉ Dụ Lan Xuyên, vài hộ xung quanh đều đồng thời mở cửa sổ ra, thò đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Cam Khanh vừa gội đầu, đang thu quần áo trên ban công, ánh mắt liếc thấy một bóng đen đi đến cách vách, lại không biết là ngưu quỷ xà thần phương nào, Cô lắc đầu, trong lòng dâng lên sự đồng tình đối với tiểu Dụ gia ở cách vách, đang chuẩn bị đi sấy tóc, cũng bị tiếng kêu thảm thiết này kinh động.

Tiếng kêu thảm thiết này dường như làm cô nhớ ra cái gì đó, Cam Khanh nhíu mày, tới gần bên cửa sổ, hơi mở ra một khe nhỏ.

Âm thanh bên ngoài bắt đầu rõ ràng, Cam Khanh nghe thấy hàng xóm láng giềng thất chủy bát thiết(*) kêu gọi lẫn nhau: "Lầu 8 hay lầu 9 vậy?"

(*)thất chủy bát thiết: bảy miệng tám lưỡi, tranh nhau mà nói

"Lầu 8, hình như là 804, cửa sổ đều vỡ hết."

"May mắn là buổi tối, lầu dưới không có người, sao lại thế này chứ?"

"Có phải có trộm đến hay không, vừa rồi hình như tôi thấy một bóng đen lướt qua."

"Không thể nào đâu.....Đây chính là lầu 8."

Lúc này, người phòng 804 rớt cục lên tiếng, đúng là giọng nói suy yếu của phụ nữ, run run rẩy rẩy qua cửa sổ thủy tinh vỡ vụn truyền tới: "Phải, là có trộm."

"Cái gì? Lầu 8 cũng có trộm!"

"Giờ còn chưa tới cuối năm đâu, thật là tàn bạo hết mức!"

"Tôi ở 805," Một người đàn ông trung niên rất béo nói, "Tôi đi hỏi thăm".

Hàng xóm láng giềng vội vàng gọi ông ta: "Đợi chút, ngộ nhỡ trộm chưa chạy mất, báo cảnh sát trước, chờ mọi người cùng nhau đi qua."

Ở tại viện 110, phần lớn đều là người thường chuyển vào sau, mọi người đều khăn trương lên.

Dụ Lan Xuyên thu hồi tờ giấy trên cửa sổ nhà mình, ánh mắt bắn khoản một vòng xung quanh, dặn Lưu Trọng Tề đóng kỹ cửa sổ, khoác thêm áo khoác đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 19

Editor: Mông Nhỏ

Thời điểm Dụ Lan Xuyên xuống lầu, vừa vận dụng phải Cam Khanh. Cam Khanh mặc một bộ áo bông có lẽ đã già ngang tuổi với nước Cộng Hoà, phủ từ đầu đến bắp chân, mũ chụp trên đầu, vài sợi tóc rơi rớt bên ngoài, dưới chân lộ mép quần ngủ, hẳn là đã chuẩn bị đi ngủ.

Dụ Lan Xuyên cảm thấy có chút kỳ quái ----- cô không giống kiểu người nghe nói nhà hàng xóm gặp phải trộm liền đứng dậy tham gia náo nhiệt.

Cả toà nhà chỉ dùng một cái thang máy, tất cả mọi người muốn dùng sẽ rất chậm, cho nên hai người bọn họ đi xuống bằng cầu thang bộ.

Cam Khanh đi ở phía trước bỗng nhiên thấp giọng nói: "Người gõ cửa sổ nhà anh, về sau chạy lên trên."

"Cô nhìn thấy?" Dụ Lan Xuyên sững sốt, sau đó không biết anh nghĩ thế nào, lại bật thốt lên hỏi, "Cô nghe nói qua 'Đường Tiền Yên' không?"

Cam Khanh từ lầu 10 vẫn trầm mặc đến lầu 8, ngay khi Dụ Lan Xuyên nghĩ rằng cô sẽ không trả lời, cô thế nhưng cúi đầu "Ừ" một tiếng: "Phi Yên điểm thủy, đập tuyết vô ngân.... Hiện tại cũng đều thành đại thần lần."

Thời điểm hai người bọn họ xuống dưới, cửa phòng 804 đã tụ tập một nhóm hàng xóm, nói đến cũng kỳ quái, giờ mới vừa qua 10 giờ, ngay cả loại người "ni cô có tóc" như Cam Khanh cũng còn chưa đi ngủ, đối với người thành phố thời nay thì quá sớm, trộm cắp đột nhập sao có thể lựa chọn giờ này?

"Ôi chào, tôi nghĩ là tên trộm này để mất tới phòng 803," một hàng xóm có lý có có phát biểu quan điểm, "Thấy bà lão hôm nay một mình ở nhà, ngủ sớm, lại lẳng tai, gan hấn liền lớn! Không nghĩ tới sờ lầm ban công."

Bà lão ở phòng 803 cách vách đi ra vậy xem, vừa vặn nghe thấy một câu này, sợ tới mức mặt đều tái mét.

"Đừng đoán mò, đừng có dọa cụ ấy." Người đàn ông đứng ở cửa phòng 804 khoát tay, "Là do đèn nhà chúng tôi hôm nay bị hỏng, tối đen suốt, có thể là tên trộm tưởng rằng nhà không có người."

Người đàn ông bộ dáng 37,38 tuổi, vóc dáng cao lớn, dáng dấp rất đoan chính, nói chuyện từ tốn nhỏ nhẹ, Dụ Lan Xuyên nhìn anh ta có chút quen mắt, đang suy nghĩ có phải gặp qua ở đâu đó hay không, người đàn ông trong lúc vô ý nhìn thoáng qua Dụ Lan Xuyên: "Ai, ngài có phải.... Dụ tổng?"

Dụ Lan Xuyên phản xạ định treo lên nụ cười chuyên nghiệp.

"Tôi là Nicholas đây! Mọi người gọi tôi là Nick, từng cùng ngài report triển khai hạng mục trung tâm sau này! Còn nhớ rõ tôi không?"

Dụ Lan Xuyên bị hội nghị khẩn cấp và đại hội võ lâm quấy thành hỗn loạn trong đầu bỗng nhảy vào một chuỗi chữ cái, huyết thái dương hung hăng nhảy vài cái, linh quang chột loé, nhớ tới người kia là ai ---- dù sao, bọn họ "Bạch Cốt Tinh" đã nhiều năm trước cũng không lưu hành loại "phong trào hỗn tạp ngôn ngữ" này, ngẫu nhiên gặp một vị "Vạch riêng phong cách cổ xưa", ấn tượng còn rất sâu đậm.

Dụ Lan Xuyên mất tự nhiên gật đầu một cái: "Chào Nhiếp tổng" (*)

(*)Phiên âm tiếng trung của Nick là Nhiếp Khắc, đọc sang tiếng việt như này không thuận lắm nên để là Nick nhé.

Người đàn ông này tên Nhiếp Khắc, là một nhà đầu tư của công ty khác, lúc trước đầu tư vào một hạng mục tường kéo Dụ Lan Xuyên bọn họ vào cùng, hai công ty bởi vậy tiếp xúc qua. Dụ Lan Xuyên không nhớ rõ chức vị của Nick, dù sao lẫn lộn bên ngoài nhiều, xưng hô "X tổng" khẳng định không sai lắm

"Nhà chúng tôi ở vùng ngoại thành, quá xa, vượt qua giờ cao điểm buổi sáng, đi làm mất hai tiếng, mua không nổi nhà ở nội thành, năm nay cũng là vì đưa nhỏ vào nhà trẻ bên này, mới ngoan tâm thuê phòng này để ở. May mắn hôm nay nhà trẻ nghỉ, đưa nhỏ về nhà bà nội ở." Nick khách khách khí khí mời hàng xóm vào nhà, đèn phòng khách nhà anh ta quả nhiên là bị hỏng, trong nhà tối như mực, anh ta nhẹ giọng hỏi, "Tiểu Mãn, em có bị thương nặng lắm không?"

Mọi người lúc này mới phát hiện trong phòng còn có một người phụ nữ, cả người gần như hoà vào trong bóng tối.

Mặc dù Nick đã thả giọng thật sự thấp, nhưng dường như vẫn làm cô ta sợ, người phụ nữ cứng ngắc từ trên sofa nhảy dựng lên, giống như cương thi thoát khỏi nước.

"Đây là vợ tôi," Nick thờ dãi, "Lúc ấy tôi nấu nước trong phòng bếp, cô ấy ở một mình trong phòng, vừa vặn và phải tên trộm. Em cũng thật là, không nhanh chạy còn muốn bắt người ta ----- em nói em xem, em như vậy có thể bắt được ai chứ? Ngộ nhớ hẳn có đao thì sao? Anh chỉ đòi mất một chút, em liền có thể gặp chuyện không may, tốt như thế nào được, ai ---- may mắn tên trộm kia cũng không ngờ đến còn có người, hoảng sợ, liền xô đẩy cái bàn, vội vàng bỏ chạy, còn đụng nát một cái cửa sổ nhà chúng tôi."

Cam Khanh bật đèn ở hành lang với cửa ra vào, nhờ ánh sáng, mọi người thấy Nhiếp phu nhân cầm khối băng gạc trong tay, đang ấn vào trán của mình, thái dương và khoé mắt cô đều dính vết máu chưa lau khô, trên xương gò má có một vết ứ rất sâu, không biết có phải do nâng tay lâu quá mỏi, tay cầm băng gạc không ngừng phát run.

"Đây là bị đụng phải." Nick ôm bả vai cô, nói với hàng xóm, "Đầu đụng vào góc bàn, tôi bảo cô ấy đi bệnh viện, cô ấy còn không chịu."

Nhiếp phu nhân không lên tiếng, cuộc tròn trên vai anh ta, trốn trốn tránh tránh.

Hàng xóm cũng không để ý, mặc kệ là ai, đang tốt lành ngồi trong nhà, đột nhiên có trộm xông vào, cũng bị dọa cho giật mình, qua mấy ngày cũng ngủ không ngon giấc, vì thế đều thúc giục Nick báo cảnh sát.

Cam Khanh đứng ở cửa chưa vào nhà, lướt qua đám người, nhìn về phía ban công, một cái cửa sổ mở ra bị vỡ, có gió từ chỗ đó thổi vào, trên bề cửa sổ rơi lác đác vài mảnh thủy tinh ---- nếu đứng từ bên trong ra ngoài, phần lớn mảnh thủy tinh hẳn là rơi xuống hết.

Giờ này cơ bản đã không còn kẹt xe, cảnh sát đến rất nhanh, hàng xóm nhiệt tình vây quanh cảnh sát, không đợi người khác hỏi, liền thất chuyển bát thiết trút ý kiến của mình vào lỗ tai người ta.

Cảnh sát nhân dân bị bao phủ trong biển rộng quần chúng ra sức chen ra ngoài: "Nhường một chút, làm phiền đều nhường một chút, chúng tôi muốn tìm người bị hại hỏi thăm!"

Nick sờ sờ tóc Nhiếp phu nhân: "Vợ tôi làm nội trợ, không biết ăn nói, hôm nay bị thương dọa sợ, để cô ấy đi nghỉ ngơi trước, tôi đến nói chuyện với anh."

Cảnh sát hỏi người phụ nữ mấy câu, cô chỉ biết gật đầu lắc đầu, đều là người đàn ông bên cạnh thay cô bổ sung, đúng là kiểu người hàng năm ở nhà, đáng về không gặp người ngoài, vì vậy sau khi xác nhận cô không cần xe cấp cứu, liền không hỏi cô nữa.

Nhiếp phu nhân liền tránh qua đám người, cúi đầu, tính toán vào phòng trong.

Lúc này, một bàn tay giữ cô lại, Nhiếp phu nhân giật mình, sợ hãi quay đầu lại, phát hiện người kéo cô là một cô gái trẻ tuổi rất gầy gò.

Cam Khanh nhẹ nhàng nắm cầm cửa cô ta, chuyển sang một bên: "Đầu là bị đụng góc bàn, mặt thì va vào đâu?"

Cô rất ít khi hoàn toàn mở to mắt, dưới ánh đèn ở cửa ra vào, theo con người nhẹ nhàng chuyển động, ánh sáng hơi loé lên, giống như tia lửa loé lên trên đá lửa lạnh như băng.

Người phụ nữ cứng ngắc từng bước lùi về phía sau, tránh qua tay cô.

Cam Khanh không để ý rút tay lại trong tay áo bông, mí mắt rũ xuống, che đi ánh sáng trong con người: "Có phải lúc cô bắt lại hắn, bị hắn dùng sức đè lên tường đụng, sau đó mới không đứng vững ngã xuống, va vào góc bàn?"

Người phụ nữ qua loa gật đầu một cái, tránh đi tầm mắt của cô.

"Lần sau gặp được loại chuyện này, phải ngay lập tức kêu người đấy." Cam Khanh nói, "Tôi sống ở lầu trên, phòng 1003, bình thường cũng không có việc gì, có rảnh thì qua nhà tôi chơi."

Người phụ nữ mặt cứng đờ không lên tiếng trả lời, nhanh chóng chui vào phòng ngủ.

Cam Khanh dừng ánh mắt ở ban công cửa sổ mở rộng của nhà họ Nhiếp trong chốc lát, lại nhìn thoáng qua Nick đang bị cảnh sát tra hỏi, lặng yên không một tiếng động tránh qua đám người, rời khỏi nhà họ Nhiếp.

Dụ Lan Xuyên nhìn Vu Nghiêm bị chen chúc lệch cả mũ: "Tại sao lại là cậu?"

"Tôi con mẹ nó nào biết được? Người khác trực là đêm bình an, tôi vừa trực liền có chuyện, cậu nói xem có lý kỳ hay không?" Vu Nghiêm sầm mi khó khăn nói, "Lan gia, cậu còn có..... tổ hợp dưỡng sinh quyền hay không, dạy tôi vài bộ, tôi cảm thấy tôi cách đột tử cũng không xa đâu."

Cam Khanh vừa vặn đi qua, nghe lời này, cô đẩy mũ trùm đầu lên trên: "Thủy nghịch, cảnh quan, tôi có bùa hộ mệnh, có muốn không? Tính cho anh giá nội bộ, chỉ có năm mươi hai đồng, nếu cần tùy thời đến hẻm sau Ao Sinh tìm tôi."

Giá vốn hai đồng, lại được năm mươi, cô có thể trả tiền cho ông chủ Mạnh rồi.

Vu Nghiêm khiếp sợ nói: "Các cô làm phong kiến mê tín, đều làm đến trên đầu cảnh sát nhân dân rồi ư?"

Cam Khanh thần bí lẩm nhẩm cười, xoay người bước đi: "Dù sao cũng hữu dụng hơn chuyển cá chép trên mạng, không tin liền quên đi."

Cảnh quan vừa dùng tài khoản chuyển cá chép liền thấy đầu gối đau xót, quyết định đợi tan làm, cõng đồng phục vụng trộm đến.

"Vừa rồi có người nói rằng thấy tên trộm đột nhập đó," Vu Nghiêm nghiêm chỉnh lại, hỏi Dụ Lan Xuyên, "Còn có người nói tên trộm kia ăn mặc giống như người nhện, trong tay còn cầm móc sắt lớn? Cậu thấy thế nào? Ai, không gạt cậu, gần đây chúng tôi nhận được vài vụ án mất trộm ở cao lầu."

Dụ Lan Xuyên: "Số tiền lớn không?"

"Nói đến mới kỳ quái, mấy vụ mất trộm này cơ bản đều chưa thực hiện được gì ---- còn có một nhà báo án nói là bị trộm mất tờ áp phích, cậu nói xem kẻ trộm này, trộm áp phích có ích lợi gì chứ? Đến hiện tại, hôm nay là vụ nghiêm trọng nhất, tổn thương đến người rồi." Vu Nghiêm nói, "Người bị mất trộm đều ở tầng 6 trở lên, cũng đều là vào từ cửa sổ, trên thế giới có khinh công như vậy sao? Sẽ không thật sự là người nhện đấy chứ?"

Dụ Lan Xuyên nghĩ nghĩ: "Cậu đi theo tôi."

Anh mang theo Vu Nghiêm lách khỏi đám người, xuống đến lầu 6. Lão Dương đại gia ở hộ 608, cháu gái ông Dương Dật Phàm nhận chỉ thị của cha mẹ đến chiếu cố ông, ngại hồ bằng cầu hữu của ông cụ quá nhiều, không muốn ở cùng ông, vì thế thuê căn hộ bên cạnh, dù như vậy, hai ông cháu vẫn hàng

ngày nào loạn.

Lão Dương đại gia giống như sớm biết rằng bọn họ sẽ tới, sớm chuẩn bị nước trà ngồi đợi.

Dụ Lan Xuyên trải tờ giấy ra: "Người nhện mà bọn họ nói đã leo đến cửa sổ ngoài ban công nhà con, dán tờ giấy này, ông Dương, truyền nhân 'Đường Tiên Yên' là ai, ông biết không?"

Vu Nghiêm kêu la om sòm nhảy dựng lên: "Đây là vật chứng đấy! Sao cậu có thể sò loạn thế!"

"Tôi sao biết được đây là vật chứng, lúc tôi lấy xuống còn không biết có vụ án mất trộm ở cao lầu." Dụ Lan Xuyên dừng một chút, "Nhưng mà hán dán xong tờ giấy này ở chỗ tôi, cửa sổ lầu 8 mới bị vỡ, hơn nữa là vỡ từ trong ra ngoài, kẻ đã thương người rồi chạy chắc không phải người dán tờ giấy."

"Vậy cũng không thể chứng minh mấy vụ án mất trộm trước không liên quan đến hán." Vu Nghiêm nói, "Lầu của mọi người thế này, một mặt ban công rất bằng phẳng, lúc ấy hán bám ngoài cửa sổ lầu 10, nếu có người vào từ lầu 8, hán không có khả năng không nhìn thấy, vì vậy rất có thể là một người. Trộm cắp đột nhập vốn là đa số là đoàn đội."

"Trộm cắp đột nhập coi như xong.... Còn đoàn đội." Lúc này, lão Dương đại gia cầm tờ giấy lên xem, một hồi lâu, ông thở dài, cười khổ một tiếng, "Đây quả thực, quả thực.... Ai!"

"Năm đó các bằng hữu giang hồ nịnh hót, đính danh hào 'Ngũ Tuyệt' cho vài lão già các ông," Lão Dương đại gia chậm rì rì nói, "Tiểu Xuyên, ông con làm nhiều năm như vậy, cách đối nhân xử thế không thể chỉ trích, có bí quyết Hàn Giang, kiếm quang như tuyết, cho nên được xưng 'Hàn Giang Tuyệt', 'Phù Lương Nguyệt' nói rằng năm đó có một vị lão huynh đài, họ Hàn, luyện công phu phái Đạo gia, trước đó tổ tiên bá sư ở núi Võ Đang, đời sau lại dung hợp Tề môn, tuyệt học Bát Quái, thật sự trượng nghĩa, thời chiến tranh chống Nhật đã cứu ông con một mạng, nhưng mà lão huynh đài lớn tuổi hơn các ông rất nhiều, hơn hai mươi năm trước đã qua đời, trong nhà có một đời cháu, cũng sống ở nơi này, làm nhân viên công vụ, ông xem hình thể này cũng mau 'tam cao' rồi, công phu tổ tiên nhất định đã sớm bỏ qua."

"Mặc Lâm Phong' chính là ta, ta áy à, không có bản lĩnh gì, vốn cũng không xứng đánh đồng với mấy vị khác, bởi vì trước khi giải phóng trông coi Cái Bang vài năm, cho nên mọi người cho ta mặt mũi. Về phần 'Đường Tiên Yên'... Ta nhớ rõ ông ấy họ Diêm, đại danh kêu 'Diêm Nhục Phi', vốn là người phía nam, ẩn cư đã lâu rồi, năm tháng chiến loạn có người thỉnh xuống núi, ta đã thấy ông ấy vài lần, là người dễ xấu hổ, cười một tiếng liền đỏ mặt, giống như thư sinh. Đó mới đúng là công phu vạn dặm vô tung. Một mình ông ấy, qua vài tầng binh lính mang súng thần không biết quý không hay xông vào, tự tay đâm ba đại Hán gian, lệnh truy nã treo khắp phố lớn ngõ nhỏ, bao nhiêu kẻ cùng hung cực ác bởi vì ông ấy mà ngủ không yên."

Dụ Lan Xuyên: "Sau đó thì sao ạ?"

"Sau áy à, hy sinh." Lão Dương đại gia nói, "Người Nhật Bản và Hán gian khắp nơi truy nã ông ấy, có kẻ bán đứng chỗ dừng chân của ông ấy và vài bằng hữu, ông ấy cảm thấy chính mình có khinh công, có thể chạy trốn, liền đánh yểm trợ giúp người khác, để họ chạy trước..... Thế nhưng Đường Tiên Yên chết, nhanh hơn được thanh phong vô ảnh, nhưng không nhanh hơn được súng con à."

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20

Editor: Mông Nhỏ

"Ông già rồi, cái nhìn về một số việc khả năng cũng không đúng lắm," lão Dương đại gia vô cùng chân thành nói với Vu Nghiêm, "Nếu năm đó Phi huynh một thân một mình đến Yên Ninh, người nhà chúng ta cũng chưa gặp qua, nhưng ta nghĩ, một người như ông ấy, con cháu hậu bối nếu không giống, cũng không thể làm ra chuyện như vậy đâu."

"Ừm," nghe như là con cháu liệt sĩ, không có chứng cứ buộc tội, Vu Nghiêm cũng không muốn giắt ngoài miệng đoán mò, liền hỏi, "Vậy ông xem, kẻ này tự xưng là 'truyền nhân của Đường Tiên Yên', có thể là giả mạo hay không?"

Lão Dương đại gia: "Chuyện này...."

Dụ Lan Xuyên bỗng nhiên dùng cùi chỏ chọc Vu Nghiêm một cái: "Vụ án mất trộm cao lầu xảy ra khi nào?"

Vu Nghiêm lục di động, tra xét một chút lịch làm việc: "Từ rạng sáng đến khoảng bốn giờ."

"Bây giờ còn không đến mười một giờ." Dụ Lan Xuyên gõ mặt đồng hồ của mình, "Vụ này xảy ra đại khái lúc mười giờ, trên lầu này có hơn một trăm hộ gia đình, ban công mọi nhà đều hướng cùng một phương hướng, thời điểm mười giờ, có ít nhất hơn một nửa chưa tắt đèn đi ngủ, nếu như là một nhóm trộm cắp, cậu không cảm thấy chúng quá lộ liễu sao?"

Vu Nghiêm nhú nhú mày, lúc này, anh nhận được cuộc gọi từ đồng nghiệp, một nữ cảnh sát tìm anh: "Vu ca, anh đi đâu vậy?"

Vu Nghiênn: "Dưới lầu, hỏi nhân chứng vài chuyện, làm sao vậy?"

Nữ cảnh sát thoáng đề thấp thanh âm một chút, giống như có chuyện gì khó nói: "Có chút tình huống, anh có thể lên đây một lúc không?"

Vu Nghiênn quơ quơ đi động với Dụ Lan Xuyên, hai người một trước một sau đứng lên, cáo từ với lão Dương đại gia.

Trước khi ra đến cửa, Dụ Lan Xuyên chợt nhớ tới cái gì đó, khoát tay nhường cho Vu Nghiênn đi trước, quay đầu hỏi Dương đại gia: "Ông Dương, ông luôn nói 'Ngũ Tuyệt', con đếm đi đếm lại chỉ có bốn, còn một vị đâu ạ?"

Lão Dương đại gia sững sốt, trầm mặc lại.

Dụ Lan Xuyên hỏi: "Con lơ lờ, không thể nhắc đến ạ?"

"Cũng không có gì, chỉ là nhắc đến rất dài." Lão Dương đại gia nghĩ nghĩ, "Vị cuối cùng trong Ngũ Tuyệt..... Hắc, năm đó là thời kì đặc thù, cho nên các loại hảo hán đều có thể bất kể xuất thân, bất kể dòng dõi tụ tập cùng nhau ---- nếu ở năm tháng thái bình, vị bằng hữu kia.... ... Kỳ thật không được coi như là người trong chính đạo giống chúng ta."

Dụ Lan Xuyên nghe xong cách dùng từ của ông, đau cả đầu, không nghĩ đến thế kỉ 21, Minh chủ như anh trừ bỏ hoà giải mâu thuẫn bên ngoài, lại còn có nghĩa vụ kèm theo là phải tranh đấu với "Tà ma ngoại đạo"!

"Đương nhiên đây đều là chuyện trước khi giải phóng." Lão Dương đại gia thấy sắc mặt anh không đúng lắm, vội vàng giải thích, "Năm đó vị bằng hữu kia không tiết lộ danh tính của mình, vì mọi người đặt biệt danh là 'Vạn Mộc Xuân', cho nên chúng ta cũng gọi hắn là 'Vạn huynh'. Đáng đặc biệt tốt, thanh tú tới trình độ nào nhỉ? Hắn nêu có hát hí khúc, có thể làm nam đán, một khi già trang lên xướng, cả sảnh đường phải reo hò. Người cũng nhu nhu nhược nhược, bao nhiêu thực một hai trăm cân, nếu để hắn khiêng, có thể đè cong lưng hắn, đi một lúc phải buông xuống nghỉ một lát, mặt thì trắng, khí thì hư, tay trời gà không chặt. Nhưng con có biết hắn làm nghề gì không?"

Dụ Lan Xuyên nghĩ thầm: ".....Quân sư quạt mo?"

Lão Dương đại gia thở dài: "Ba chữ 'Vạn Mộc Xuân' này, dùng ở chữ 'Xuân', lấy từ 'tùy phong tứ tán', 'nhuận vật vô thanh' ý tứ ---- hắn và người lướt qua nhau, khách khách khí khí gật đầu cười với người, người chưa kịp đáp lại, cổ họng liền bị cắt vỡ. Một môn này của họ, có cái tuyệt kỹ, chặt người thành tám khúc, giống như bào đỉnh giải ngư trong truyền thuyết, cầm một cây dao nhỏ trong tay, rõ ràng đại khí không suyễn, chuyện trò vui vẻ, lưỡi dao một chút cũng không xoắn, nếu lao lực phí sức, đó chính là công phu không tới nơi tới chốn."

Dụ Lan Xuyên hỏi: "Vậy là sát thủ sao?"

"Đúng, năm đó ấy à, nhắc tới ba chữ 'Vạn Mộc Xuân' ai cũng phải rùng mình." Lão Dương đại gia nói, "Tuy rằng cũng là nghĩa sĩ, nhưng chung quy cũng không phải cùng đường với chúng ta. Sau đó Vạn Mộc Xuân rửa tay chầu vàng, mọi người lui tới khôn ngoan hơn một chút, chỉ khi đại hội võ lâm mới đến ngồi một lúc. Đến liền uống một chén trà nhỏ, chưa bao giờ động thủ với người khác, cũng không có ai dám khiêu khích hắn, sau đó Vạn Mộc Xuân lớn tuổi, liền thu một đệ tử quan môn, đệ đồ đệ đến thay hắn. Tiểu tử kia cũng là một thân tà khí, đến đây liền lên tiếng chào hỏi với mấy lão già, giống sư phụ hắn ngồi xuống uống trà, có người nhìn không vừa mắt, âm thầm kêu một đám người đi chặn hắn, kết quả đám hậu sinh này bị hắn lần lượt đánh gãy gân tay. Một môn này của bọn họ, cũng không tha thiết lắm, luyện đúng là thuật giết người, cắt gân không phải cắt cổ, đã coi là 'đến điểm dừng rồi', về chuyện này, tuy nói là tiểu bối không hiểu chuyện gây gỗ, nhưng thù này cũng đã kết, hắn cũng không sang bên chúng ta nữa. Nhớ lại tình cảm thế hệ trước, hai mươi năm trước hắn qua đây thăm ta và ông con một lần, bên người mang theo tiểu tử kia, nói là thu dưỡng đồ đệ, hiện tại không biết thế nào."

Dụ Lan Xuyên nghe xong, không hề có cảm tưởng gì đối với câu chuyện truyền kỳ trước giải phóng, chỉ có đầu càng đau, anh hi vọng "Đại hội võ lâm" là một đại hội hài hoà bình yên, tốt nhất là mọi người ngồi cùng nhau ăn chút hoa quả hạt dưa, tự ôn chuyện, tâm sự cô phiêu, sau đó trao đổi với nhau một chút đặc sản địa phương, rồi hữu hảo ai về nhà nấy, loại nhân vật yêu thù thân này tuyệt đối đừng đến.

Ngay sau đó anh xoa huyết thái dương, vội vàng lên lầu.

Vu Nghiênn bị đồng nghiệp gọi lên lầu 8, nữ cảnh sát túm anh đến một bên, nhỏ giọng nói: "Vu ca, tôi cảm thấy không đúng lắm, tôi hoài nghi Nick là kẻ 'An Gia Hoà'." (*)

(*)An Gia Hoà: nhân vật nam chính trong phim "Đừng nói chuyện với người lạ", có vấn đề về tâm lý, hoài nghi vợ gặp gỡ người khác, đã hành hạ bạo lực với vợ trong một thời gian dài.

Vu Nghiênn chau mày.

"Hương Tiểu Mãn ---- chính là Nhiếp phu nhân ấy, một ngày hai mươi tư giờ cô ấy cơ bản đều ở nhà, Nhiếp Kính tan tầm cũng coi như có quy luật, trở về sẽ đậu xe ở dưới lầu, nhìn nhà xe anh ta là biết đàn ông có ở nhà hay không. Theo lý thuyết trộm cắp ở cao lầu khẳng định đều là tay lão luyện, trước khi gây án không nghiên cứu địa hình ư? Hơn nữa Hương Tiểu Mãn toàn né tránh, cơ bản không hề nhìn thẳng vào người khác, mỗi khi có người hỏi, cô ấy liền lui về phía sau, nghe nói bọn họ chuyển đến đây đã một năm, cô ấy còn chưa bao giờ chủ động chào hỏi qua hàng xóm, một người như thế, đột nhiên có trộm xông vào nhà, phản ứng đầu tiên của cô ấy là đi lên bắt? Tôi không tin." Nữ cảnh sát nhanh chóng nói, "Trên đầu dựng thành như vậy, mặt còn bầm tím, không chịu đi bệnh viện..... Tôi hoài nghi trên người cô ấy còn có vết thương khác nữa."

Vu Nghiênn: "Ý của cô là, nhà anh ta căn bản không có trộm đến, là Nhiếp Kính đánh vợ đập nát cửa sổ, kinh động hàng xóm, liền lừa dối tìm một cái

có?"

"Đúng." Nữ cảnh sát lòng đầy cảm phẫn nói, "Đàn ông không có một kẻ nào tốt cả!"

Vu Nghiênr "..."

"Không phải..... Vu ca, tôi không nói anh, anh không tính."

"Tôi coi như là cô khen tôi vậy." Được đồng sự cho gia nhập gia tộc "Quỳ Hoa Bảo Điện", Vu Nghiênr giả dối thoáng nở nụ cười, nói tiếp, "Hỏi hết hàng xóm chưa?"

"Hỏi rồi, đều nói không biết." Nữ cảnh sát buông lỏng tay, "Mọi người đóng cửa sinh hoạt, cho dù nghe thấy động tĩnh, cũng không rõ là vợ chồng cãi nhau hay là bạo lực gia đình, nên không tùy tiện nói với cảnh sát. Lại nói bình thường Nick rất biết đối nhân xử thế, ra ngoài còn thường xuyên giúp hàng xóm xách đồ, ở đây lâu nhân duyên không tệ, không bắt được nhược điểm của hắn. Trừ phi người phụ nữ tự mình báo án, đến bệnh viện nghiệm thương với chúng ta, nhưng cô ấy căn bản không nói chuyện với chúng ta! Vu ca, anh mau nghĩ cách đi!"

Vu Nghiênr bắt đầu đi liếc nhìn cô một cái, thầm nhủ: "Tôi có thể có cách gì?"

Đừng nói là người bị hại tự mình không muốn để người khác biết, ngay cả những người chủ động báo án, lại có bao nhiêu người trên đường đổi ý không làm nữa? Gia đình là một bộ phận của tâm hồn mỗi người, trong bạo lực gia đình thường thường lẫn lộn nhiều vấn đề tâm lý phức tạp, lại xảy ra trong thời gia dài, dư luận bên ngoài và điều kiện vật chất tạo thành bế tắc, không phải một câu "Đàn ông đánh phụ nữ" là có thể nói rõ.

Mấy tiểu thanh niên mới công tác không lâu thế này luôn cảm thấy mình mặc đồng phục vào là có thể cứu vớt thế giới, coi "Công việc ý nghĩa" là lý tưởng cao nhất.

Nhưng công việc thì có thể có cái ý nghĩa gì? Không phải là nuôi sống gia đình sao?

Quản lý những chuyện có thể quản lý, làm tròn trách nhiệm, đã là đạo đức nghề nghiệp lớn nhất.

Vu Nghiênr cũng từng trải qua tuổi trẻ, không muốn lấy thói đời nóng lạnh hắt vào thế hệ tương lai đầy nhiệt huyết, liền nói với cô: "Chúng ta không thể ép người ta báo án, nhưng việc hôm nay, nói không chừng có nhân chứng trực tiếp."

Ánh mắt nữ cảnh sát sáng lên: "Tên người nhện kia?"

"Phải," Vu Nghiênr lừa bịp nói, "Lúc ấy tên người nhện bám vào ngoài cửa sổ không xa chỗ đó lắm, nhà 804 động tĩnh lớn như vậy, khẳng định hắn đã thấy gì đó, trước tiên chúng ta có thể tìm người này đã. Nếu cô lo lắng, có thể thử đưa phương thức liên lạc cá nhân cho Niếp phu nhân, có đôi khi người ta không cần phải nguyện ý báo cảnh sát, nhưng nếu có người đề xin giúp đỡ, lúc cô ấy tới đường cùng không chừng sẽ thử."

Nữ cảnh sát nhỏ tin anh, mười phần nhiệt tình đi luôn. Vu Nghiênr nhìn bóng lưng cô thờ dài, đi đến cuối hành lang châm điều thuốc, trong lòng mơ hồ cảm thấy đêm nay là vội vàng vô ích.

Nhà Nick không mất gì cả, ngoại trừ Niếp phu nhân Hường Tiểu Mẫn trên mặt bị thương, "Trộm!" cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào, cảnh sát tra xét một vòng, hỏi một vòng, quả nhiên không thu hoạch được gì, đành phải để họ ghi tên, sau đó liền rời đi.

Chờ xem "Người nhện" hạ chiến thư với Dụ Lan Xuyên còn xuất hiện nữa hay không.

Cư dân viện 110 xôn xao thảo luận mấy ngày, ngoại trừ phản tuyên truyền dưới lầu thêm một tờ thông báo nhắc nhở mọi người "Khóa kỹ cửa sổ, chú ý an toàn", liền không còn gì khác nữa.

"Chào buổi sáng, Niếp phu nhân."

"Tiểu Hường, ra ngoài hả?"

"Thời tiết tốt như vậy nên ra ngoài đi dạo, đừng luôn ở nhà buồn bực."

Hường Tiểu Mẫn cúi đầu, vội vàng bước đi vượt qua phía đông tiểu viện, người khác chào hỏi, cô cũng không đáp lời, chỉ là qua loa gấp gáp cười một chút.

Con gió thổi tiếng nói chuyện của tam cô lục bà ở phía đông tiểu viện đến, tinh tế rót vào lỗ tai cô.

"...Tốt số, gia đình có nhà có xe, chồng có năng lực kiếm tiền, mỗi ngày nằm ở nhà, việc cũng không cần làm."

"Người ta như vậy không gọi là 'nội trợ', gọi là phu nhân nhà giàu, nội trợ phải quản gia làm việc chứ? Đưa nhỏ nhà cô ta đi nhà trẻ, không thấy cô ta đón đưa qua một lần, mỗi ngày không đến buổi trưa không dậy, ăn cơm đều mua ở bên ngoài, việc khác thuê người làm theo giờ.... .. Bây giờ chắc đi đến tiệm giặt là lấy quần áo đây mà, ôi chao, tiêu tiền giặt quần áo, chặc!"

"Người ta có chồng tốt, có bản lĩnh bà cũng gả thế đi."

"Tôi gả cho cha bà, làm mẹ kế bà được không....."

Tiếng cười nói thoắt qua mặt Hường Tiểu Mãn, giống cái bạt tai lớn, nhưng cô dường như đã thành thói quen, cũng không thèm để ý, trơ mặt đi tới tiệm giặt là ở góc đường.

Tiệm giặt là là một cụ già mở, thuê tiểu thanh niên hai mươi tuổi làm việc vặt, lúc này, cụ già đi ăn cơm trưa, bình thường đều là tiểu nhân viên tiếp đãi cô.

Nhắc đến nhân viên cửa tiệm này, mọi người hoài nghi cậu không phải tâm đắc thì là cà lăm, có người hỏi sẽ gặt đầu lắc đầu, vội quá thì "Ừ" một tiếng, một năm bốn mùa đeo khẩu trang đến tai, giống như không che hết mặt thì cậu sẽ không có cảm giác an toàn, mặc áo phông in hình phim hoạt hình, chẳng bao giờ nhìn thẳng vào người khác.

Hường Tiểu Mãn lấy ra tờ biên lai, đặt trên quầy, nhân viên tiệm giặt là liền cầm lên tìm quần áo của cô, hai người ai cũng không lên tiếng, không nhìn nhau, tựa như cùng diễn kịch câm, trong tiệm chỉ nghe thấy tiếng chuyển động của máy sấy.

Hường Tiểu Mãn kiểm kê quần áo, hơi gặt đầu, cũng không ngẩng lên xoay người rời đi.

Lúc này, nhân viên cửa tiệm bỗng dừng lên tiếng gọi cô lại.

"Đợi chút," Cậu cao một mét tám, là một chàng trai cao lớn trẻ tuổi, nói chuyện giọng vừa hư nhược vừa yếu ớt, giống tiếng mèo kêu, "Chị..... Chị chờ một chút."

Hường Tiểu Mãn quay đầu lại, thấy nhân viên cửa tiệm lấy ra một bọc giấy nhỏ từ dưới quầy, trong bọc giấy là một con dao nhỏ.

Tay cậu run rẩy, giọng nói cũng run rẩy: "Cái này.... .. là nhặt từ trong túi áo chị, là của chị sao?"

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 21

Editor: Mông Nhỏ

Hường Tiểu Mãn vừa quay đầu lại, nhân viên cửa tiệm liền theo bản năng ngira người ra sau, cứ như ánh mắt của cô bắn ra dầu sôi, phải lấy vung che mặt mới an toàn vậy.

Tiếp đó, cậu ta tựa hồ cố đủ dũng khí toàn thân, lắp bắp mà "meo meo" nói: "Chị.... .. Chị bình tĩnh, còn có đứa bé mà. Có chuyện gì..... có chuyện không ổn, có thể tìm người khác giúp..... Tôi.... .."

Thanh âm của cậu ta vừa thấp vừa rề rề, còn có chút phát âm mơ hồ, giống tên thiếu năng trí tuệ.

Hường Tiểu Mãn không đợi cậu ta nói xong, mặt không chút thay đổi bước qua, đoạt con dao với bọc giấy liền đi mất.

Nhân viên cửa tiệm ngậm miệng, nhìn bóng lưng cô không biết phải làm sao. Chủ động nói hai câu với người phụ nữ xa lạ dường như đã làm cạn kiệt sức lực của cậu, tim đập dồn dập cho đến khi cô đi khỏi tiệm cũng không có ý định ngừng lại, ngay cả chân cũng theo đó phát run.

Một hồi lâu cậu mới nhìn hình tượng của mình từ trong gương --- ---- ngũ quan đoan chính, thân hình cao lớn, nhưng "đoan chính" cũng không đẹp trai, không có gì đặc biệt, nhìn qua liền quên. "Cao lớn" cũng không phải "Khí vũ hiên ngang" hay "Không vũ hữu lực", không biết vì sao, cậu rõ ràng không phải người mập, vậy mà nhìn lại có điểm vụng về. Tóc mái che khuất ánh mắt, rõ ràng sáng sớm vừa mới gội qua, giờ đã lại dầu thành từng dùm, khí chất cả người căng chặt và e dè, giống như tùy thời chuẩn bị cúi đầu với người khác.

"Sửu nam"(*) Cậu nghĩ.

(*)sửu: xấu xí

Dường như nhìn không nổi hình tượng của mình, cậu liền dời ánh mắt đi.

Tiệm giặt là người đến người đi, cậu mỗi ngày thấy người ta chuyện trò vui vẻ, đều cảm thấy buồn bức, hoài nghi những người này nói ra đều có kịch bản, lời nói đều là trước đó đã viết tốt, nếu không làm sao có thể thoải mái như vậy, một chút vấp vấp cũng không có?

Mỗi một lần bị bắt nói chuyện cùng người khác, cậu đều như đặt đầu trên thất lưng, bằng "Bất cứ giá nào".

Ngờ khí, ngờ điệu, đầu dễ chỗ nào, ánh mắt nhìn thế nào, nói cái gì, mấy cái đó cậu đều diễn tập trong lòng vài lần, nhưng diễn tập cũng không dùng được, một khi đã mở miệng, toàn tâm toàn ý, cậu vẫn khó tránh khỏi được chỗ này hổng chỗ kia, cực kì hiếm trở.

Càng nói càng không tốt, cậu càng hoảng, càng hoảng càng nói không tốt, mà mọi người cũng thường thường không có kiên nhẫn nghe xong cậu "áp a ập ập" phát biểu, bọn họ sẽ ngắt lời cậu, xem nhẹ cậu, có lẽ cậu.... .. Hoặc là dứt khoát xoay người tránh ra.

Cậu tựa như cái quái vật xa lạ, mỗi lần ý đồ vươn râu chạm vào thế giới xung quanh, đều gặp một hồi điện giật, dần dần, "Vươn râu" liền phăng phất có nguy hiểm tính mạng.

Gian ngoài tiệm giặt quần áo có quầy tiếp đãi, mặt sau là phòng giặt quần áo, bên cạnh còn có phòng nhỏ đựng đồ linh tinh, dụng cụ vệ sinh, giá áo và túi nilong đều để đó, mà chỗ trống còn lại trong đó để một cái giường xếp, đó chính là chỗ của cậu.

Chỗ đó có một cái lap top cũ kỹ và một "Lăng ba lệ"(*) tự tay làm ----- chỉ một cái, cũng không phải bản giới hạn, nhóm đại thần trên mạng động một cái triển lãm từ sưu tầm rất xa xỉ. Tự làm xa xỉ, ngăn từ xa xỉ, không gian trong từ càng xa xỉ.

(*) lăng ba lệ: figure của Rei Ayanami trong anime Shin Seiki Evangelion

Cô ấy tuy rằng không quý giá, nhưng vẫn ở cùng cậu, cô ấy tựa như một bằng hữu thân cận hiểu biết, cậu thông qua anime hiểu biết chuyện xưa của cô ấy, mà cô ấy ngày qua ngày làm bạn cậu, hiểu được cậu suy nghĩ gì mà không cần nhiều lời.

"Diêm Hạo! Diêm Hạo!" Chủ tiệm giặt là đã trở về, lớn giọng gọi cậu, "Lại chạy đi đâu rồi?"

Nhân viên cửa hàng liền run rẩy, cầu khẩn cất kỹ lăng ba lệ, xoay người đi ra ngoài.

"Ài, làm ta sợ muốn chết, tiểu tử nhà con, đi đường sao không ra tiếng?" Chủ tiệm giặt là vỗ vỗ ngực, ném cho cậu một cái sổ nhỏ, "Quần áo nhà 115 đến 121 được rồi, gọi điện thoại giục bọn họ tới lấy."

Diêm Hạo nghe thấy ba chữ "gọi điện thoại" da đầu liền run lên, so với gọi điện thoại, cậu thà rằng tay không Hoả trung thủ lật(*). Vì vậy cậu cúi đầu nhận quyển sổ, bằng mặt không bằng lòng mà làm cách khác ---- soạn thông báo thành tin nhắn, gửi vào một loạt số điện thoại.

(*)hoả trung thủ lật: giúp người khác làm việc nguy hiểm nhưng mình không có lợi ích gì

Ông chủ thấy vậy, liền than thở nói: "Ôi, để con gọi điện thoại thì làm sao? Nói chuyện hai câu, hiện tại quảng cáo nhiều như vậy, nhiều người căn bản không đọc tin nhắn. Tiểu Diêm à, con hướng nội như vậy là không được, con xem con xem, không có việc gì thì ở trong phòng chơi máy tính, nghịch búp bê nhựa, bao lớn rồi còn xem phim hoạt hình! Thời gian dài, tâm lý cũng không bình thường! Người phải cùng người trao đổi, phải đi ra ngoài kết bạn. Mỗi ngày buồn ở trong phòng, ngay cả người yêu cũng tìm không được, sẽ bị xã hội vứt bỏ!"

Diêm Hạo yên lặng ở bên cạnh nghe, bộ dáng ba chân đá không ra một cái thì, ông chủ vừa thấy đức hạnh này của cậu, tóc đều lo đến rụng một phen.

"Lúc này mở lại đại hội võ lâm, con cũng không thể lủi ở phía sau được, đến đó người trẻ tuổi cũng không ít đâu, nhận thức nhiều vài người cũng không có hại, có nghe thấy không? Người nhà con giao con cho ta, ta phải chịu trách nhiệm." Ông chủ vừa quở trách, vừa tức giận xem bộ dáng co đầu rụt cổ của Diêm Hạo, liền dòn khí đan điền, quát một tiếng, "Dựng thẳng eo lên! Tổ tiên nhà con là anh hùng, không phải chuột đào động, cúi đầu với ai chứ!"

Diêm Hạo sợ tới mức giật mình, sau lưng phút chốc liền thẳng, đứng thành một tấm quan tài, sau đó dán vào tường, đáng về ừ ừ mà trượt xuống.

Hướng Tiểu Mẫn rời khỏi tiệm giặt là của Diêm Hạo, nhưng không giống mọi khi trực tiếp về nhà. Cô mang theo túi lớn đựng đầy quần áo, đi một đoạn dọc theo con đường đầy cây lá đã ngả sang màu vàng ảm áp, rẽ vào một cái ngõ nhỏ, đầu ngõ có một hàng đồ ngọt nổi tiếng, xếp hàng quanh năm. Hướng Tiểu Mẫn do dự một chút liền đi qua đứng cuối hàng, ánh mắt bất an đánh giá xung quanh, tựa hồ đang tìm gì đó.

Lúc này, một người phụ nữ trung niên đi đến chỗ cô, xếp hàng ngay sau Hướng Tiểu Mẫn, nhẹ nhàng vỗ vỗ khuỷu tay cô, hỏi: "Cửa hàng này bán đồ có chút quý nhĩ, ăn ngon không?"

Hướng Tiểu Mẫn theo bản năng co rúm lại một chút, nhưng cũng không có né tránh.

Người phụ nữ trung niên hiền lành cười với cô: "Nhưng mà đồ thực sự tốt, quý cũng đáng, đúng không?"

Bà ta nói xong, có ý vô tình đóng đưa mu bàn tay một chút, bất động thanh sắc nhét một bọc giấy vào trong tay Hướng Tiểu Mẫn.

Hướng Tiểu Mẫn giống như đụng phải cái gì đáng sợ, chút huyết sắc trên mặt biến mất sạch sẽ.

"Ngày 11 tháng 11." Người phụ nữ trung niên thu lại nụ cười, âm lượng thấp gần như là thì thầm, bà ta hung hăng nắm tay Hướng Tiểu Mẫn một chút, sau đó xoay người đi mất.

Hướng Tiểu Mẫn sợ người khác nghe thấy, vội vàng vàng xem xét xung quanh, xếp hàng phía trước cô là vài học sinh trung học không biết do đâu tan học trước, thống nhất đeo tai nghe, hết sức chăm chú nghịch điện thoại, không có ai chú ý đến cô. Bây giờ cô mới nhẹ nhàng thở ra ---- đúng vậy, ai sẽ đặt lực chú ý khan hiếm trên người cô đâu?

Không có, hơn ba mươi năm qua, chưa từng có.

Hướng Tiểu Mẫn vội vàng nhìn thoáng qua thứ người phụ nữ đưa cho cô, đó là một phong thư, bên trong có cái bọc giấy chứa một ít thuốc bột, trên

phong thư có chữ in thể Tống: "Vì sao lại là cô? Vì sao không phải người khác?"

Cô thấy chữ đó, nhấp đôi môi trắng bệch, từ trong hàng đi ra ngoài, nhét phong thư vào túi áo khoác, lúc này, cô sờ thấy cái gì đó trong túi, móc ra liền thấy là một tờ giấy.

Trên tờ giấy là nét chữ thanh tú lại có chút trẻ con viết một số điện thoại cá nhân.... ..

Cùng với một câu "Có gì khó khăn tùy thời tìm tôi, tôi sẽ đến ngay."

Đây là thứ nữ cảnh sát ngày đó đến nhà cô lúc gần đi vắng đưa cho cô, Hường Tiểu Mẫn bước chân hơi ngừng lại, trên mặt trong nháy mắt hiện lên vẻ xúc động, nhưng chút do dự nhanh chóng lướt qua, ánh mắt của cô rất nhanh chột lạng kiên định lại, cô vo tờ giấy thành một đoàn, ném vào thùng rác bên cạnh.

Viên giấy ném không chuẩn, đập vào thùng rác lại bắn ra, lăn đến giữa đường nhỏ, Hường Tiểu Mẫn không hề quay đầu nhìn lại.

Cô ta vừa đi, Cam Khanh liền dựa vào tường, từ một lối rẽ nhỏ sau tường đất xoay đi ra, híp mắt nhìn theo Hường Tiểu Mẫn một lát. Cô đi qua nhặt lên tờ giấy kia, tươi cười vui vẻ ảm áp trên mặt biến mất, như nghĩ đến cái gì mà ánh mắt có chút tối tăm. Một cậu bé vừa mua xong đồ rầu rĩ đi tới, không cẩn thận đụng phải cô, vừa định xin lỗi, quay đầu vừa vặn bắt gặp ánh mắt của cô, không hiểu sao liền run rẩy, vội vàng đi mất.

Nhưng mà người đi rồi, hương vị bánh ruốc trong tay lại lưu lại, Cam Khanh phục hồi tinh thần, nhủu mũi, ánh mắt tối tăm thay bằng sự thèm ăn.

Cô tiện tay cất tờ giấy vào trong túi, đi tới cửa sổ cửa hàng xem bảng giá đồ ăn, mùi bơ nồng đậm từ cửa sổ cuộn cuộn không ngừng bay ra, cấu kết làm bầy không cho cô đi. Cam Khanh vừa xem vừa niết tiền lẻ trong túi, cảm giác nhân dân tệ đơn bạc tiêu tụy đang rung rung lên án chủ nhân không quý trọng mình, có chút áy náy lương tâm, vì thế cô chân hướng về phía trước, đầu quay ra sau, dịch từng bước chuẩn bị trở về, tính toán thẳng sau lưng nhiều vài kẻ coi tiền như rác, cầm tiền hoa hồng, nhất định phải lại đây ăn một bữa.

Chính lúc này, phía đối diện vài học sinh trung học tiến lại đây, ánh mắt Cam Khanh bỗng nhiên sáng ngời: "Tiểu Tề Tề!"

Coi tiền như rác đến đây!

Trường học của Lưu Trọng Tề bọn họ mở đại hội thể dục thể thao mùa thu, cho nên mới tan học trước, cậu vừa đại biểu lớp chạy hết ba ngàn thước, không biết là mệt nhọc hay như thế nào, dù sao mí mắt vẫn luôn nháy, bị giọng của Cam Khanh làm hoảng sợ.

"Lại đây lại đây." Cam Khanh cười hết sức bí hiểm, ngoắc ngón tay với cậu,"Thiếu niên, mời chị ăn trà chiều, chị dạy cho cậu một chiêu thuật phòng thân vạn năng."

Lưu Trọng Tề vừa nghe, cun cút chạy qua.

15 phút sau, trong ánh nắng tươi sáng của tiệm bánh ngọt, thiếu niên lại một lần nữa bị mắc mưu phần nộ tốt đỉnh: "Đây là thuật phòng thân vạn năng mà chị nói?!"

"Đây là thuật phòng thân hữu hiệu nhất trên thế giới." Cam Khanh cắn một miếng dimsu vỏ mỏng nhân dày, bơ mềm như bông bọc socola, hương vị theo thứ tự rõ ràng, socola hoà tan như tơ lụa, một ngụm liền tan, mà tận cùng bên trong bơ còn có một miếng băng mỏng, vừa vặn giải trừ một miếng đồ ngọt ngấy, dư vị dài lâu, Cam Khanh cảm thấy ăn xong một miếng bánh này, trời sập xuống đều không tính việc gì, vì thế rất kiên nhẫn giải thích cho Lưu Trọng Tề, "Chạy trốn cần học vấn lớn, cậu không chỉ có thể chạy, chạy nhanh, còn phải mắt xem tứ lộ, tai nghe bát phương, cậu phải lợi dụng địa hình thoát khỏi đối phương, tuyệt đối không thể để người khác có cơ hội chạy đường vòng chặn lại cậu, không thể hoàn toàn chạy thẳng tắp, nếu không bọn họ quãng gì đó rất dễ dàng trúng vào cậu....."

Lưu Trọng Tề phần nộ ngắt lời cô: "Chị là kẻ lừa đảo!"

Lần trước, chị ta dùng máy báo động lừa cậu một chậu McDonald, trước đó nữa, chị ta dùng Liêu Âm Cước để tiện hạ lưu lừa cậu mua một cái lắc tay đôi vận giá 250(*) đồng.

(*)250: đồ ngốc

Vậy mà cậu trí nhớ không dài, lại bị lừa lần thứ ba!

Thật mất mặt!

"Chị thật không có lừa cậu, son ngoại hữu son, nhân ngoại hữu nhân, cao thủ lại lợi hại cũng luôn có ngày thất thủ, không có công phu gì là 'vạn năng'", Cam Khanh uống một ngụm cà phê, súc sạch sẽ vị dimsu socola còn lại, lại đuổi nĩa đến một khối mousse xoài, "Muốn thành bất bại, chỉ có không động thủ ----- cậu gặp qua anh cậu động thủ với người khác sao? Hả là không có! Anh ta biết trên thế giới có số điện thoại tở cáo, có thể uy hiếp thì tuyệt đối không động thủ, đó mới là phong phạm của cao thủ chân chính!"

Lưu Trọng Tề: "Tôi phi!"

Cam Khanh không chút nào cảm thấy lừa gạt tiểu hài tử có gì không đúng: "Dù sao cậu cũng không có bạn gái, giữ tiền tiêu vặt không có chỗ tiêu, vạn nhất tiền nhiều thiếu đến, chạy đến hẻm sau vũng bùn bị người bắt cóc thì làm sao bây giờ? Chị giúp cậu giảm bớt một chút nguy hiểm, không cần phải

cảm tạ đầu."

Lưu Trọng Tề nghiêng răng nghiền lợi nói: "Tôi không có bạn gái, rốt cuộc là bởi vì ai hả?"

Cam Khanh dựng ngón cái với cậu: "Hoàn toàn là dựa vào chính cậu đấy!"

Lưu Trọng Tề tức giận đến mức đứng dậy bỏ đi, ngay cả cặp sách cũng quên lấy. Chạy một hơi hơn hai trăm thước, mới cảm giác trên vai thiếu gì đó, lại giận sôi lên chạy trở về.

Cậu như tiểu xe lửa xông vào tiệm đồ ngọt, thấy ở góc sáng sủa Cam Khanh nghiêng người dựa vào cửa sổ, một chùm sáng hẹp xuyên qua cửa thủy tinh, vừa vịn xẹt qua mặt cô.

Cô cúi đầu đọc gì đó, thời gian như ngừng trệ, yên tĩnh và lạnh nhạt khác thường. Lưu Trọng Tề chợt nhớ tới Cam Khanh lúc cứu cậu trong xã nội thành ----- bắt kẻ đánh cô, mắng cô, hay là lấy tay đẩy cô té ngã, cô đều không thèm để ý, cô tựa hồ không sợ nguy hiểm, cũng không biết đau, cẩn thận ngẫm lại, cô đối với mọi thứ đều có chút uể oải thờ ơ.

Lưu Trọng Tề sững sốt một lát, nhìn theo ánh mắt của cô.... ...

"Ai cho chị làm loạn bài tập của tôi! Đọc cái gì vậy!" Hoà vừa tắt lại thiêu cháy, Lưu Trọng Tề hỗn hển nhào đến, một phen đoạt lại bài kiểm tra tiếng Anh mình mới làm được một nửa, "Đưa cặp sách cho tôi!"

"Chị sợ người khác lấy của cậu, tốt bụng giữ cặp cho cậu nên mới mang lại đây, bài kiểm tra kia của cậu tự rơi ra đấy chứ." Cam Khanh ném cặp sách cho Lưu Trọng Tề, thích ý hút một ngụm trà sữa, "Học tập cho tốt đi, bạn nhỏ, đừng suốt ngày nghĩ về võ nghệ cao cường, điền tử vào ô trống có tổng cộng hai mươi câu, cậu sai liền mười bốn câu, trượt kiểm tra không kinh khủng bằng bị người đánh à?"

Tờ kiểm tra này Lưu Trọng Tề mới được phát, muốn trước đưa cho thầy chấm, học sinh không hề có tờ đáp án trong tay. Cậu cười lạnh một tiếng, đoạt lấy bài thi bước đi, nghĩ rằng: "Lưu manh thất học này tốt nghiệp sơ trung rồi ư? Giả thần giả quỷ, cứ như là chị ta xem hiểu vậy."

Lưu manh thất học Cam Khanh mỷ mẫn ăn một hời trà chiều, một mảnh bánh ngọt cũng không chừa. Tiếp đó cô đứng dậy duỗi lưng một cái, ở trên lịch điện thoại đánh dấu ngày "song thập nhất".

Ngày 11 tháng 11.... Hôm ấy có gì đặc biệt sao?

"Thời gian là.... 'song thập nhất'?" Vu Nghiêm về mặt không thể tưởng tượng, "Cậu xác định ư? Ai chọn ngày đàn độn vậy?"

"Tôi," Dụ Lan Xuyên hai tay ôm trước ngực, khẽ nhú mày, "Cậu có ý kiến gì?"

Vu Nghiêm nói: "Ngày lễ độc thân tổ chức đại hội võ lâm, Minh chủ à, cậu không sợ cô độc cả đời ư?"

"Cô độc cả đời thì thế nào? Cô độc cả đời vô cùng tốt." Dụ Minh chủ nửa chết nửa sống mà nói, "Ngày 11 đó là chủ nhật. Buổi sáng tôi có thể lấy danh nghĩa kiểm tra sức khoẻ nghỉ nửa ngày. Với lại như vậy, người vùng khác có thể tới đây vào thứ bảy, chiều chủ nhật trở về nhà, không làm bọn họ chậm trễ việc đi làm đi học.... . Vậy cũng tránh khỏi mấy người tới tham gia đều là kẻ thất nghiệp hoặc đã về hưu nhàn rồi."

"Được rồi, xem cái mặt già trước tuổi của cậu kia, cậu cứ coi như làm thêm một việc bán thời gian một tháng tám ngàn vậy, việc bán thời gian một tháng tám ngàn cũng không dễ gì mà tìm được đâu." Vu Nghiêm khuyên anh, "Đại hội này của các cậu địa điểm là, ách.... Trung tâm hoạt động của người già?"

Thứ nhất Dụ lan Xuyên rất bận rộn, thứ hai anh cũng chưa từng lo liệu chuyện như vậy, cho nên "Đại hội võ lâm" lần này trừ thời gian là anh chọn, còn sắp xếp chương trình đại hội vẫn vẫn đều là lão Dương đại gia bọn họ chuẩn bị, áp phích tuyên truyền cũng theo phong cách lão niên "Cạn chén vì tình hữu nghị".

Về phần sắp xếp đại hội, vừa nghĩ đến, Dụ Lan Xuyên đã cảm thấy cuộc sống không còn gì luyến tiếc nữa.

"Hoạt động của các cậu tốt nhất đừng quá lớn, Lan gia, tôi đã nói với cậu rồi, việc này của các cậu không hề thông báo theo quy định, ngộ nhờ ồn ào quá, có người tố cáo các cậu tụ tập phi pháp thì phiền toái đấy." Vu Nghiêm vừa nghiêm túc dặn dò, vừa lật chương trình hội nghị sau này, "Toàn bộ quá trình đại hội nghiêm cấm đầu võ, lấy giao lưu hoà bình làm mục đích lớn nhất... Ừm, như vậy rất tốt... Mục 1, các đại môn phái vào bản, Minh chủ nói chuyện, à... chính là phân đoạn hàn huyên để hiểu rõ lẫn nhau. Mục 2 là... Tự do giao lưu, để dễ dàng cho việc giao lưu, các môn phái chia nhau ra ngồi, thứ tự chia thành ba khu, 55 tuổi trở lên và chương môn các phái (đã kết hôn) ở khu A, nhân sĩ chưa lập gia đình điền vào bảng thông tin rồi vào khu B, những người khác ở khu C... Sao chỗ ngồi lại còn chia thành đã lập gia đình hay chưa?"

Dụ Lan Xuyên duỗi tay che mắt.

Vu Nghiêm đọc một chút, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng: "... Phân đoạn tự do giao lưu kết thúc, tiểu bối khu B theo số ghế từng người đến khu A, tiếp nhận trường bối khảo hạch chỉ điểm. Mục 4, biểu diễn tài nghệ và bữa trưa... Không đúng, Lan gia cậu chờ một chút!"

Dụ Lan Xuyên đưa tay đoạt lại bản gốc chương trình đại hội võ lâm, nghiêm nghị cắt đứt cậu ta: "Xem xong rồi đúng không, tốt, vậy chúng ta nói một chút về chuyện 'truyền nhân của Đường Tiễn Yên'."

"Chưa xem xong," Vu Nghiêm nói, "Tôi phân tích một chút cái chương trình đại hội này của các cậu..."

Dụ Lan Xuyên: "Cậu không cần phân tích!"

Vu Nghiêm đoạt trước mở miệng: "Cho nên quá trình đại hội võ lâm của các cậu là, đầu tiên báo gia môn, sau đó nhân sĩ đã kết hôn tránh đi, nam nữ chưa lập gia đình nhanh chóng kết đôi, sau đó xếp hàng gặp phụ huynh, cuối cùng ăn một bữa cơm?"

Dụ Lan Xuyên: "..."

Coi như cậu ta nhanh miệng!

Vu Nghiêm: "Lợi hại nha, Minh chủ, nhân tài nha!"

Dụ Lan Xuyên từ trong kẽ răng nặn ra một câu nói: "Tôi đã nói rồi, không phải tôi sắp xếp!"

Dụ Minh chủ lười biếng không biết thương thức, lại dám yên tâm giao chuyện này cho lão Dương đại gia bọn họ, đánh giá thấp độc tính của đoàn thể lão niên nước ta ----- bọn họ có thể đem tất cả chủ đề tất cả tụ hội, biến thành đại hội thân cận."

Vu cảnh quan đỡ bàn làm việc cười thành cầu.

Dụ Lan Xuyên đỡ đỡ mắt kính, mặt vô biểu tình nói: "Tôi đã hỏi qua, chuyện không cho động võ đã là quy củ nhiều năm rồi, Dương lão bọn họ vẫn còn ở, chỉ cần truyền nhân Đường Tiên Yên, không biết thật hay giả, còn muốn tiếp tục quan hệ, hẳn là sẽ không ló đầu ở thời điểm họp mặt. Tôi muốn hẳn đợi lúc đơn độc tìm đến, như vậy, sau khi tôi tiễn hết khách khứa, sẽ tìm cơ hội mỗi mình trở lại hội trường trung tâm hoạt động, nếu hẳn hạ chiến thư, đại khái lúc này sẽ xuất hiện, đến lúc đó các cậu ở bên ngoài chờ tín hiệu của tôi, tôi sẽ giúp các cậu bắt hắn."

Vu Nghiêm hỏi: "Cậu có nắm chắc thắng hắn không?"

Dụ Lan Xuyên không sao nói rõ được trả lời: "Tôi nào biết được, tôi đâu có biết hắn."

Vu Nghiêm có chút lo lắng hỏi: "Vậy vạn nhất cậu không phải là đối thủ của hắn thì sao?"

"Vậy thì nhận thua thôi," Dụ Lan Xuyên không chút do dự nói, "Bị thương thì để hắn bồi thường tôi tiền thuốc thang và tiền nghỉ việc tạm thời cũng được rồi."

Vu Nghiêm: "..."

Trong tiểu thuyết võ hiệp, cao thủ ước chiến thường thường đều là đánh cuộc tính mạng, tôn nghiêm trọn đời và thành bại đều một lần tại đây. Căn cứ thống kê không hoàn toàn, người chiến bại trong tỷ võ, kết quả là tự sát, nổi điên, tự tuyệt kinh mạch, tự phế võ công... Triệu chứng nhẹ nhất là vứt bỏ binh khí của mình, từ đó mất sạch danh dự, quy ẩn giang hồ.

Còn chưa đánh mà đã nhớ thương tiền nghỉ việc tạm thời, đại khái là từ cổ chí kim chỉ có duy nhất người này!

Vu cảnh quan bị trí tuệ rộng lớn của tân một đời Minh chủ võ lâm chấn động, nửa ngày không nói nên lời.

Dụ Lan Xuyên: "Vậy cứ quyết định thế đi, tôi còn có việc, đi trước!"

"Ai, Lan gia," Vu Nghiêm mặt dày mày dạn mà nín anh lại, một đường chạy chậm theo sát anh đi ra ngoài, "Không vội, cậu còn chưa nói với tôi cảm tưởng khi làm một con cầu độc thân lại sắp chủ trì đại hội thân cận võ lâm thứ 23 sau khi tân Trung Quốc thành lập đâu..."

Dụ Lan Xuyên: "Cút!"

Vu Nghiêm: "Người chủ trì thì có thể cầm thẻ bài miễn tử, không, thẻ bài miễn thúc giục cưới gả à? Đẹp trai có thể làm quen em gái không? Người ngoài ----- chẳng hạn như tôi, có thể tham gia không? Ai... Cậu ý vào chân mình dài đi nhanh đúng không!"

Dụ Lan Xuyên lười phải nhiều lời với cậu ta, giơ tay lên ngăn xe taxi.

"Đừng giả đứng đắn chứ Lan gia," Vu Nghiêm nói sau lưng anh, "Cậu sẽ không tăng ca đến mức cong đi?"

Dụ Lan Xuyên: "Cong thành ruộng cũng chừng mắt cậu, yên tâm."

Vu Nghiêm cột nhà mà nói: "Tôi nhớ lúc cậu còn bé khá muộn tao(*), lúc cấp một trung học, nữ sinh lớp bên cạnh đưa thư tình, cậu nhìn cũng không nhìn mà trực tiếp ném đi, cả ngày lẫn đêm bùng đàng về 'không thông đồng làm bậy với thế tục', sau đó trở về lại len lén về cô gái nhỏ."

(*)muộn tao: ngoài lạnh trong nóng

Dụ Lan Xuyên: "Tôi về mẹ cậu đấy."

Vu Nghiêm: "Biết ngay cậu không thừa nhận mà! Tôi có chứng cứ! Cùng một người, tư thế khác nhau, một tập phác hoạ đầy chừng vài trăm tờ, tôi có

chụp hình lưu niệm..."

Dụ Lan Xuyên đóng sập cửa xe taxi trước mặt cậu ta, lưu lại một chuỗi khói xe liền mắt bóng dáng.

Anh vừa tới lầu dưới nhà mình, di động liền điên cuồng vang lên, tên tiện tỳ Vu Nghiêm đó gửi một chuỗi hình tới, trong hình còn kèm con dấu, viết: Hồ sơ lịch sử đen tối của Minh chủ võ lâm.

Dụ Lan Xuyên vừa định mắng, chợt sừng sốt.

Anh quả thật từng có một tập phác hoạ như vậy, nhưng nhiều năm vừa du học vừa công việc, dọn nhà đã thành chuyện thường như cơm bữa, đồ gì đó khi còn bé cũng đã sớm vứt sạch, lúc này, anh bất ngờ không kịp đề phòng mà thấy ký ức cũ mười mấy năm về trước, trí nhớ mơ hồ đột nhiên trở nên rõ ràng.

Tờ giấy dường như vốn không trắng hẳn, lại dường như giúp những bút pháp ngây ngô đó photoshop, có phác hoạ bằng bút máy, cũng có phác hoạ bằng bút bi và bút lông, hình ảnh người con gái với cốt cách đường nét lạnh thấu xương, hoạ kỹ không quá cao minh, nhưng mỗi cái nhìn mỗi nụ cười linh động dị thường, cô xuyên thấu qua mặt giấy nhìn sang, khoé mắt cong thành độ cong đặc biệt.

Dụ Lan Xuyên chợt dừng bước, vừa ngẩng đầu đúng lúc đến cửa nhà mình, anh dùng ánh mắt khó có thể tin nghiêng đầu nhìn về nhà cách vách, sợ run hồi lâu, chợt quý dị muốn đến gõ cửa.

Lúc này, thang máy vang lên một tiếng, hương nước hoa hơi ngọt quét tới, người vừa đến ngáp một cái, lười biếng hỏi: "Tiểu Xuyên, chuyện gì vậy?"

Người đi tới là Trương Mỹ Trân mới từ bên ngoài trở về, Dụ Lan Xuyên bấy giờ mới phục hồi tinh thần lại, ho khan một tiếng: "Con... tìm Cam Khanh, có chút việc hỏi cô ấy."

"Nha, gấp không?" Trương Mỹ Trân dùng đầu ngón tay xoa xoa khoé mắt hơi điểm phấn, "Không gấp thì ngày mai hẵng nói, tiểu ni cô kia ngủ rất sớm, giờ chắc đã niệm kinh trong mộng từ lâu rồi. Hay để bà chuyển lời cho con?"

Dụ Lan Xuyên lung tung lắc đầu một cái, lặng lẽ nhường đường cho bà, đứng ở hành lang hồi lâu mới mang theo tâm sự trở về nhà.

Vậy mà liên tiếp hai ba ngày sau, anh cũng chưa từng gặp qua Cam Khanh.

Mỗi sáng sớm lúc anh thức dậy, Cam Khanh không biết đã lác lư đến chỗ nào ăn sáng rồi, ăn xong một bữa cơm dường như đến già cũng không thấy trở lại, anh lại phải đứng giờ đi làm, không chờ quá lâu được. Buổi tối Dụ Lan Xuyên tan làm trở về, trở về sớm thì cô không ở nhà, trở về muộn thì nhà cách vách đã tắt đèn.

Không biết có phải Dụ Lan Xuyên ảo giác hay không, anh cảm thấy gần đây Cam Khanh làm việc và nghỉ ngơi phá lệ không có quy luật, giống như cả ngày lẫn đêm ở bên ngoài, bắt được cô một lần phá lệ không dễ dàng.

Thời gian khi anh bận rộn và tâm thần không yên thật nhanh xẹt qua, ngày 11 tháng 11 nháy mắt liền tới.

Sau khi ông cụ Dụ Hoài Đức qua đời, đây là Yên Ninh đầu tiên... Không, đại hội võ lâm.

Đối với người bình thường ở viện 110 mà nói, đây là một ngày chủ nhật yên ổn, mọi người khó được có thể ngủ nướng, trước 9 giờ sáng, trong tiểu viện cũng không có mấy người.

Không ai phát hiện, ngày này, lấy lão Dương đại gia cầm đầu, mấy ông cụ thường xuyên mang theo băng đồ xoay quanh dưới lầu đều không thấy, trong lầu mấy hộ gia đình đều rời nhà từ sớm. Tiệm giặt là không mở cửa buôn bán, tiệm sửa đồ da cũng đóng cửa từ chối tiếp khách, quán bánh rán hai đường Bắc Nam như thể đã thương lượng tốt lắm, đình công tập thể. Khất cái và kẻ lưu lạc trong vòng hai cây số đều không hẹn mà cùng nhau không xuất hiện.

Toà lâu cũ với bề ngoài không đặc biệt lắm này, bình thường phảng phất bao phủ một màng bảo vệ vô hình, mà ngày nay, màng bảo vệ này ngắn ngủi mà biến mất.

Nhà trẻ song ngữ ở cửa Tây có hợp tác với đài truyền hình Yên Ninh, năm nay trong tiệc Nguyên đán có tiết mục tập thể của bọn nhỏ, thầy cô nhà trẻ và phụ huynh đều rất coi trọng. Đứa nhỏ tham gia diễn xuất cần tập luyện vào chủ nhật nên sáng sớm Niếp Kinh đã đưa con đến nhà trẻ.

Chuyện đưa đón con cái, Hường Tiểu Mẫn chưa bao giờ trông nom, cho dù nhà trẻ ở ngay cửa Tây tiểu viện, gần gũi giống như hàng xóm.

Phòng khách trong nhà cũ bố cục không hợp lý, lấy ánh sáng luôn không tốt lắm, cho dù là ban ngày, trong nhà cũng có một vài góc tối om. Hường Tiểu Mẫn ngồi trên ghế sofa trong bóng tối, giống như một pho tượng gỗ, ngoác nhìn tay của mình.

Những người đó nói với cô: "Vận mệnh của cô, vì sao cô gặp phải tất cả đều là thống khổ, trên bản chất, đều là do chính cô tạo thành, nếu không tại sao lại là cô? Tại sao không phải là người khác?"

"Nhất định cô có lỗi, cô muốn thoát ly khổ hải, thì phải hoàn toàn chấm dứt nỗi sợ hãi của mình."

Cô xem một chút bộ dạng bây giờ của cô, cô không ghét mình sao?

Cô phải giết chết cái tôi hèn nhát, đáng khinh đó.

Hương Tiểu Mẫn dè dặt mà nghiêng đầu liếc mắt nhìn gương, người phụ nữ trong gương hai gò má rù xuống, mặt vàng như nến, không có chút huyết sắc nào, đầu tóc hỗn độn che nửa gương mặt, ánh mắt né tránh từ kẻ tóc khô héo nhìn ra bên ngoài.

Đây... Chính là mình?

Trong cổ họng cô phát ra một tiếng gào lên dè nén, run rẩy ôm lấy đầu của mình.

Tại sao lại là cô? Tại sao không phải là người khác?

"Cầu cứu không có ích lợi gì, báo cảnh sát càng vô dụng, không người nào có thể thật lòng hiểu cô, cũng không có ai sẽ giúp cô, nghe qua chuyện xưa về thím Tường Lâm(*) chưa?"

(*)thím Tường Lâm Nhân vật chính trong tiểu thuyết Chúc phúc của tác giả Lỗ Tấn đã trải qua sự suy nghĩ kỹ lưỡng, mang nội dung xã hội sâu rộng. "Tường Lâm" được dùng làm tên người, mang ý nghĩa "cát tường như lâm", vận mệnh rất tốt. Cho nên, trong xã hội Trung Quốc cũ, không ít người dùng nó. Nhưng, với thím Tường Lâm, từ ý nghĩa mặt chữ, tác giả đã dùng thủ pháp "phản kì ý nhi dụng chữ" (dùng với ý nghĩa ngược lại). Những gì mà thím Tường Lâm gặp phải trong cuộc đời hoàn toàn là những nạn tai, bất tường, chẳng phải "cát tường như lâm", "vận khí đặc hảo" gì cả. Vì thế, tên gọi "Tường Lâm tẩu" càng phản ánh một cách sâu sắc tính bi kịch của nhân vật và câu chuyện.

"Trên cái thế giới này, ai mà không có một toà đao đơn độc đây?"

"Cô chỉ có một cơ hội hôm nay, yên tâm, chuyện tình về kỹ thuật, chúng tôi sẽ giúp cô giải quyết tốt hậu quả."

"Cô chỉ cần..."

Đúng lúc này, ở cửa truyền đến tiếng chìa khoá, Nick trở lại!

Hương Tiểu Mẫn trong đầu một mảnh trống rỗng, chờ lúc cô kịp phản ứng thì đã rớt bột thuốc trong phong thư vào chén giữ ấm của Nick!

Khoá cửa xoay hai vòng, Nick mở cửa, Hương Tiểu Mẫn theo bản năng nhét bọc giấy vào trong tay, chợt đứng lên, cả người cứng ngắt mà nhìn Nick tiến vào.

Nick không để ý, tựa hồ sớm đã thành thói quen các loại cử chỉ kỳ quái của cô, cũng không liếc nhìn cô nhiều một cái, một mạch thay quần áo đổi giày, sau đó vào nhà bưng lên chén giữ ấm của mình -----

Tâm Hương Tiểu Mẫn mau từ cổ họng nhảy ra ngoài.

Vậy mà Nick đưa cái ly đến khoé miệng, lại bỗng nhiên dừng lại: "À, đúng rồi."

Hắn phát hiện! Bột thuốc đỏ nhiều sao?

Hương Tiểu Mẫn sắc mặt trắng bệch, lòng bàn tay nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

Từ chi Hương Tiểu Mẫn bắt đầu khăn trương đến tê dại.

Nick đợi không được cô trả lời, nhú mày một cái, tự mình nói: "Mấy bác sĩ trước kia chẳng ra gì, tôi thấy hiệu quả đều như nhau, gần đây bạn bè giúp liên lạc một bác sĩ mới, buổi chiều dẫn cô đi nhìn một chút, hẹn lúc 2 giờ, cô thay quần áo đi."

Hương Tiểu Mẫn cảm giác môi lưỡi mình đều dính lại, một câu cũng nói không ra.

Nick hát kịch một vai, ôn văn nhĩ nhĩ trên mặt rốt cục cũng không nhìn được lộ ra một chút lạnh nhạt, cau mày thổi thổi, uống vài hớp nước giữ ấm.

"Hình như là nước để qua đêm" Hắn nói thầm, tính toán đi phòng bếp đổ hết nước, "Vị là lạ."

Trong phòng bếp đầu tiên là vang lên tiếng rửa ly nước, ngay sau đó, chén giữ ấm rơi vào bồn rửa tay "Keng" một tiếng, theo sau là một tiếng trầm vang của vật nặng rơi xuống đất.

Nick phí công mà bám vào bồn nước, va ngã cái chổi, còn không cảm giác chút nào trượt xuống từ tủ bát.

Nhịp tim Hương Tiểu Mẫn như sắp nổ tung, cô rón ra rón rén mà đi tới cửa phòng bếp, nhìn Nick ngã xuống đất, khó khăn đỡ khung cửa ổn định chính mình.

Bước đầu tiên, nếu như xung quanh không có phương tiện dọn dẹp dấu vết như dung dịch kết tủa nước sơn hoặc là giấy dán tường, nhất định phải trải tốt túi nilon. Phòng bếp và phòng vệ sinh là địa phương lý tưởng nhất, gạch men sứ càng dễ dàng tẩy sạch.

Bước thứ hai, mặc xong áo mưa của cô.

Hướng Tiểu Mãn bước đi có chút lảo đảo mà lấy ra một cái áo mưa đã sớm chuẩn bị, siết chặt dao nhỏ trong tay.

Bước thứ ba... Mở cửa, người tới giúp cô đến.

Đúng lúc này, cửa nhà cô bị người nhẹ nhàng gõ mấy cái, Hướng Tiểu Mãn trầm trọng thở hổn hển, mở cửa, hai người từ bên ngoài đi vào, đều đội mũ, đeo khẩu trang và bao tay, bọc kín mít, trên mặt chỉ lộ một đôi mắt tối tăm.

Người vào sau vô thanh vô tức đóng kín cửa, xuyên qua mắt mèo liếc nhìn hành lang không một bóng người, cùng đồng bạn lẫn nhau gật đầu một cái, một người khác đi vào trong nhà chân chửi một vòng, vịn đầu vai Hướng Tiểu Mãn.

"Suýt ----" Hắn ta nói bên tai Hướng Tiểu Mãn, "Đừng sợ, thân thể con người dù bên chắc hay yếu ớt, tìm được đúng chỗ, một đứa bé cũng có thể dễ dàng kết liễu một cái mạng, không tìm được đúng chỗ, trảng hán mấy trăm cân quơ riu cũng không nhất định có thể thuận lợi mà chém đầu người. Bảo đình giải ngư là một môn tuyệt kỹ, tôi tới dạy cô."

Người nọ đi tới, cúi người quan sát Nick hôn mê trong chốc lát, ngay sau đó phát ra tiếng cười lạnh, đem hắn trói gô, nhét đồ lấp miệng lại. Sau đó trong tay hắn "tách" một tiếng, Hướng Tiểu Mãn hung hăng chấn động, lại thấy hắn ta không biết từ đâu lấy ra một cây bút bi đỏ, ấn ra ngòi bút, nâng cầm Nick lên, vẽ một đường kẻ đỏ trên cổ hắn.

"Dọc theo đường kẻ cắt vỡ, có thể hay không?" Một người khác cầm cái tay đang run rẩy không ngừng của Hướng Tiểu Mãn, "Từ từ sẽ đến, dao rất nhanh, đừng cắt vào tay. Làm đi."

Hướng Tiểu Mãn chậm rãi đi về phía người đàn ông hôn mê, hai người bọc mình kín mít chậm rãi thối lui, để lại không gian cho cô. Cô liều mạng mà nắm tay phải của mình, không nhìn đến mặt Nick, tập trung ánh mắt trên đường kẻ đỏ.

Rất đơn giản, không cần phí sức lực gì.

Lưỡi dao lạnh như băng rơi trên cổ con người... Không, là trên đường kẻ đỏ.

"Đề xuống đi, tiểu Mãn."

Ngón tay Hướng Tiểu Mãn càng run rẩy lợi hại, cô há to miệng, tựa như gào thét không tiếng động, ngón tay chợt ấn xuống, máu liền bắn ra, đau đớn làm Niếp Kính bừng tỉnh, hắn mơ mơ màng màng mà mở mắt ra ----

Đúng lúc này, cửa nhà 804 đột nhiên bị người từ bên ngoài gõ mạnh.

"Có ai không?" Người tới lớn tiếng nói, "Mở cửa, cảnh sát!"

Hướng Tiểu Mãn đặt mộng ngời trên mặt đất, Nick phảng phất cảm giác được cái gì, trên cổ cảm lưỡi dao, kịch liệt mà giằng co, hai người trong nhà liếc mắt nhìn nhau, đồng thời chạy về phía cửa sổ.

"Cảnh sát! Mở cửa!"

Hai người che mặt phân biệt từ hai bên ban công nhảy lên, thế nhưng tay không mà bò bên ngoài lầu.

Lúc này, một cánh cửa sổ lầu mười mở ra, có thứ gì đó theo gió mãnh liệt đánh đến --- ---

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 22

Edit: Ninh Hạ

Trong tình huống không có công cụ, một người muốn treo người ngoài cửa sổ lầu tám, hoàn toàn phải dựa vào sức tay sức chân bám vào khe tường, trong đó cổ tay và ngón tay là tổn sức nhất, trên lầu đánh xuống hai luồng gió, vừa vịn trúng cổ tay của hai người.

Người vẽ đường trên cổ Nick vì tránh luồng gió này, hai chân đột ngột đập mạnh một cái, cả người chồm lên trên tới một mét, trong lòng vừa nóng vội, dưới chân đã lơ lửng, gã ta đứng giữa không trung, chặt vật như con cá chép đang quẫy đạp, neo người trên giá phơi quần áo ở ban công của một hộ gia đình.

Gã còn lại không có phản ứng nhanh như thế, khi tiếng gió vút đến, gã không thể trốn tránh, cổ tay trái đột ngột rời khỏi vách tường, rơi xuống từ lầu tám, may là lầu sáu lắp cửa sổ chống trộm, sầm một tiếng, rồi lại tiếp tục văng ra, một đường lẩn thẳng xuống dưới, xuyên qua mái bạt che mưa ở lầu hai,

cúi đầu xuống đất, cuối cùng lăn đến nóc lầu dựng xe đạp, mặt ngửa lên trời tay chân duỗi ra tứ phía. Gã nằm trên mái lầu dựng xe, cổ tay trái có một hạt dưa đường cháy xém, cắm vào da thịt.

Lúc này, đội cảnh sát thứ hai vừa hay đuổi đến, đồng loạt ào lên.

Gã đang treo người trên giá phơi quần áo vốn định leo tới tầng mười, nhìn xem là đứa nào chó đi bắt chuột (4), thích chuyện bao đồng, lúc này nhìn thấy dưới lầu nhiều cảnh sát như thế, cũng không gắng gượng nữa, liều mạng treo về phía Tây, bị cảnh sát phía dưới vây đuổi chặn bắt.

Cam Khanh khép lại khe hở cửa sổ, ngăn lại tiếng người hỗn loạn bên ngoài, dựa vào cửa sổ, cắn hết nắm hạt dưa trong tay, sau đó bình tĩnh mặc thêm áo khoác ra ngoài. Thang máy mang cảnh sát vội vã đuổi đến lên tầng mười, lại "cót két cót két" đón cô từ tầng mười xuống, hai dòng người lướt qua nhau.

Cảnh sát ở phòng 804 phá cửa mà vào, người đầu tiên ào vào phòng chính là nữ cảnh sát đã để lại cho Hường Tiểu Mãn dòng chữ, vừa bước vào đã bị cảnh tượng hoàn toàn không giống như mình tưởng tượng dọa cho sợ hãi, cho đến tận lúc Nick liều mạng giãy giụa được ra ngoài, đập đầu vào tủ bát, có một phản ứng lại, người còn chưa chết.

Nữ cảnh sát sai bước tới, ngăn giữa Hường Tiểu Mãn và Nick, để phòng Hường Tiểu Mãn lại có hành động quá khích, một đồng nghiệp khác đến bên người Nick, căng thẳng nhìn vết thương trên cổ anh ta. May mắn, con dao nhỏ mới chỉ đâm vào thịt sau gáy, còn chưa động đến các mạch máu chính, trong lúc anh ta vùng vẫy con dao đã rơi xuống rồi.

"Đừng động, tôi cõi ra giúp anh."

Cảnh sát tháo mảnh vải trên miệng Nick, tiếng gào thét của người đang ở trạng thái icteri như hồng thủy khi dề vờ: "Giúp, giúp, giúp tôi ấn vào huyết quản, mau mau mau! Gọi, gọi xe cứu thương! Người đàn bà điên này muốn giết tôi! Cô ta muốn giết tôi! Đồng chí cảnh sát, cô ta còn hai đồng bọn! Vừa, vừa mới chạy theo đường cửa sổ rồi! Tôi... tôi đã chảy bao nhiêu máu? Tôi... tôi có còn cứu được không..."

(1) trạng thái icteri: chứng cuồng loạn, kích động thái quá không điều khiển được cảm xúc do trải qua sợ hãi quá lớn.

Cửa mở, ngày hôm nay là ngày chủ nhật, động tĩnh lớn như vậy, hàng xóm cùng tầng đều lũ lượt thò đầu ra ngoài, giết người không thành không phải ngày nào cũng có cho mà hóng đầu, hung thủ và người bị hại còn là vợ chồng đây!

Chốc lát, đến tầng khác cũng nghe phong thanh tin tức, cửa thang máy ở lầu tám, già trẻ nam nữ tụ tập lại một đám người, mỗi người đều vờn cái cổ của mình ra hai mét, ngũ quan đều muốn chen về phía trước, chỉ hận không thể từ mặt mà bay vọt ra, vượt qua cánh quan đang chắn đường bọn họ, tìm hiểu đến tận cùng.

Hường Tiểu Mãn không còn chống cự, giống như một nhát dao kia đã hút hết tất cả dũng khí và sức mạnh, sau khi cảnh sát phá cửa vào, cô ta ngo ngắc ngồi trên mặt đất, mù mịt thuận theo nền đất nhìn hết những gì trước mắt, mặc cho người khác soát người.

Bấy giờ Nick đã bình tĩnh lại, biết trên cổ mình chỉ cần một miếng dán y tế đã đủ giải quyết miệng vết thương, anh ta liền vội vã chỉnh lại quần áo, khôi phục lại hình dáng con người.

"Chuyện này tôi vẫn luôn không muốn để người ta biết, sợ hàng xóm biết được, sẽ dùng ánh mắt bất thường mà nhìn chúng tôi. Vợ tôi quả thực là có bệnh tâm thần, bởi vì thế, cô ấy không có cách nào để làm việc ở bên ngoài, chuyện nhà, con cái vẫn luôn là tôi lo liệu. Aiii... chuyện này... các đồng chí cảnh sát, các anh, các anh đừng làm khó cô ấy quá, cô ấy không thể không chế được chính mình. Đầu tiên tôi vài năm trước chỉ cầm đầu và công việc mà không quan tâm đến cô ấy..."

Người đàn ông nhà nhậm lịch sự, nét mặt buồn rầu, người phụ nữ hai mắt đỏ đẫm, ngồi phịch dưới đất như đồng thịt vụn, giống như đồ có khả năng gây nguy hiểm, bị một đám cảnh sát vây quanh.

Bà lão hàng xóm vây xem thực mười phần chân tình thực cảm, cũng theo đó mà "ai dà" vài tiếng: "Đây là chuyện gì đây?"

"Cô ấy không thích ra ngoài, tôi sợ cô ấy buồn chán, cổ vũ cô ấy lên mạng nhiều hơn, không ngờ bây giờ trên mạng lại có nhiều người loạn như vậy!" Nick chắc một tiếng, lấy tay che cổ, đáng vẻ khổ sở, trút hết những uất ức của mình với người của cả lầu.

Có ai muốn mình có bệnh, người bệnh có lỗi gì đây? Chỉ là vận mình không tốt, thực sự không nên phải chịu những nhiecs móc nặng nề.

Nhưng người nhà của họ thì có lỗi gì? Vì có gì mà phải chịu những giày vò và liên lụy như thế? Ngạn ngữ cũng đã nói rồi "Cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử" (cha mẹ bệnh tật nằm liệt giường lâu ngày thì con cái cũng không còn muốn báo hiếu nữa), người bệnh bình thường nằm ở trên giường còn khiến người ta phiền não, huống hồ là người có bệnh tâm thần.

Trong mắt của một số người, tất cả mọi thứ trên đời đều phải phân thành ba bảy loại, bệnh cũng thế, từ xưa, trong vòng dây kì thị, "bệnh thần kinh" đã đứng đầu, so với bệnh hoa liễu bất phân thắng bại, đều không phải thứ tốt đẹp gì.

"Người đó phải vào bệnh viện thôi." Cửa thang máy truyền tới tiếng thảo luận xì xào bàn tán: "Nếu không lại phát bệnh nữa thì phải làm sao?"

"Người nhà còn phải đi làm, lấy đâu ra sức lực mà để ý đến cô ta hai mươi tư tiếng?"

"Bệnh thông thường còn có thể mời giúp việc, mời hộ sĩ, loại... loại bệnh thế này thì biết mời ai?"

"Ngày hôm nay thì muốn giết chồng, ngày mai lại muốn đổi phòng thì phải làm thế nào? Chuyện này không phải chỉ là chuyện nhà bọn họ."

"Dọn dẹp hiện trường đi, đừng để bọn họ vây xem nữa, ở đâu ra mà lại nhiều người nhìn rồi thế chứ?" Nữ cảnh sát nhận điện báo án sớm nhất có chút bức bối: "Có biết chuyện gì không, các người còn nói loạn! Chúng tôi nhận được báo án, nói người đàn ông trong nhà đó đánh vợ bạo lực mới đến đây. Nhíp tiên sinh, lần trước nói nhà có trộm vào cũng chính là nhà anh đúng không? Rốt cuộc là thật sự có trộm tới, hay là anh muốn che giấu bản thân mình ở trong nhà đã làm cái gì, vì thế mới tùy tiện báo án?"

Nhiếp Khắc (5) kinh ngạc nhìn nữ cảnh sát: "Tôi? Tôi đánh vợ? Tôi... cô.. com có thể ăn loạn nhưng lời không thể nói bừa! Tôi mới là người bị hại! Lẽ nào các cô không tận mắt nhìn thấy cô ấy muốn giết tôi sao?"

"Cô ấy vô duyên vô cớ lại muốn giết anh?" Nữ cảnh sát cười lạnh một tiếng: "Anh cứ đợi đó, chúng cứ biết nói chuyện."

Cô nói rồi, kéo Hường Tiểu Mẫn vào trong một gian phòng, đóng cửa. Nếu như Hường Tiểu Mẫn là người chịu bạo lực gia đình suốt một thời gian dài, nhất định không chỉ có lần trước là Nhiếp Khắc động thủ đánh cô ấy đến bị thương trên mặt, trên người cô ấy nhất định còn những vết thương khác.

Vu Nghiêm và Dụ Lan Xuyên đã hẹn, vốn dĩ muốn ôm cây đợi thỏ ở trung tâm sinh hoạt của người già, đợi bắt người nhện nọ, không ngờ còn chưa đến, nhân thủ đã bị phân tán đi một nửa.

Đồng nghiệp gọi điện báo cho anh tình hình ở hiện trường phòng 804, nghe hết Vu Nghiêm to cả đầu: "Cái gì? Có ý mưu sát bất thành, phía sau còn có một nhóm vượt nóc băng tường thân bí... thật... được rồi, cứ dẫn đi trước, haiz, chuyện này lớn rồi, có thể phải bàn giao lên cấp trên."

Cúp điện thoại, Vu Nghiêm gửi tin nhắn cho Dụ minh chủ, giao phó lại cho anh, nếu như "người nhện" kia xuất hiện, nhờ anh tận lực giữ lại, nhân lực của cảnh sát giờ không đủ rồi.

"Tôi vốn dĩ còn muốn ôm cái đùi to của minh chủ, sau này bớt được thêm chút việc." Vu Nghiêm vừa gửi tin nhắn vừa nói với đồng nghiệp ngồi bên: "Tôi thấy minh chủ này chính là tang môn tinh dẫn theo xui xẻo."

Đồng nghiệp nói: "Nghỉ ngơi là bạo lực gia đình, bỏ thuốc muốn giết chồng, được lắm, đây chính là bài học giáo dục khủng hoảng hôn nhân phiên bản hiện thực rồi, cho mọi người nhìn cho rõ kết cục của hôn nhân."

Vu Nghiêm liếc mắt nhìn đồng nghiệp: "Nói như thế cũng giống như chuyện cậu tìm đối tượng nhí, người lần trước gặp lại không thành à? Người ta không nhìn trúng cậu, hay là cậu không nhìn trúng người ta đây?"

"Chẳng biết nói thế nào nữa, tôi chẳng biết nên cảm thấy thế nào, cô ấy cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao đều chỉ là những người bình thường, cứ như thế, có thể ở cùng thì ở cùng. Xong việc rồi thì người nhà tôi lại không đồng ý, cứ nhất định nói cô ấy là người vùng khác, nhất định là nhắm vào hộ khẩu nhà tôi mới tới. Anh nói xem có buồn cười không, người ta cũng chẳng quen tôi, không bởi vì hộ khẩu thì còn có thể là vì cái gì khác đây?" Đồng nghiệp ngậm điều thuốc, lòng dạ rộng rãi như biển bật cười một tiếng: "Không đồng ý thì thôi, dù sao tôi cũng chẳng để tâm. Bố mẹ tôi muốn tìm một nàng dâu, hai người họ bỏ tiền mua phòng, vậy thì bọn họ muốn thế nào cũng được, tôi không quan tâm."

Một cảnh sát nhiều tuổi hơn ngồi ở ghế trước quay đầu lại: "Nói vớ vẩn gì thế?"

"Đây là nói chuyện đạo lý mà, vốn dĩ là người nào bỏ tiền ra người đó quyết định, tiêu phí mất tiền của hai ông bà cụ thì chính là phải nghe lời của họ rồi. Ba mẹ nói kết hôn với ai tôi liền kết hôn với người đó, muốn sinh mấy đứa tôi liền sinh mấy đứa. Anh, chúng ta làm cái công việc tôi tàn thế này, muốn dựa vào sức mình tự phần đầu mua phòng, đó là mơ tưởng, không có tiền lấy đâu ra tự do? Tôi đã sớm nghĩ thông rồi, thành thành thật thật mà ăn bám ba mẹ, không làm gì khác, đó chính là hiếu thuận."

Vu Nghiêm nói: "Lăn qua một bên đi, tam quan bất chính."

Đồng nghiệp liền nói: "Ừ, tam quan của anh thì chính, vậy anh có tự để góp được mua nhà không?"

Vu Nghiêm: "..."

Trước đây anh cho là chứng bệnh tuổi dậy thì của Dụ Lan Xuyên đến kỳ thứ bốn, cứ khăng khăng cố chấp với người nhà, tự mình chuốc khổ, lúc này, lại dường như đột ngột hiểu ra vì sao Dụ Lan Xuyên thà phải khuyên gia bại sản, liều mạng gánh lấy khoản nợ mấy trăm vạn rồi.

"Haiz, đừng nói nữa, anh Vu, mau xem điện thoại của anh đi!"

Vu Nghiêm giật mình, đây là anh đã hẹn sẵn với Dụ Lan Xuyên, chiều ngày hôm nay nếu có chuyện thì liên lạc qua Wechat, một khi "người nhện" đó xuất hiện Dụ Lan Xuyên sẽ ấn nút gọi nhanh cho anh, điện thoại chính là tín hiệu.

"Đi đi đi, mau!" Vu Nghiêm đẩy cửa xe, vừa dẫn người chạy vào trong trung tâm sinh hoạt người cao tuổi vừa cảm thấy kỳ quặc, lẩm bẩm: "Không phải bọn họ vẫn còn chưa tổ chức đại hội xong sao?"

Kỳ thực Dụ Lan Xuyên vốn là đi ra ngoài hít thở, bởi vì tân minh chủ là một vị thanh niên tài俊 chưa kết hôn, tiền bối của các đại môn phái đều điên cả rồi, chỉ còn thiếu nước nhào lên động tay động chân nữa thôi. Dụ Lan Xuyên từ nhỏ đã cương quyết bướng bỉnh, cho đến giờ vẫn chưa từng đi xem mặt, lần đầu tiên ứng phó với loại tình cảnh thế này, khí chất cao lãnh rèn luyện được qua bao nhiêu cực khổ khi làm việc hoàn toàn không tác dụng, chỉ chống đỡ được vài phút đã phải bỏ chạy.

Anh đi tới nơi tiếp đãi ngoài đại sảnh, tự rót cho mình một cốc cà phê, muốn yên tĩnh một lúc, mới vừa ngồi xuống, một cục giấy đã vút tới từ sau lưng anh, bắn lên bàn, rơi vào trong tay Dụ Lan Xuyên. Anh đột ngột quay đầu lại, một bóng người bất ngờ lóe lên sau người anh, cửa sổ đang mờ, Dụ Lan Xuyên thò đầu ra, nhìn thấy trong rừng cây nhỏ sau trung tâm sinh hoạt người cao tuổi, một người ăn mặc thành người nhện đang đứng xa xa ở đó.

Vị "người nhện" này, dáng người cao lớn, mặc trang phục "cosplay" bó sát mua trên Taobao (Đào bảo), chất lượng cực kỳ hữu hạn, mặt nạ che mắt hình như là tự dùng vải quần áo ở nhà hồ lại, nhìn thấy Dụ Lan Xuyên, cậu ta không hé một lời, bày ra dáng vẻ kiêu ngạo.

"Cậu rốt cuộc là ai?" Dụ Lan Xuyên nâng tách cà phê bước qua, hỏi: "Khiêu chiến cả nửa ngày, mặt cũng không lộ ra?"

"Người nhện" không lên tiếng, bước cách ra vài bước, làm "động tác mở đầu" (khởi thủ thức) (3), ý là, đừng có nhiều lời, ta chuẩn bị động thủ đây.

(3) khởi thủ thức: chiêu đầu tiên khi PK DNF

Dụ Lan Xuyên không thêm đề ý: "Cậu nói cậu là truyền nhân của 'Đường Tiền Yên'? Cậu tên gì? Từ đâu đến? Có quan hệ gì với Đường Tiền Yên Diêm Nhược Phi tiên sinh? Người thân hay là đồ đệ? Có gì chứng minh không?"

Diêm Hạo trong bộ đồ "người nhện" muốn nổi điên, trong phim truyền hình không phải là cao thủ một lời không hợp liền động thủ sao? Sao lại còn có cả vòng thi vấn đáp thế?

Dụ Lan Xuyên: "Là ai muốn cậu khiêu chiến với tôi? Vụ án mất trộm ở cao ốc lần trước có quan hệ gì với cậu không?"

Diêm Hạo không muốn cùng Dụ Lan Xuyên trò chuyện, định thừa lúc không người, đánh xong thì nhanh chóng rời đi, khởi thủ thức đã làm xong rồi, cậu ta cảm thấy mình đã hoàn thành lịch sự, vì thế liền căn răng đánh tới, một quyền đập tới vai Dụ Lan Xuyên.

"Cẩn thận, đây là nước nóng đấy." Dụ Lan Xuyên nhú mày, nhẹ nhàng lách người né khỏi, đặt tách cà phê lên chiếc bàn nhỏ, nâng tay, ánh mắt của Diêm Hạo hơi run rẩy, cho rằng Dụ Lan Xuyên đánh trả, lại nhìn thấy Dụ Lan Xuyên giờ tay bất động: "Đừng đánh nữa, nhận thua."

Diêm Hạo: "..."

"Cậu thắng rồi." Dụ Lan Xuyên nói, lời của anh còn chưa nói dứt, tiếng bước chân đã vang lên. "Có điều chuyện đột nhập vào nhà dân, phải thông cáo với cảnh sát một chút."

"Tôi nhìn thấy tên người nhện đó rồi!"

"Chính là cậu ta, Lan gia, đừng có để cậu ta chạy!"

Diêm Hạo giật mình, quay đầu chạy vào trong rừng cây nhỏ, hai chân của anh ta giống như gắn lò xo, bật lên thật giống như một con nhện lớn, nhảy một cái qua chiếc bàn đá, bật lên một cành cây cao tới gần ba mét, đu người qua.

Chính vào lúc này, Dụ Lan Xuyên động, anh không biết từ lúc nào đã nhặt trên đất một hòn đá cuội, ném mạnh, cành cây lớn như bắp đùi đột ngột chấn động, hắt văng vị người nhện đang đu người trên đó xuống, Diêm Hạo rơi xuống đất lại muốn chạy, một cành cây khô lướt ngang đến gần cản lối đi của cậu ta, Dụ Lan Xuyên lấy gậy thành kiếm, cổ tay run lên, gạt ra khuôn mặt thật của "người nhện", mặt nạ che mắt đã được dính chặt lại, cậu ta nhắm chặt mắt lại trốn tránh, cành cây móc lên y phục bó sát, y phục bó chất lượng kém "soạt" một tiếng rách ra, để lộ ra khuôn mặt đang hốt hoảng của cậu nhân viên tiệm giặt...

"Bắt lấy cậu ta!"

Mà cùng lúc đó, phòng 804 viện 110, vị nữ cảnh sát cầm phần bưng bưng muốn đưa Hường Tiểu Mãn đi giám định thương tích bước vào phòng, nét mặt cổ quái.

(4) Chó đi bắt chuột: Việc của chó là canh nhà, việc của mèo là bắt chuột, chó đi bắt chuột chính là quản chuyện của người khác.

(5) Nhiếp Khắc, tên phiên âm tiếng Trung của Nick, nên đôi lúc sẽ có người gọi Nick là Nhiếp tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Chương 23

Edit: Ninh Hạ

Chuyện Diêm Hạo mặc bộ đồ da người nhện bị cảnh sát mang đi đã gây ra một trận ồn ào lớn, dù sao, bất luận là "người nhện" hay "cảnh sát" đều vô

cùng đáng để ngạc nhiên chú ý, đại hội gặp mặt vô lâm cũng cứ như thế mà bị gián đoạn.

"Người là tôi mang đến, đều là tại các người, cứ phải phân khu ra mà ngồi, tôi vừa mới quay đầu đi đã chẳng thấy nó ở đâu, đứa nhỏ này đến chỗ lạ liền sợ hãi, đến cả đi vệ sinh cũng không dám đi!" Ông chủ tiệm giặt họ Giang, tên gọi Giang Hường Dương, nhà ở viện 110, ngoại trừ mở tiệm giặt, ông còn là đầu lĩnh của một nhóm nhỏ trong đại quân người cao tuổi luyện thái cực quyền buổi sáng. "Dương bang chủ, đó là hậu nhân của Diêm lão tiên bối, trong nhà chẳng còn người thân, mới đến Yên Ninh nương nhờ tôi, một đứa nhỏ trung thực thật thà, sao có thể bị cảnh sát bắt đi được? Trong chuyện này rốt cuộc có hiểu nhầm gì?"

Lão Dương không biết cái gì gọi là "người nhện", chỉ từ xa nhìn Diêm Hạo một cái, tuy rằng rất nghi hoặc vì có gì mà người trẻ tuổi này lại mặc thành một quả thanh long lén lút vụng trộm như vậy, nhưng đã ở cùng trên một con đường với ông chủ Giang mấy mươi năm, vẫn nguyện ý tin tưởng lời của lão huynh đệ: "Ông đừng sốt ruột, Tiểu Xuyên đã cùng đi theo rồi."

Dụ Lan Xuyên cùng đi với mấy người Vu Nghiêm, bởi vì sau khi Spider Man Diêm Hạo bị cảnh sát vây bắt, cứ như chim sợ cành cong, lúc nào cũng có thể bay mất, con hàng này nhảy lên nhà cao tầng cứ như dẫm trên đất bằng, chẳng lẽ giữa đường chạy mất không bắt lại được, chỉ đành dẫn cả Dụ Lan Xuyên theo để phòng ngừa.

"Tiểu tử này kiên quyết không thừa nhận mình trộm đồ." Vu Nghiêm nói: "Có điều bọn tôi đã tra xét, đầu năm nay cậu ta mới đến Yên Ninh, ăn, ở đều trong tiệm giặt, bình thường rất hiếm ra ngoài, trên người chẳng có tiền, đồ đạc cá nhân đều trong tiệm, đồng nghiệp của tôi vừa mới đến xem, cũng không có đồ vật nào đáng nghi cả, chỉ có một chiếc tivi xập xệ và mấy vật dụng thường ngày, mấy hộp thức ăn cho mèo... Nếu đã là như vậy, quả thực không có chứng cứ án trộm ở cao ốc là do cậu ta làm."

"Thức ăn cho mèo?" Dụ Lan Xuyên kỳ quái hỏi: "Khẩu vị cũng đủ nặng đấy."

"Cậu tích chút đức đi." Khuyết tay Vu Nghiêm chọc anh một cái: "Có lẽ là để cho lũ mèo lang thang ăn, không rõ lắm, không liên quan đến án này, không hỏi kỹ, hỏi nữa thì cậu ta muốn tự sát. Nhìn cậu ta như vậy, thực không giống có đồng bọn, tôi cảm thấy đừng nói là hoạt động nguy hiểm như là trộm ở cao ốc, cho dù là chơi Đấu địa chủ cũng không có ai muốn làm đồng đội với cậu ta."

Dụ Lan Xuyên: "Vậy cái đêm phòng 804 bị mất trộm thì sao?"

Vu Nghiêm: "Cậu ta nói ngày đó treo cửa sổ là muốn hạ chiến thư với cậu, chưa từng tới phòng 804."

Dụ Lan Xuyên: "Rốt cuộc vì sao cậu ta phải hạ chiến thư với tôi? Tôi đẹp trai phận của tôi, cũng không cản trở cậu ta xấu xí, đánh thắng tôi cũng đâu có phần thưởng qua màn?"

"Không biết, cậu ta nói mẹ cậu ta bảo đến, di nguyện của mẹ là muốn cậu ta xuất chúng hơn người, trở thành người đứng đầu của cái gì... tuyệt thế hệ mới?"

"Ngũ tuyệt."

"Haiz, được rồi, trong vòng quyền quý một ngày từ sáng đến tối cũng chẳng có chuyện, chỉ có tiếng lóng là nhiều... Ngũ tuyệt, chính là năm người. Kết quả vị huynh đệ bảo bối của mẹ này đến nơi, phát hiện ngoại trừ cậu ta ra, có người tìm thế nào cũng không thấy, có người đuổi theo xe bus đã thờ hồn hên, có người là nữ, cậu ta quả thực không dám nói chuyện với người ta, vì thế đếm đi đếm lại, chỉ còn có cậu."

Dụ Lan Xuyên: "..."

Trên mặt Vu Nghiêm lộ ra vẻ kỳ quái: "Đúng rồi, cậu ta nói, ngày hôm đó lúc đi ngang qua lầu tám, nhìn thấy người phụ nữ đó đang la khóc gào thét, người đàn ông ở bên giữ chặt người đó, muốn làm cho cô ta bình tĩnh lại."

Dụ Lan Xuyên chau mày: "Cửa sổ của phòng 804 rốt cuộc là ai đập?"

"Chúng tôi suy đoán, có lẽ là Hường Tiểu Mẫn đập vỡ cửa sổ." Vu Nghiêm nói: "Đồng nghiệp của tôi còn ở tiểu viện của cậu, Hường Tiểu Mẫn mưu sát bất thành, tạm thời đang bị khống chế. Hiện tại Nick đã thừa nhận, anh ta bị hàng xóm xung quanh ồn ào lên, bắt đắ dĩ mới đi báo cảnh sát. Theo như Nick nói, thời gian này trạng thái tinh thần của Hường Tiểu Mẫn vẫn luôn không tốt, vì thế mấy ngày này anh ta mới gửi con đi chỗ khác. Tối hôm đó cô ta đột nhiên phát bệnh, la hét khóc lóc ở trong nhà, còn đập đồ phát tiết, Nick thử ôm lấy cô ta từ đằng sau, muốn giữ cô ta lại, Hường Tiểu Mẫn cầm lấy ghế gỗ đập ngược lại anh ta, không vung trúng Nick mà trúng cửa kính. Vết thương trên đầu và trên mặt cô ta là do Nick lúc vật lộn giằng co muốn khống chế vợ tạo thành."

Cách nói này nghe có vẻ không có vấn đề gì lắm, Nick không phải loại hình đàn ông cường tráng, muốn khống chế một người phụ nữ trưởng thành đang nổi điên không dễ, trong quá trình có va chạm cũng thực bình thường.

Dụ Lan Xuyên nghĩ đến chuyện gì, lại hỏi: "Vậy điện thoại báo cảnh sát hôm nay là ai gọi?"

"Đúng thế, chuyện này cũng đáng ngờ." Vu Nghiêm nói: "Tôi có một đồng nghiệp, vẫn luôn nghi hoặc Nick bạo lực gia đình, đưa cho Hường Tiểu Mẫn số di động cá nhân, cuộc điện thoại hôm nay là gọi đến số cá nhân của cô ấy, bởi vì đối phương là nữ, giọng lại ép xuống rất thấp, không khác biệt quá xa, cho nên lúc đầu chúng tôi cứ cho là bản thân Hường Tiểu Mẫn. Nhưng Hường Tiểu Mẫn không thừa nhận..., nghĩ lại cũng đúng, cô ta đã liên hệ với trợ thủ, quyết lòng muốn giết Nick, đương nhiên sẽ không tự gọi điện báo cảnh sát. Số điện thoại gọi đến chúng tôi đã kiểm tra rồi, là sim rác dùng một lần."

Cũng chứng tỏ, có người biết phòng 804 đã xảy ra chuyện gì.

"Bây giờ phiền toái nhất chính là, hai người không hiểu vì sao mà xuất hiện ở nhà của Nick đã chạy mất một, không bắt được, người còn lại bị ngã xuống từ lầu tám, giờ vẫn còn trong bệnh viện." Vu Nghiêm đưa điện thoại di động cho Dụ Lan Xuyên, trong nhật ký ghi chép chấp pháp có ghi lại toàn bộ quá trình hai người nọ treo ngoài cửa. "Thuốc của Hường Tiểu Mẫn là do bọn họ cung cấp, hiện tại chúng tôi nghi vấn, đây là một tổ chức dẫn dắt phạm tội có quy mô, đã bàn giao cho đội trình sát hình sự rồi. Tôi nói này, Lan gia, lần trước lúc tôi hỏi ý kiến cậu về bọn trèo tường, cậu nói người bình thường được huấn luyện một chút đều có thể nhảy qua, vậy mấy kẻ tay không leo nhà lầu này thì trình độ thể nào? Đừng nói với tôi, loại vận động này cũng nằm ở phạm trù toàn dân tăng cường sức khỏe!"

Dụ Lan Xuyên không lên tiếng, ống kính có hơi chói, vừa vặn là từ lúc có một người rơi xuống, một người khác tung người bám lên thanh phơi quần áo, anh đã xem đi xem lại đoạn video này ba lần.

Người rơi xuống cũng không có gì, học nghệ không tinh, chính mình không nắm chắc, nhưng động tác của người còn lại khiến người các rất phí công lý giải. Gã ta có một động tác nhanh chóng trèo lên nguy hiểm rất cao, sau đó còn liên tiếp tránh né tình huống nguy hiểm liên tục phát sinh, lúc treo người dưới giá phơi quần áo, còn vài lần bắt chột ngẩng lên nhìn...

Gã ta đang nhìn cái gì?

Dụ Lan Xuyên đột nhiên đứng dậy.

"Sao thế?" Vu Nghiêm kỳ quái hỏi: "Sếp của cậu lại xé bùa triệu hồi à?"

Dụ Lan Xuyên không thêm chú ý đến anh ta, lao ra ngoài sở, ngăn một chiếc taxi.

Sở dĩ người đó làm động tác trốn tránh, là vì có người từ trên lầu ném thứ gì xuống, chưa biết chừng, đồng bọn của gã ta cũng không phải là tự mình ngã xuống. Hôm nay đến cả Dương Dật Phàm không tình nguyện cũng phải đến tham dự "Đại hội gấp gờ", tất cả người ở trong tòa lầu có thể làm ra loại chuyện thế này đều không ở đó, ngoại trừ...

Người đàn ông chật vật thở ra một hơi, lột ra áo khoác và khăn che mặt, bên trong mặc một cái áo len mỏng phong cách học đường, gã ta cào nhanh lên mái tóc của mình, lấy ra một cặp kính đeo lên sống mũi, sau đó khéo léo đổi tư thế bước đi của mình, chỉ chất quanh người tức thì đổi khác, giống như một phần tử trí thức cao ngạo yếu đuối.

Tiếp đó, gã bước khỏi con ngõ nhỏ như chẳng có chuyện gì, nhìn thấy một tiệm sách ở góc đường, hai đứa học sinh tiểu học đang ngồi xôm trước cái quầy trước tiệm lựa truyện tranh, mắt gã ta hơi nheo lại, bước nhanh về hướng đó, bất ngờ giật lấy quyển truyện tranh trong tay một nữ học sinh, nghiêm khắc hỏi: "Các em là học sinh khóa mới? Ai dạy các em đọc loại sách ngoại khóa không lành mạnh này? Là lớp nào, chủ nhiệm lớp em là ai?"

Gã ta dáng vẻ khí thế, hai bạn nhỏ đại khái mới nhập học không lâu, lập tức bị dọa cho mất mặt, thật sự tưởng là thầy giáo nào đó trong trường, cứng ngắc tại chỗ như hai con chim cun cút.

Đúng lúc ấy, cảnh sát đuổi theo chạy qua, mắt quét qua người đàn ông đứng cùng với hai đứa nhỏ, không hề dừng lại.

Người đàn ông liếc thấy cảnh sát đã chạy xa, ngoảnh đầu nhìn xa xăm về phía viện 110 trên con đường rợp mát, nhả một miếng nước bọt xuống đất, trong lòng nghĩ: "Đội đó."

Lúc này, một giọng nói lại đột ngột vang lên phía sau gã: "Khắc nhổ bừa bãi, tiền phạt năm mươi. Thầy à, vị nhân sư biểu, sao có thể không văn minh như vậy?"

Người đàn ông hoàn toàn không cảm nhận được có người áp sát, lấy làm kinh hãi, hoảng hốt quay người, nhưng không đợi gã nhìn rõ phía sau là người nào, đầu gối của gã đã bị đập một cái, gã đột ngột mất thăng bằng, theo bản năng ôm đầu, lấy vai tiếp đất, lăn một vòng trên đất, lại ngẩng đầu, phía sau đã trống rỗng như không.

Gã ta trợn lớn mắt, lúc này, một giọng nói lại vang lên từ sau lưng gã ta, giống như có người đã đè thấp giọng xuống, từng chữ từng chữ lọt vào tai gã: "Mày biết thế nào là 'bào đĩnh giải ngư' (3) chân chính sao?" Mày cũng xứng với mấy chữ này?"

Người đàn ông hét lớn một tiếng, cùi chỏ đã gạt ngang về phía sau, lại đánh vào hư không, tiếp đó, một đôi bàn tay nắm chặt bả vai gã, thuận theo sức gã gạt khuỷu tay nhẹ nhàng tách. "Cạch" một tiếng, cả nửa người của gã đàn ông đã đau đến tê dại, gã thậm chí còn có loại ảo giác, như là chính gã dùng lực quá đột ngột, mới làm trật khớp, thất đức nhất chính là, người đó lại dám dùng một cái túi ni lông dính đầy dầu bánh nhét vào miệng chặn tiếng thét của gã lại, dầu mỡ dính đầy mặt gã.

Lại tiếp đó, bàn tay của người đó lóe lên ánh sáng lạnh, cổ của gã đàn ông chột lạnh.

Hết rồi!

Khoảnh khắc đó, gã dường như đã nghe thấy tiếng xé da rách thịt.

Trước khi mất đi ý thức, gã nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của người đó: "Đường cắt vẽ ra không rõ lắm, là dựa vào nó mà lấy kéo cắt ra sao?"

Dụ Lan Xuyên nhảy xuống khỏi xe taxi, thang máy lúc này đang bận, anh ấn hai lần, sau đó trực tiếp quay người chạy đến tầng thứ mười, bắt đầu gõ cửa

phòng 1003 hàng xóm

Không có người đáp.

"Anh?" Luru Trọng Tề được nghỉ học, nghe thấy tiếng, ngậm một miếng bánh chèo nhân tôm thò đầu ra ngoài: "Anh về rồi sao, đã ăn chưa? Em vừa mới gọi đồ ở bên ngoài..."

Dụ Lan Xuyên đẩy cậu vào trong nhà: "Đưa điện thoại cho anh!"

Luru Trọng Tề không hiểu chuyện gì, lấy điện thoại của mình đưa ra.

Dụ Lan Xuyên: "Em có số điện thoại của Cam Khanh không, là số nào?"

Luru Trọng Tề thường xuyên đến Tỉnh Chi Mộng để được chủ động bị lừa gạt: "... Đại lừa gạt."

Dụ Lan Xuyên lướt đến số điện thoại của Cam Khanh, trực tiếp ấn gọi, chưa hết một hồi chuông đối phương đã ngắt điện thoại.

Nếu người gọi cho cảnh sát cũng là Cam Khanh, vậy rất có thể cô ấy vẫn luôn theo dõi tình hình của tổ chức dụ dỗ giết người nọ, nếu không đợi Hường Tiểu Mẫn động thủ mới gọi cho cảnh sát, lúc cảnh sát đuổi đến nơi thì cục vàng đã héo cả rồi.

Xem ra là học được bài học lần trước bị Vu Nghiêm tìm đến, đã biết dùng sim rác.

Cô đã theo dấu tổ chức này bao lâu rồi?

Nếu đã báo cảnh sát, lại giúp phía cảnh sát đánh rớt một người, vì sao còn không chỉ rõ cho bọn họ biết sào huyệt của bọn chúng ở chỗ nào?

Hiện tại cô ở đâu, muốn làm cái gì?

Dụ Lan Xuyên có một trực giác rất kỳ lạ, Cam Khanh nhìn có vẻ luôn theo nề nếp cũ, không quản chuyện nhàn, nhưng vẫn cứ cảm giác... con người này từ trong xương đã không phải là một lương dân tuân theo pháp luật.

Anh mở Wechat, gửi cho Cam Khanh liền ba dòng tin nhắn.

"Cô đang ở đâu? Làm cái gì?"

"Xã hội pháp chế rồi, cô chớ có làm cần!"

"Tôi biết cô nhìn thấy, trả lời đi!"

Luru Trọng Tề ngón cái bánh chèo nhân tôm xuống bụng: "Anh, anh tìm chị ta có chuyện gì gấp sao?"

Dụ Lan Xuyên không để ý đến cậu, nắm chặt điện thoại suy nghĩ làm thế nào mới tìm được cô.

"Em cảm thấy mặc dù chị ta là đại lừa gạt, nhưng hình như... cũng đĩnh lắm." Lần đầu gặp mặt đã nhìn ra được trong nhà cậu có anh chị em không dễ sống chung, đến tận bây giờ Luru Trọng Tề vẫn không hiểu làm thế nào mà cô nhìn ra được. "Lần trước chị ta lật sách tiếng Anh của em ra nhìn, nói bài diễn vào chỗ trống của em sai mười bốn câu, em còn không tin, thứ sáu thầy xem bài xong phát lại, thật đúng là sai mất mười bốn câu! Anh, xem bói thật sự có thể xem chuẩn như vậy sao?"

Dụ Lan Xuyên TOEFL 119 điểm bị cắt đứt suy nghĩ, không có lời nào để nói liếc nhìn Luru Trọng Tề, nghi ngờ ghen của cha dựng anh có độc.

Sau đó, dường như anh lại nghĩ tới chuyện gì: "Là chuyện khi nào?"

Đã lâu lắm anh không nhìn thấy Cam Khanh, thời gian gần đây hình như người này ngày nào cũng lưu lạc bên ngoài.

"Thứ hai tuần trước." Luru Trọng Tề nói: "Chính là ngày em tham dự đại hội thể thao, gặp chị ấy ở trước cửa "Nhà Tuyết", chị ta còn lừa em mời một bữa... aiii, anh..."

Dụ Lan Xuyên quay người rời đi.

Luru Trọng Tề: "...Điện thoại của em... haiz, thôi bỏ đi..."

Tiệm đồ ngọt "Nhà Tuyết" mở trong một con ngõ giao cắt chằng chịt, gần đó có nơi ở cũ của một danh nhân, cũng coi như là địa điểm du lịch, không ít du khách ngoại lại mộ danh mà đến ăn thử ở cửa tiệm nổi tiếng trên mạng, thuận tiện thăm quan địa điểm du lịch kia. Người đông mắt tấp, trong ngõ còn có mấy hộ cho thuê phòng không biết là hợp pháp hay không hợp pháp, là chỗ tàng ô nạp cầu thường hay lui đến.

Cái người cả ngày lừa ăn lừa uống của trẻ con, đại khái cũng chẳng có tiền dư mà đến cửa tiệm nổi tiếng trên mạng, vậy cô đến đó làm gì?

Cô đã phát hiện được điều gì ở gần đó sao?

Dụ Lan Xuyên vừa đi về phía đó, vừa báo cho Vu Nghiêm.

Điện thoại của Lưu Trọng Tề vẫn im lặng, Cam Khanh không hồi đáp.

"Nhà Tuyết" - chính là nơi Hương Tiểu Mãn và cặp nam nữ trung niên trao đổi thuốc bột - lúc này vừa mới mở tiệm kinh doanh, đã có khách đứng xếp hàng, phía sau có một con ngõ nhỏ vô cùng khuất, mới liếc qua đường như là ngõ cụt, phải đi vào trong mới phát hiện tận cùng có một ngách nhỏ chỉ đủ một người đi lọt, chui vào sẽ thông sang một con đường khác. Bên trong ngõ có một quán rượu (1) vắng vẻ, còn có vài tiểu viện cho trọ lác đác lưa thưa của người dân, treo không ít bảng hiệu nổi bật.

(1) Quán rượu: Cách gọi những quán ăn nhỏ, điều kiện không tốt nhưng món ăn có hương vị rất đặc biệt ở Tứ Xuyên.

Cặp nam nữ trung niên vội vã tiến vào trong tiểu viện, gõ cửa đồng bọn, người ở bên trong vừa mới thò đầu ra ngoài đã bị bà ta kéo vào, trở tay đóng cửa lại: "Bọn sư huynh đã trở lại chưa?"

Gian phòng khách này là của một căn hộ, có một tiểu môn đình (2) và hai phòng ngủ, có một nam hai nữ.

(2) Tiểu môn đình, không gian khi vừa mới bước vào cửa một căn hộ, thường là không gian hoạt động chung.

Một người đàn ông trong nhóm người đó lắc đầu, hỏi: "Sao thế?"

Người phụ nữ trung tuổi sốt ruột đi lại trong phòng: "Sư phụ đã nhấn mạnh, không được đụng đến viện 110, không được đụng vào, các người lại không nghe, xảy ra chuyện rồi!"

"Điều kiện của Hương Tiểu Mãn đó phù hợp như vậy, lại có tiền, bỏ lỡ cũng đáng tiếc." Người đàn ông nói rồi, lại truy hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Bọn sư huynh thất thủ rồi sao?"

"Không biết." Người phụ nữ trung niên nói: "Bên đó toàn là xe cảnh sát, tôi không dám nhìn lâu, mau, thu dọn thu dọn, chúng ta chuẩn bị rời khỏi đây."

Hai người phụ nữ khác trong phòng vội vã chia nhau thu đồ đạc, đột nhiên, một người trong đó "Á" một tiếng: "Sư tỷ, không thấy mảnh bài chữ "Xuân" đâu nữa!"

"Vì sao đến cả bài vị của tổ sư gia cũng đề tùy tiện thế?"

"Rõ ràng là ở trên bàn thờ... a, ai mở cửa sổ thế?"

Cửa sổ nhỏ nhỏ của nhà trọ, một tiếng "cách" khẽ vang lên, Cam Khanh đứng tựa vào tường bê tấm mộc bài thành hai đoạn.

(3) Bào Đình giải ngư: Bào Đình là một nhân vật trong Nam Hoa kinh của Trang Tử, là đầu bếp của Lương Huệ Vương, kỹ xảo mổ trâu vô cùng thành thạo. Câu thành ngữ chỉ việc nắm vững một thứ gì, tự nhiên lưu loát như thần.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 24

Editor: Mông Nhỏ

Cam Khanh cúi đầu liếc mắt nhìn di động, cứ như vậy chỉ trong chốc lát đã có hơn hai mươi tin Wechat chưa đọc, toàn bộ đến từ "Là Trọng không phải Tề", mặc dù gửi đều là chữ viết, nhưng có thể từ cách dùng từ và dấu chấm câu nhìn ra người gửi tin nhắn đang khàn cả giọng mà ngăn cản cô sa ngã.

Đầu tiên là mạnh mẽ mà hiểu chi dĩ lý, sau đó lại uyển chuyển mà động chi dĩ tình(*), anh ta từ tình hình xã hội nói đến lựa chọn cá nhân, lại từ trật tự công cộng nói đến ngăn chặn bạo lực, vừa nhìn đã biết tài khoản bên kia khẳng định không phải Lưu Trọng Tề.

(*) hiểu chi dĩ lý, động chi dĩ tình: dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng phương thức tràn ngập tình cảm làm người ta cảm động.

"Nói quá hay." Cam Khanh nghĩ.

Cuối thu xơ xác tiêu điều, Dụ Lan Xuyên lại ra một thân mồ hôi nóng, tin nhắn gửi đi từ đầu đến cuối đều như đá chìm xuống biển, cuối cùng, trên điện thoại hiện lên "Đối phương đang nhập tin nhắn..."

Dụ Lan Xuyên hô hấp hơi chậm lại, nhìn chăm chú vào màn hình, mỗi một giây như bị kéo thành dài hạn.

Cô nhấn lại! Cô sẽ nói gì?

"Đừng xen vào việc của người khác"?

"Người tôi đã giết rồi"?

Hoặc là... Cô thật sự không có khả năng bị anh thuyết phục?

Một lát sau, tin nhắn của Cam Khanh rốt cục chuyển đến, cô gửi một meme Wechat về mặt bí ối ---- "Cúi đầu trước thế lực lái nhai".

Dạ Lan Xuyên: "..."

Có bệnh đúng không!

Cam Khanh thu lại di động, nhặt lên một hòn đá nhỏ, giờ tay bắn vào cửa sổ thủy tinh bên cạnh.

Trong nhà 3 nữ 1 nam đồng thời bị dọa sợ hết hồn, người phụ nữ trung niên một bước nhào tới bên cửa sổ: "Ai đó!"

Tiểu viện chất đầy vật dụng lặt vặt của nhà trọ trống không, lá cây ngô đồng to bằng bàn tay xoay vòng rơi xuống, phát ra tiếng sột sột soạt soạt. Còn không đợi bọn họ kiểm tra hết, một người vốn dựa vào tường liền thẳng tắp ngã xuống bịch một tiếng.

"Sur huynh!"

Người đàn ông chạy trốn từ viện 110 bị trói thành một cái bánh chưng, mắt kính bên phải chỉ còn dư lại cái khung, cánh tay trái và đùi phải cong lại mất tự nhiên, đáng sợ nhất là trên cổ hắn lại có một đường kẻ đỏ vô cùng quen mắt.

Mặt hắn úp xuống, không nhúc nhích, cũng không rõ là còn sống hay đã chết.

"Ai đó! Là ai!"

"Xin hỏi," Cam Khanh lên tiếng, rất khách khí hỏi, "Tấm bảng gỗ này viết 'Vạn Mộc Xuân' là có ý gì?"

Người phụ nữ trung niên mạnh mẽ ngẩng đầu, liền hít một hơi, bọn họ vài người đều ở, mới vừa rồi thế nhưng lại không phát hiện ra trong viện có người khác, tận đến khi đối phương tự mình lên tiếng, từ trong bóng tối trong phòng đi ra ---- giống như là châm chọc bọn họ, trên người Cam Khanh cũng mặc một cái áo khoác liền mũ, mũ trùm xuống gần như che kín nửa mặt, còn đeo một cái khẩu trang giống bọn họ.

Một thân một mình... Còn là nữ?

Hành tẩu giang hồ có cổ huân, người thoát nhìn càng yếu thế càng không thể chọc, bởi vì trên thế giới không có nhiều kẻ ngu vận khí tốt lớn mặt như vậy, người không hợp với lễ thường xuất hiện ở địa phương không hợp với lễ thường, sự việc chắc chắn có chỗ quái lạ.

Cam Khanh bước đi thông thả tới, dừng lại ở cửa sổ, ném thứ gì đó trong tay xuống đất ----- chính là tấm bảng gỗ bị cắt thành hai khúc.

Tập thể 3 nữ 1 nam nhìn theo tiếng động đó: "Bài vị của sư tổ, cô đáng chết!"

Người phụ nữ trung niên đưa tay ngăn lại đồng bạn: "Bằng hữu, tôi thấy cô không giống côm, cô là người đồng đạo sao?"

Cam Khanh lấy ra một mảnh vải dài từ trong túi, có chút giống như Thái quyền trong "Gay go", cô cười một tiếng, cẩn thận dùng vài quần lấy tay phải, cố định bảo vệ tốt mấy ngón tay như cành cây khô: "Tôi há? Đi ngang qua, chỉ tò mò thôi."

"Vạn Mộc Xuân là sư môn của chúng tôi," Người phụ nữ trung niên lạnh lùng nói, "Sư tổ từng rời khỏi Ngũ Tuyệt, chúng tôi đi đường quang minh chính đại, làm việc trừ bạo giúp kẻ yếu. Bằng hữu, cô nếu cái gì cũng không biết, tại sao lại ném vỡ bài vị của sư tổ chúng tôi, còn đánh sư huynh của tôi?"

"Vậy sao," Trong giọng nói của Cam Khanh có chút vui vẻ, khoe mắt lại không cong, "Mới vừa rồi tôi thấy một nhóm cảnh sát đuổi theo hắn, còn tưởng hắn là tội phạm bị truy nã chứ."

Trong nhà, người đàn ông nóng nảy mà nói: "Cảnh sát tính là cái gì!"

Người phụ nữ trung niên khoát tay chặn lại: "Cô gái, trên đời này nhiều chuyện bất bình, có chuyện cảnh sát không muốn trông nom, có chuyện bọn họ không quản được. Chuyện bọn họ mặc kệ, chúng tôi thay trời hành đạo, bọn họ lại nói chúng tôi vi phạm pháp luật, có cái đạo lý này sao?"

"Tôi cho rằng người mà hiện tại còn dám nói bốn chữ 'Thay trời hành đạo' này, đều đã đi quán mưa nhân tạo rồi." Cam Khanh nói, "Dẫn dụ hiệp trợ người khác giết người cũng coi như vậy?"

"Giết là tên cặn bã," Trong nhà một người phụ nữ khác kích động chen vào nói, "Chúng tôi là đang cứu cô ta!"

Cam Khanh nhướng mày.

"Cô nếu biết chúng tôi làm cái gì, vậy tôi cũng người sáng mắt không nói tiếng lóng." Người phụ nữ trung niên nói, "Có bao nhiêu thằng đàn ông coi vợ thành bao cát mà đánh, người ngoài còn làm người hoà giải mâu thuẫn gia đình, còn chỉ khuyên hoà không khuyên giải(*)? Trong thời sự, đàn ông đánh chết vợ bị xử mấy năm, phụ nữ không chịu nổi ngược đãi, làm thịt những tên súc sinh kia lại bị xử thế nào? Có lẽ cô lợi hại, chưa từng chịu loại hành hạ này, nhưng cô cũng là phụ nữ, cô thấy được nghe được mấy chuyện này mà không có đồng tình tâm khi đặt mình vào hoàn cảnh của người khác à? Cho dù không có chúng tôi, một ngày nào đó cô ta cũng sẽ đi lên con đường này, đến lúc đó, cô ta có thể bởi vì đánh không lại tên cặn bã đó, ngược lại bị đối phương tổn thương, cho dù may mắn thành công, không có ai giúp cô ta giải quyết tốt hậu quả, cô ta nửa đời sau liền sẽ ngồi tù đến sông cạn đá mòn!"

(*) đoạn này chơi chữ, hoà ý là hoà hợp, giải ý là giải tán, ly hôn.

"À, vậy các người tính toán 'Thay trời hành đạo' thế nào đây?" Cam Khanh nói, "Trước giúp cô ta xử lý thi thể người đàn ông, sau đó để cho cô ta lấy danh nghĩa vợ con đến công ty người đàn ông xin từ chức, tiếp đó lấy tốc độ nhanh nhất di dời tài sản, rửa tiền ngay lập tức, dịch vụ trọn gói. Nhưng là một đại người sống mất tích, lừa gạt không được bao lâu, cô ta là một kẻ mạng tội giết người cùng đường mạt lộ, căn bản không có năng lực độc lập sinh tồn, sau này liền đánh phải gia nhập các người, dựa vào các người che chở ---- nhà cô ta có phòng có xe, đứa nhỏ học ở nhà trẻ song ngữ rất tốt, thuê được nhà rất tốt ở khu trung tâm, tài sản cũng không ít, đúng không?"

"Cô ngậm máu phun người!"

"Tiền vốn là một bọc bột thuốc, mấy ngày tiền thuê nhà, lợi nhuận mấy trăm hơn một ngàn vạn, mua bán thật tốt." Cam Khanh nở nụ cười, đưa chân đá đá tấm băng gỗ, "'Vạn Mộc Xuân' thật bồi nhọt nhân tài như các vị. Nguồn gốc ba chữ này, tôi ngược lại biết một chút, không bằng nói cho các người nghe."

"Vạn Mộc Xuân đầu tiên gọi là Vạn Xuân Đường, bắt nguồn từ triều Nam Tống, lúc đầu làm sinh ý giết người mua mạng, việc dơ bẩn gì cũng nhận, đạo đó danh tiếng xấu lan xa, sau lại nhiều lần thay đổi triều đại, môn phái này cũng dần dần suy tàn, môn đồ phân tán tứ phương, chỉ có thuật giết người cổ xưa lưu truyền tới nay. Đến triều Thanh, có một vị cải tiến thuật giết người cổ xưa của Vạn Xuân Đường, chỉnh sửa lại thành công phu độc môn có hệ thống là 'Bảo đình giải ngư', tự lập môn hộ 'Vạn Mộc Xuân'. Người học công phu của ông ta không được hung ác, không đầu tòn nhắt, không tỵ vờ với người khác, không hành hiệp trượng nghĩa, xuất phong mất mạng, kiến huyết phong hầu." Giọng nữ có chút mờ mịt lại rõ ràng từng chữ, ung dung thông thả, kiên nhẫn tựa như người hướng dẫn trong bảo tàng, thế nhưng không biết tại sao, gió thu thổi qua giống như ngày càng lạnh hơn, "tê tê" mà dẫn dắt mùi tanh dưới đất bốc lên, "Bởi vì quá mức ác độc, lúc tuổi già, môn hạ đệ tử nội loạn, tự giết lẫn nhau. Sau đó lão tiền bối cực kỳ giận dữ, tự mình xuất thủ thanh lý môn hộ, lập ra quy củ ---- Mỗi đời Vạn Mộc Xuân chỉ có thể thu một đệ tử."

"Ban nãy các người nói gì? Đây là bài vị của 'Su tử' hả? Thế nhưng tôi lại thấy các vị nhân khẩu thịnh vượng, quả thực không giống mấy đời con một chút nào." Cam Khanh nói đến đây, giấu đi động ra sau lưng, nhấn gửi tin, "Hay là... Nhận làm ba ba đó?"

Dụ Lan Xuyên vừa chạy tới "Nhà Tuyệt" ở phụ cận thì đi động rung lên một cái ---- bạn tốt Wechat "Đại lừa gạt" gửi đến cộng hưởng định vị!

Trong tiểu viện cũ, sống lưng người phụ nữ trung niên nổi lên một tầng khí lạnh: "Cô rốt cuộc là ai?"

"Người đi đường." Cam Khanh trả lời, "Thuận tay đánh kẻ giả mạo."

Giọng nói cô vừa xuống dốc, người phụ nữ trung niên đột nhiên động thủ ---- bà ta định đóng cửa sổ lại!

Gần như đồng thời, tay trái Cam Khanh đưa về phía trước, một vật kim loại trong lòng bàn tay chui vào qua kẽ cửa sổ, tựa như rắn độc đánh trúng cổ tay của người phụ nữ trung niên, bà ta kêu thảm một tiếng, cửa sổ đột nhiên văng vào trong.

Cam Khanh nhảy lên một cái, người đàn ông trong nhà nâng lên một chiếc ghế, quăng mạnh vào cô.

Cam Khanh tựa hồ nhẹ nhàng cười một tiếng, một chân vốn đã đạp lên khung cửa sổ, cả người dị thường linh hoạt mà lộn lên trên, bay lên trời, sát qua ghế dựa bị quăng hất ra ngoài, nương chân ghế đạp lên một cái liền không thấy bóng dáng.

Thanh âm cửa sổ bị vỡ vụn kinh động người dân trong khu, công nhân vệ sinh kiêm phục vụ vốn đang ngủ gà ngủ gật vội vàng vàng mà thò đầu ra: "Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra? A! Trong viện sao lại có một người chết!"

Người phụ nữ trung niên quyết định thật nhanh: "Đi mau!"

"Còn sư huynh?"

"Không rảnh lo đâu, có cơ hội hăng nói, nhanh!"

Trong nhà, 2 nữ 1 nam khác đồng thời cầm balo lên, rút ra các loại hung khí ---- côn điện dao phay đầy đủ mọi thứ ---- phóng tới cửa phòng.

Cửa đột nhiên mở ra, ngón tay quần mảnh vải bám vào khung cửa.

Người phụ nữ trung niên: "Cẩn thận, trong tay cô ta có ám khí!"

Côn điện và dao phay đồng thời tiếp đón khuôn mặt của Cam Khanh, cô gần như hoá thành một đạo tàn ảnh, lông tóc vô thương chui qua từ khe hở giáp công, người cầm côn điện cảm giác đầu vai mình tê rần, côn điện trong tay không chịu khống chế mà đánh tới đồng bạn bên cạnh, chưa kịp buông tay ngắt điện, liền nện vào cổ tay cầm dao của đồng bạn.

Cam Khanh: "Nếu tôi muốn giết các người..."

Người cầm dao phay bất ngờ không kịp đề phòng mà ăn một phát "Mười vạn von", trước mắt tối sầm liền gục xuống. Người cầm côn điện ngộ thương đồng bạn, còn không kịp hồi phục lại tinh thần, khuỷu tay bỗng nhiên một trận đau nhức, côn điện lập tức rời tay, bị Cam Khanh khoanh tay tiếp được, người đàn ông trong nhà giờ lên cúi đầu cúi vọt tới, Cam Khanh tựa hồ không hiểu côn điện dùng như thế nào, đang lúc gấp gáp coi nó thành vũ khí bình thường cầm mấy cái, vô cách điện đột nhiên nứt ra, cô "Á" một tiếng, liền ném côn điện vào ngực người đàn ông.

Người đàn ông cầm cúi đầu cúi bắt giắc tránh về phía sau, bụng co rút lại, trọng tâm cả người lui về phía sau, một cước bay đến sườn mặt hắn, bên tai hắn "Ong" một tiếng, trời đất quay cuồng mà nằm xuống.

Cam Khanh: "Một quả dưa chuột là đủ rồi, còn phải dùng tới ám khí sao?"

Lúc này, bên tai cô bất chợt thổi qua gió lạnh, Cam Khanh liền lui về phía sau nửa bước, một mũi tên bằng kim loại bay sát qua người cô, xé rách tay áo cô. Cô vừa quay đầu lại, chỉ thấy trên cánh tay người phụ nữ trung niên bị cô đã thương cổ tay gần một chiếc nỏ rất nhỏ, cách vài bước chỉ về phía cô.

Cam Khanh than thở: "Tôi nói này, các người rút cuộc đã vượt qua kiểm an như thế nào vậy?"

Mọi người trong nhà nghỉ đều bị kinh động, trong nhà có người kêu lên: "Giết người rồi, mau báo cảnh sát!"

"Các người ở địa phương quý quái này đến cùng là ai, tổ chức bán hàng đa cấp sao!"

Trên trán người phụ nữ trung niên đầy mồ hôi lạnh, mũi tên kim loại trên nỏ bắn tới Cam Khanh từ khoảng cách cực gần, "Ong" một tiếng, không gian trong nhà vốn đã nhỏ hẹp, một bên còn có vật dụng cản trở, Cam Khanh chỉ có thể tránh sang bên kia, cùng lúc đó, người phụ nữ vừa làm rơi côn điện lấy lại tinh thần, nhặt lên dao phay của đồng bạn chém vào sau lưng Cam Khanh, đứng vào phương hướng cô né tránh!

Mà cái nỏ kia lại còn có thể bắn liên tục, mũi tên kim loại với lực đạo cực lớn đuổi sát không ngừng, cũng không sợ ngộ thương đồng bạn!

Cam Khanh nghiêng người tránh thoát một dao, giờ tay lên chế trụ cổ tay và cổ của người cầm dao, dùng sức kéo xuống, người đó nghe thấy xương cốt của mình "ken két" một tiếng vang lên, dường như có loại ảo giác cổ bị tách ra, không chịu nổi chế mà bỏ nhào về phía trước, Cam Khanh vô thức theo quán tính của đối phương, đẩy người đó về cái nỏ đằng sau, hạ sát thủ ----

Đúng lúc này, một cây gậy gỗ đập vào từ ngoài cửa sổ, đường đường chính chính mà đập trúng cánh tay người phụ nữ trung niên, cái nỏ liền rời tay, con người Cam Khanh nhẹ nhàng mà co rút lại, cổ tay quần đầy vải đột nhiên ấn người ở trong tay xuống.

Đuôi mũi tên xẹt qua xương gò má của người phụ nữ cầm dao, cách vành mắt trái chỉ một chút xiu, bắn thủng áo khoác của Cam Khanh.

Dụ Lan Xuyên leo vào từ cửa sổ vỡ nát, một cước đá bay cái nỏ trên đất, thuận thực chế trụ người phụ nữ trung niên đang cố gắng nhặt lại nỏ, ngẩng đầu lên nhìn Cam Khanh, thiếu chút nữa bị mũi tên treo trên bụng cô dọa điên rồi: "Cam Khanh!"

Cam Khanh buông lỏng tay, ném người phụ nữ bị dọa ngã xuống đất, lấy mũi tên trên áo khoác xuống ---- may mắn cô gầy, quần áo rộng thùng thình nên mũi tên chỉ xuyên qua quần áo, đâm vào dây lưng già da thành một lỗ hồng nhỏ.

"Aiz, nguy hiểm thật," Cô nói thầm, "Quần thiếu chút nữa bị người đánh rơi xuống."

Dụ Lan Xuyên: "..."

Cam Khanh thấy Dụ Lan Xuyên, không chút nào ngoài ý muốn, cười cười với anh: "Tiểu Dụ gia cảm giác phương hướng không tồi nha, tôi cho rằng anh còn phải tìm một lúc đấy."

Dụ Lan Xuyên phục hồi tinh thần lại, một ngụm khí lớn chảy ngược vào trong phổi: "Có phải cô điên rồi hay không! Cô biết hang ổ của bọn họ, tại sao không báo cảnh sát? Cô cho rằng cô là ai? Người nhện à!"

Người nhện tự nhiên bị lôi vào!

Cam Khanh rút cổ lui về phía sau: "Tôi..."

Cô vừa muốn nói chuyện, bên ngoài nhà nghỉ liền vang lên tiếng còi cảnh sát, canh sát tới còn nhanh hơn trong tưởng tượng.

"... Biết ngay là anh có mang cứu viện bên ngoài mà." Cam Khanh thở dài, chớp mắt một cái với Dụ Lan Xuyên, "Tiểu Dụ gia, dù sao anh cũng tới rồi, giúp tôi lấy lời khai nhé."

Dụ Lan Xuyên: "Cái..."

"Tôi không muốn giao thiệp với cảnh sát, anh nói đây là anh giải quyết, yên tâm, toóc ó chừng mực, không có thương vong, trong nhà tên kia vẫn còn thờ." Hai ba câu nói xong, Cam Khanh liền tung người nhảy ra cửa sổ, vịn cửa sổ trở mình lên lầu hai nhà nghỉ, bóng người ở nóc nhà chợt loé liền không thấy tăm hơi, "Ngày mai lãnh lương mời anh ăn cơm!"

Dụ tiên sinh bị "Thấy hăng hái làm việc nghĩa" nhìn một phòng hỗn độn, mặt vô biểu tình.

Đánh rầm! Vu Nghiêm quen anh từ hồi tiểu học, liền biết anh chưa bao giờ đánh nhau với hai người trở lên!

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 25

Editor: Mông Nhỏ

"Kẻ bị trói thành bánh chưng trong nhà còn sống, hai tay trật khớp, ngoài ra thì không còn thương tổn lớn, hoàn toàn là bị hù dọa ngất đi ---- đúng rồi, trừ trên cổ, trên người hắn còn có bảy đường kẻ đỏ khác, đều là vết máu rất nhỏ, không biết là vật gì cắt qua, vết thương vô cùng nông, là kiểu vừa mới rách da rỉ ra một chút máu." Vu Nghiêm nói xong, rùng mình: "Đường kẻ trên cổ kia có vị trí giống như đúc cái mà kẻ tình nghi vẽ trên cổ Nick, mấy đường kẻ đỏ trên người gần như hoàn toàn vừa khít, nhìn từ xa, người này tựa như bị cắt thành vài khúc. Lan gia, ngoại quái(*) này của cậu tìm tới thế nào vậy? Quá khiếp người!"

(*)ngoại quái: plugin (hay dùng để hack trong game), ở đây chắc ý là bàn tay vàng

Dụ Lan Xuyên còn chưa nghĩ ra cách bối nôi, liền bị Vu cảnh quan loại bỏ khỏi "Đội ngũ kẻ tình nghi", vì vậy hơi có chút u sầu mà nhìn cậu ta một cái: "Chẳng nhẽ không thể là tôi sao?"

"Cậu?" Vu Nghiêm khiếp sợ trợn to hai mắt, "Bổn... Năm người! Đừng nói nhầm nữa, lão gia như ngài, tích mệnh tựa như mèo bị bệnh nan y, lúc nhỏ đều là người khác đánh nhau cậu mách giáo viên, bảy tuổi đã già, không có khả năng."

Dụ Lan Xuyên: "..."

Vu Nghiêm nghiêm chỉnh lại: "Cậu không biết hay không thể nói?"

Dụ Lan Xuyên: "Có gì khác nhau sao?"

"Biết mà không thể nói, vậy chứng minh cậu biết hắn, tôi tin tưởng nhân phẩm và trình độ tích mệnh của cậu, sẽ không giao thiệp với kẻ sát nhân biến thái." Vu Nghiêm nói, "Nếu như cậu cũng không biết, vậy người hôm nay xuất hiện ở khu này của chúng ta đã có thể khiến chúng ta ngủ không yên giấc."

Dụ Lan Xuyên dừng một chút, khoát khoát tay với cậu ta: "Chuyện ngày hôm nay, cứ coi như tôi thấy việc nghĩa hăng hái làm đi, hôm thứ hai em trai tôi đi qua nơi này có gặp qua Hướng Tiểu Mẫn nói chuyện với một trong số bọn họ, cho nên tôi tới đây thử vận may một chút."

"Được rồi Minh chủ, cậu bảo đảm tôi liền yên tâm." Vu Nghiêm hiểu ý tứ của anh, sau đó lại than thở nói, "Mấy người này giống như có chút không màng mạng sống, đều từng qua huấn luyện chuyên nghiệp, có thể tay không bò tường, trong tay còn mang theo nhiều vũ khí bị quản chế như vậy, lại có thể bị một người tay không tác sát giải quyết, còn đánh đúng mực không có thương vong ---- Lan gia, trên thế giới thật sự còn có cao thủ sao?"

Dụ Lan Xuyên nói: "Thiếu kiến đa quái."(*)

(*)thiếu kiến đa quái: nghe thấy ít, quái lạ nhiều. Chỉ người kiến thức ít ỏi, gặp phải sự vật bình thường cũng kinh ngạc cho là quái lạ.

"Không phải chứ," Vu Nghiêm nói, "Nói ví dụ như cậu, bắt kẻ cậu là người của môn phái nào, nghề chính của cậu cũng là đi học và công việc, nếu năm đó luyện kiếm luyện quyền làm chậm trễ dự tính của cậu, cậu đã sớm không luyện nữa đúng không? Bởi vì đây cũng không phải là một nghề có thể ăn cơm. Trừ phi đi làm vận động viên đánh nhau, nếu không xã hội cạnh tranh kịch liệt như vậy, ai có thời gian dùng tinh lực lớn như vậy nghiên cứu những thứ này?"

Nghe nói, đại hiệp cổ đại kinh doanh chính là "Hành hiệp trượng nghĩa", nhưng nghiệp vụ hạng nhất này không có tiền đồ, bởi vì thu phí bảo hộ là hành vi của xã hội đen, ý vào trượng nghĩa không tốt, còn dễ dàng phạm pháp, học tập khẩn trương công việc bận rộn, trăm mê vô công rõ ràng cho thấy không có tiền đồ. Ngược lại là những nhóm trộm cắp, các phần tử tội phạm bạo lực, cả ngày lẫn đêm không có chính sự, chuyên nghiệp gây rối, còn có thể siêng năng đề cao trình độ nghiệp vụ của mình, trong tay thực sự có chút công phu.

Vậy Cam Khanh thì sao?

Dụ Lan Xuyên thất thần.

Vẽ đường cắt rời tứ chi ở trên người, khẳng định không phải theo con đường vận động viên đánh nhau, công phu của cô là ở đâu ra? Trước kia làm gì, vì sao phải vui ở trong một tiệm trang sức nhỏ không có lý tưởng?

Dĩ nhiên, đây chỉ là thành kiến của Dụ Lan Xuyên với tư cách "Học sinh giỏi" và "Tình anh" ----- Đám người như bọn họ, lấy "Kế hoạch" và "Bảng

biểu" làm tư tưởng nền tảng, mọi người đều có kế hoạch phát triển nghề nghiệp rõ ràng, tự mình quản lý kỷ luật nghiêm minh, theo như bọn họ, những kẻ không nghề nghiệp, khắp nơi làm công cho người ta, không có phán đoán đối với tương lai, đều thuộc loại "Không lý tưởng".

Thật ra thì Cam Khanh không hề đàn độn, làm một bà đồng, cô còn rất là nỗ lực lừa dối khách hàng.

Cam Khanh thần không biết quỷ không hay mà quăng đi tám bảng gỗ "Vạn Mộc Xuân", để cho Minh chủ bối rối, chính mình giống như không có việc gì thay đổi quần áo, liền đi làm, giải thích với ông chủ Mạnh là ra cửa nhập hàng, buổi tối cô tự mình động thủ vá lại dây lưng, lại khéo tay cắt cái áo khoác không cách nào cứu vớt được sửa lại thành cái túi, ngày hôm sau cuộc sống và công việc khôi phục quy luật, cái gì cũng không để trong lòng mà ngóng nhìn lò sưởi và tiền lương.

Mất thấy trời càng ngày càng lạnh, đồ trang sức nhỏ bằng kim loại và tảng đá không dễ bán, cô sớm liền chuẩn bị tốt một đồng khăn quàng cổ, bao tay và túi phúc đôi vận theo hình chòm sao, mức tiêu thụ không giảm còn tăng, "Túi phúc đôi vận" đặc biệt đắt hàng ----- cái này thật ra là một cái túi theo nhỏ, nhập hàng là hai đồng năm, bên trong nhét một lá bùa màu sắc rực rỡ, là cô tự cầm cọ màu tùy tiện vẽ, bán hai mươi đồng một cái, dù sao cũng giống như cá chép trên Weibo, tin là linh nghiệm.

Căn bản tiền lương của cô một tháng là một ngàn năm, còn dư lại theo mức tiêu thụ trích phần trăm, tháng 11 trích phần trăm còn cao hơn tiền lương, đưa tiền thuê nhà cho bà Trương Mỹ Trân, còn dư lại ba ngàn.

"Con có tiền!" Cam Khanh phát cho ông chủ Mạnh bao lì xì năm mươi đồng để trả nợ, "Chú Mạnh, hôm nay con sẽ không cọ com ở chỗ chú nữa!"

"VẬY con lại đi đâu ăn? Lại tiêu tiền mù quáng! Lúc nào mới có thể sống tốt qua ngày!" Mạnh Thiên Ý than thở đi ra, "Vừa phát lương liền tiêu vớ vẩn, thấy chút tiền liền thiếu thân lao đến, tìm không ra phương hướng! Cuối tháng lại nghèo đến xin com---- aiz, chú bảo con tìm chỗ đóng bảo hiểm, con đóng chưa?"

Cam Khanh đuối lưng, có lệ nói: "Cuối tháng, chờ con tích chút tiền, nếu không thì tiền không đủ tiêu."

"Tháng trước kéo đến tháng này, tháng này lại kéo đến cuối tháng! Vừa tham vừa lười! Con có lúc nào tiền đủ tiêu!"

Cam Khanh nghe tai này ra tai kia, lòng bàn chân chuẩn bị chạy mất.

Ông chủ Mạnh gọi cô lại, xách một bọc sách cũ lớn từ trong tiệm ăn ra: "Đợi chút, con của anh chú vừa mới tham gia kỳ thi tự học đại học, chú mang sách của nó về đây. Con lấy về đọc cho tốt, thừa dịp trẻ tuổi còn nhớ rõ, chính mình tự thi đỗ."

Cam Khanh nhận lấy, nặng đến mức hai tay trĩu xuống, lại không thể cô phụ ý tốt của ông chủ Mạnh, đành phải nắm mũi(*) vác đi.

(*) nắm mũi: buộc phải chịu đựng

Mạnh Thiên Ý: "Con để tâm chút đi!"

Cam Khanh khiêng sách, tay tựa như không xương phát phát với ông.

Cô rời khỏi hẻm sau Ao Sinh, lên một chiếc xe bus, rút quyển sách từ trong túi ra lật hai cái, rồi lại không hứng thú nhét lại ---- bằng hữu này của ông chủ Mạnh khả năng cũng chưa từng thi, vài tờ đầu có dấu vết lật qua, mặt sau còn sạch sẽ hơn cả khuôn mặt.

"Cam Khanh "vừa tham vừa lười" cũng không có tìm chỗ ăn đại tiệc, thậm chí cô cũng không ăn com, vẫn ngồi xe bus đến trạm cuối, xuống xe mua gạo và mì thịt với một thùng dầu, đi một đoạn đường rất dài, tới một tiểu khu cũ kỹ ở vùng ngoại thành.

Mấy thứ này nặng vài chục cân, cộng thêm bọc sách của ông chủ Mạnh, lúc đi tới cửa tiểu khu Cam Khanh đã có chút thở hổn hển, trong gió rét ra một thân mồ hôi nóng, tay phải run run sắp xách không được, cô để chúng xuống, hà hơi vào lòng bàn tay mà máu đã ngừng tuần hoàn, ăn một viên chocolate.

Mỗi ngày vào giờ cao điểm, nhìn thấy trên trời dưới đất người đông nghìn nghịt, cũng cảm thấy dân số Yên Ninh sắp nổ tung, nhưng nơi này lại có nhiều chỗ yên lặng như vậy, đi bộ trên đường đêm, ngay cả mèo hoang cũng không nhìn thấy một con, vừa hoang vu vừa yên tĩnh, thỉnh thoảng có người đi qua, còn phải giật mình với nhau.

Cách đó không xa có người dùng đèn pin chiếu lung tung một lát, Cam Khanh ngẩng đầu lên, một lát sau, tiếng bước chân có chút kéo dài vang lên, một bà cụ nhỏ gầy khô quắt đi ra, nhìn thấy Cam Khanh, bà ta có chút thận trọng mà nói: "Đến, đến rồi hả?"

Cam Khanh "Ừ" một tiếng, cúi người xách đồ lên: "Lần trước không phải bà nói trong nhà không có dầu sao?"

Bà cụ nhìn cô mang nhiều đồ như vậy, tính toán tiến tới giúp một tay, Cam Khanh khoát tay tránh khỏi bà ta, lạnh nhạt mà nói: "Không cần."

Bà cụ đi đứng không quá nhanh nhẹn, cổ hết sức theo sát cô, vừa cười vừa vụng về nỗ lực tìm đề tài. Nhưng bà ta cũng không biết nói chuyện phiếm, nói ra đều là những lời ngu xuẩn vô vị. Tự mình nói suốt đường đi, thấy Cam Khanh không để ý tới, liền ngưng ngừng mà ngậm miệng lại.

Nhà bà cụ ở lâu một, chật chội nhỏ hẹp, trong nhà có thể là vì tiết kiệm điện, đèn thui lụi, khách tới mới bật đèn không ngừng mà bật đèn, đèn chân không kém chất lượng dao động không ngừng, chiếu mọi thứ bày biện trong nhà thành màu sắc âm ảm. Phòng bếp và phòng vệ sinh truyền ra tiếng nước chảy "Tích táp", vòi nước từ từ nhỏ giọt, phía dưới dùng thùng nhựa hứng ---- lấy nước như vậy, đồng hồ nước không nhúc nhích, có thể tiết kiệm

tiền nước, nhưng mà âm thanh kia lại khiến người ta phiền lòng.

Trong phòng khách có một cái bàn gỗ tồi tàn, một chân ngắn hơn một chút, dùng gỗ vụn lót dưới, trên bàn có một phích nước nóng, một loạt bình thuốc nhỏ, còn có một nửa chén cháo với một đĩa củ cải muối.

"Tự bà làm chút cơm ăn." Bà cụ cẩn thận từng li từng tí nói, "Con... con ăn chưa? Ăn chén cháo nhé?"

Cam Khanh liếc mắt qua phòng bếp một cái, trên tấm thớt còn có mấy miếng củ cải muối: "Nhặt ở chợ?"

Bà cụ nhỏ giọng "Ừ" một tiếng.

Cam Khanh lấy một chục tiền mặt từ trong túi ra đưa tới: "Không có tiền nói một tiếng, đến mức đó sao?"

Bà cụ nhận tiền, trên mặt lại không thấy vẻ vui mừng: "Bà sống chính là không biết xấu hổ, không còn dùng được, cái gì cũng không làm được, còn suốt ngày uống thuốc... Mỗi ngày sáng sớm thức dậy, đều nghĩ bà thế nào còn không chết, ngồi xuống ngồi một ngày, ngay cả người nói chuyện cũng không có, bà..."

Bà ta nói xong, liền cúi đầu lau sạch nước mắt: "Sao có thể suốt ngày đòi tiền con chứ, con cũng không phải là con gái bà... Con gái bà nếu còn sống, bà cũng không đến nỗi như vậy, con gái đáng thương của..."

Cam Khanh cười lạnh một tiếng, ngắt lời bà ta: "Con gái bà nếu như không có mẹ, cũng không bị chết sớm như vậy."

Bà cụ nghe xong, gào khóc lên: "là bà hại con bé, là bà liên lụy nó! Nhưng bà cũng vì tốt cho nó... Đàn ông kiếm tiền nuôi gia đình, ở bên ngoài chịu khổ, trở về tính khí không tốt xà giận không hề gì, hai vợ chồng nhỏ lúc còn trẻ cãi nhau, thỉnh thoảng động thủ cũng bình thường... Có nhà ai là không phải vậy đâu? Nhìn một chút là tốt, con bé nếu ly hôn, còn có thể đi đâu tìm đối tượng chứ? Lại không có nghề nghiệp, ăn cái gì? Hai mẹ con chúng ta sống thế nào... Ai biết tính tình kia của con bé... Như thế nào lại có thể đi tới đường cùng cơ chứ? Luẩn quẩn trong lòng..."

Mu bàn tay Cam Khanh nổi lên một cái gân xanh.

Nhưng là có vài người, sống ở cùng một thế giới, lớn lên cũng là nhân dạng, trong đầu lại không biết chứa những thứ gì, người bình thường vĩnh viễn không biết họ đang suy nghĩ gì, vĩnh viễn không có cách nào câu thông với bọn họ.

Cô lại không thể đánh một bà cụ run run rẩy rẩy, cũng lười tốn nhiều miệng lưỡi, ngẩng đầu nhìn bức hình đen trắng treo trên tường ---- Trong hình là một cô gái trẻ tuổi, mặt mày mang theo một chút dịu dàng u buồn, cười với cô.

"Nếu không phải vì trả lại nhân tình của bà," Cam Khanh mặt vô biểu tình nghĩ, xoay người đi, "Tôi cũng không muốn tới gặp người mẹ chết tiệt như bà."

Cô xuyên qua bóng đêm, đi về, ở đầu đường xuống xe, liền nhìn thấy Diêm Hạo ở tiệm giặt là đứng đầu đường cho mèo lạc ăn.

Diêm Hạo cúi đầu nói gì đó với con mèo, nhìn thấy có người đi tới, cậu lập tức ngậm miệng, giống như làm sai chuyện gì mà căng thẳng sau lưng, chờ cô đi rất xa, mới lớn tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh sát không có chứng cứ thực tế chứng minh cậu ta có liên quan đến án trộm cắp, mà chuyện cậu ta dán chữ ở ngoài cửa sổ nhà Dụ Lan Xuyên, mặc dù tạo thành rối loạn dân cư, nhưng nói tóm lại, cũng không thể trách cậu ta, cho nên theo <điều lệ="" xử="" phạt="" quản="" lý="" trị="" an=""> quyết định bỏ qua cho cậu ta, thả cậu ta về, coi như là cọ qua lần ranh vi phạm pháp luật một cái.

Nhưng mà chuyện cậu ta mặc trang phục kỳ dị bị cảnh sát đưa đi đã truyền ra phụ cận. Lời đồn đều có cánh, có thể một ngày ngàn dặm, mới đầu có người nói cậu ta trộm đồ, câu chuyện trộm đồ rất nhanh bị người ta thêm mắm thêm muối, biến thành trộm áo lót, truyền đi, cũng không biết thế nào, "Trộm áo lót" biến thành "Sâm sở phụ nữ".

Rất nhanh, mọi người đều biết nhân viên nhìn không bình thường của tiệm giặt là là một kẻ biến thái, ngay cả việc buôn bán của ông chủ Giang cũng vắng lặng không ít. Diêm Hạo vốn sợ gặp người lại càng lui sâu hơn vào vỏ ốc, trong thế giới của cậu, chỉ còn lại Lãng ba lệ lẽ loi và mèo lạc.

Một đề tài khác nóng nhất ở phụ cận là sự kiện Hường Tiểu Mẫn mưu sát chồng không thành. Đồn công an không xử lý vụ án Hường Tiểu Mẫn và nhóm tội phạm thần bí, mà chuyển lên cho thượng cấp.

Chẳng qua nghe nói Nick khoan hồng độ lượng, xem ở đứa bé phân thượng, không muốn so đo với một người bệnh tâm thần. Nghe nói người bệnh tâm thần không cần gánh trách nhiệm hình sự, nếu như thẩm tra thật, nửa đời sau của cô ta đoán chừng chính là trôi qua ở trong bệnh viện tâm thần... về phần tại sao cô ta muốn mưu sát chồng, ai biết được?

Cô ta ngay cả nói cũng nói không rõ.

Một người điên, còn cần lí do sao?

Yến Ninh ngựa xe như nước dần dần thưa thớt, cả thành phố, cũng tràn đầy người bị thất ngữ(*).

(*)thất ngữ: bệnh mất ngôn ngữ, ở đây chắc ý là châm chọc những người không biết đúng sai mà đồn bậy bạ.

Cam Khanh không ăn cơm tối, trong dạ dày rất lạnh, cô lại cực kỳ sợ lạnh. Hàng năm mùa đông cũng cảm thấy gian nan, cũng may phát hiện ở nhà có lò sưởi, vì vậy cô đi ba bước thành hai mà tiến vào hành lang viện 110, run run rẩy rẩy mà phun ra một hơi khí lạnh.

"Trẻ như thế mới trở về?" Trong thang máy là đèn điều khiển bằng giọng nói.

Cam Khanh vừa ngẩng đầu, bất ngờ phát hiện người chờ thang máy là Dụ Lan Xuyên.

Dụ Lan Xuyên thể hiện dáng vẻ của một tình anh thương nghiệp, trang trọng gật đầu với cô: "Đều đã một tuần, cô nhận lương rồi chứ?"

Cam Khanh: "..."

Đông cứng, không đuổi kịp đề tài.

Dụ Lan Xuyên bèn đánh bóng thẳng(*): "Cô còn thiếu tôi một bữa cơm mà."

(*)đánh bóng thẳng: nói thẳng ý tứ, không vòng vo

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 26

Căn cứ hiểu biết của Cam Khanh, những lời như "Hôm nào mời anh ăn cơm" hay "Ôi chào, cô đâu có mập" đều thuộc về "Lời hỏi thăm", gần như chỉ dùng để thể hiện thái độ khách khí, không có ý nghĩa thực tế, người bình thường sẽ không để trong lòng.

Cũng có thể Minh chủ không phải là người bình thường.

"Cái này... Không phải anh rất bận à," Cam Khanh nghẹn một hồi lâu, khó khăn nặn ra một câu lấy cớ, "Tôi thấy anh ngày ngày tăng ca, ngày kiếm tỷ bạc, cho nên vẫn không dám gọi anh."

"Không sao," Dụ Lan Xuyên bức bách cô, "Tháng này còn tạm, tháng sau liền đến cuối năm, công ty sẽ tương đối nhiều chuyện vụn vặt. Cho nên tốt nhất vẫn là hẹn sớm một chút."

Đờ phải kéo dài đến cuối tháng, cô lại không có tiền.

Dụ Lan Xuyên dừng một chút, lại bổ sung một câu: "Suy cho cùng, hôm đó là tôi hảo tâm đến giúp cô."

Kết quả không những bị cô quăng lại ở ổ cướp, còn phải giúp cô bồi nôi trước mặt cảnh sát.

Mỗi câu nói của Dụ Lan Xuyên đều để lại nửa câu đường sống, giọng nói bình bình đạm đạm, nghe vào không hề không khách khí, nhưng "Án ý lên án" lại nằm trọn vẹn trong ánh mắt, để cho cô tự mình lĩnh hội.

Buổi chiều Cam Khanh vừa mới lãnh lương, mắt thấy chút nhân dân tệ tựa như hộp khăn giấy lúc cảm cúm, không nhận được rút hai ba lần liền không còn đến một nửa, trong tâm còn lạnh hơn cả trong dạ dày.

Cô liếc mắt nhìn áo khoác lông cừu phẳng phiu của Dụ tổng, lại liếc áo bông mỏng đại hạ giá trên người mình một cái, cảm thấy đây là một màn bóc lột cực kỳ tàn ác.

Nhưng thiếu nhân tình của người ta, còn bị người ta đến cửa đòi nợ, chuyện này thực sự cũng có chút mất mặt. Cam Khanh buộc lòng phải cắn răng đồng ý, nghĩ rằng đau dài không bằng đau ngắn, liền nói: "Vậy hôm nay anh ăn chưa? Tôi vừa vận đũa bụng, lại hiếm khi gặp nhau, nếu không tôi mời anh bữa khuya?"

Làm một cao nhân dưỡng sinh, nếu không phải vì bận đến mức không có cách nào, Dụ Lan Xuyên thật sự phản đối ăn bữa khuya. Vậy mà lần này, anh ý vị không rõ nhìn chằm chằm Cam Khanh chốc lát, thế nhưng lại gật đầu: "Được."

Mặc dù Cam Khanh trộm đổi khái niệm, ăn cơm biến thành ăn khuya, nhưng dù sao cũng là mời khách, cô vẫn chọn nơi mình tiêu phí với cấp bậc xa xỉ nhất ---- dẫn Dụ tổng đi đến một hàng McDonald cách ba trăm thước.

Dụ Lan Xuyên sau 24 tuổi liền không đến quán ăn nhanh khiếp sợ, mắt to trừng mắt nhỏ với chú hề tóc đỏ(*) ngoài cửa trong chốc lát, anh khó có thể tin mà nghiêng đầu nhìn Cam Khanh ---- Cô mời tôi ăn cái này?

(*)chú hề tóc đỏ: biểu tượng của McDonald

"Ăn không quen hả?" Cam Khanh cười híp mắt chỉ sang phở đối diện, "Bên kia còn có một hàng lẩu cay, cũng rất tốt, ông chủ là người quen của tôi, nếu không đến đó cũng được."

Dụ Lan Xuyên nhìn theo ánh mắt của cô, phở đối diện quả nhiên có một fly house(*), cửa tiệm màu vàng đất với rèm dày, dầu mỡ gần như dán vào cửa sổ, liếc mắt không thấy rõ bên trong có cái gì, điều kiện môi trường vô cùng thảm thiết, ở cửa dùng dây đèn xếp thành tên cửa tiệm gồm ba chữ, hồng một nửa, lun lầy bầy trong gió rét.

(*)fly house: 1 loại nhà hàng nhỏ ở TQ chưa được cải tạo đẹp mắt, điều kiện vệ sinh không tốt nhưng đồ ăn ngon và rẻ (QT dịch là nhà hàng con ruồi --- vì nó nhỏ, nhưng nghe hơi ghê nên mình để gốc tiếng anh nhé)

Ngành liên quan thế nào còn chưa thủ tiêu nó?

Cam Khanh: "Chẳng qua là nhà đó nhỏ, giờ này có thể không có chỗ ngồi, phải đứng.."

Dụ Lan Xuyên tựa như tia chớp xông vào MacDonald.

Vừa vào cửa, mùi ngọt ngấy của bơ với dầu chiên liền nghênh đón, trong thoáng chốc Dụ Lan Xuyên còn tưởng rằng mình vào diễn đàn thân cận nào đó ---- diễn đàn "Đối tượng hẹn hò của tôi là một đóa kỳ hoa".

Căn cứ theo thống kê không hoàn toàn, "Nhóm kỳ hoa" này lại nhai chuyện xưa, tám phần đều là lấy "Lần đầu tiên gặp mặt vậy mà lại hẹn ở MacDonald/ KFC" làm mở đầu.

Cam Khanh khách khí hỏi: "Có kiêng gì không? Thích ăn cái gì?"

Dụ Lan Xuyên sốt ruột nghĩ: Kiêng toàn bộ, cái gì cũng không muốn ăn.

Ngoài miệng lại không bị khống chế mà nói: "... Không có, gì cũng được."

Cam Khanh: "Dễ nuôi như vậy sao? Vậy tôi liền tự do phát huy nhé."

Dụ Lan Xuyên giả là cười một tiếng: "... Được."

Muốn chết.

Cam Khanh ghi món ăn xong, thời điểm chờ thức ăn, quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy Dụ tổng cởi áo khoác ra, cẩn thận gấp làm đôi khoác lên lưng ghế, dưới ống tay áo sơ mi lộ ra một đoạn dây da cá sấu của đồng hồ.

Phải nói rằng, Dụ Lan Xuyên kỳ thật là một người rất nghiêm túc đỉnh đạc, có khí tràng nghiêm trang chừng chạc.

Loại khí chất này không dễ dàng duy trì, bởi vì bình thường phải phối hợp tạo khoảng cách cao cao tại thượng, phải trong trẻo lạnh nhạt, phải tinh khiết, phải có tiên khí, không đủ tiên, không cẩn thận sẽ có cảm giác đáng khinh bản thủ. Ra về đạo mạo đáng khinh, thường thường còn cay mắt hơn so với đầu trâu mặt ngựa đáng khinh.

Nhưng tiểu Dụ gia cũng rất thần kỳ, khí chất "trong trẻo lạnh lùng nghiêm chỉnh" của anh cũng không đủ thuần túy, vừa nhìn là biết giả bộ, nhưng không có cảm giác đáng khinh, ngược lại có cảm giác ưa thích. Vừa gặp mặt, liền thổi tan một bụng gió lạnh và hoá khí hôm nay của cô.

Lúc này chỉ thấy anh cầm một tờ thực đơn, tư thế cúi đầu cau mày nghiên cứu nó giống như là hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương ---- về mặt tương đối nghiêm trọng, có thể là chuẩn bị xử một vị đại tham quan nào đó trăm gam hầu(*).

(*)trăm gam hầu: án bỏ tù chờ tử hình

Cam Khanh tự ngu tự nhạc(*) mà suy nghĩ, không cẩn thận bật cười, Dụ Lan Xuyên đang ngồi nghiêm chỉnh lổ tai tương đối thánh, cách thật xa vậy mà cũng có thể nghe thấy, vừa tiên khí vừa nghiêm túc ngẩng đầu nhìn cô một cái.

(*)tự ngu tự nhạc: tự mình kiếm chuyện vui đùa và thoả mãn với chuyện đó

Cam Khanh: "Phốc..."

Càng muốn cười.

Thời gian này, trong quán đã không có nhiều người ăn cơm, lúc đặc vài khách hàng, phần lớn đều không phải là tới ăn cơm. Dụ Lan Xuyên nhìn xung quanh mình, thấy một người nhặt ve chai khá sạch sẽ đang dựa vào trong góc nhắm mắt dưỡng thần, một học sinh tiểu học 8 tuổi

một mình chiếm một cái bàn, vừa uống coca vừa làm bài tập, một nhân viên chuyển phát nhanh giao cơm có thể là vào nhà nhân đã qua những bàn này thì đi vào có mấy

vào ngực chân, ăn glic xuong van ngu iniep ai, con co may người gọi một ít đồ ăn, khí thể ngất trời trên bàn ăn với ba mươi đồng ở giữa mà tán dóc về "Quay vòng vốn".

Cam Khanh ~~lưu~~ thêm một ly nước ngô, thuận tay đặt ở trước mặt học sinh tiểu học, vỗ đầu cậu bé một cái. Cậu bé giống như rất quen thuộc với cô, hôn hờ nhận lấy, cười nhe răng sún với cô.

"Fly house đối diện là nhà cậu bé," Cam Khanh nói, "Một nhà ba người cũng ở tại trong tiệm, làm ăn trong tiệm, buổi tối có khách uống rượu, quá loạn, cậu bé liền sang đây làm bài tập."

Dụ Lan Xuyên nhìn cô ngựa quen đường cũ mà xé mở một bao nước chấm, phảng phất nghe thấy tiếng chiên rán xèo xèo.

Cam Khanh: "Khoai tây mới chiên."

Thực phẩm cao GJ(*).

(*)GJ: chỉ số phản ánh tốc độ làm tăng đường huyết sau khi ăn đồ nhiều chất bột đường.

Dụ Lan Xuyên nhìn chằm chằm ngón tay của cô, trong lòng bắt đầu điên cuồng bắn phụ đề: Ăn vào trong bụng, đường máu sẽ ngời mây bay trực thăng lên trời cao, sau đó cô sẽ thả ra insulin, khẩn cấp chuyển hoá một hộp nhiệt lượng này thành nơ. Đường huyết bay đến một nửa, phần đuôi phía dưới của máy bay trực thăng lại không có, vì vậy bắt đầu rơi tự do, cô liền phát hiện mình lại đói bụng, căn bản không thể dừng được. Những lớp mỡ mới sẽ ở trong mạch máu và nôi tana của cô, ăn vào liền phun

không ra, về sau tam cao(*) sẽ là nơi yên nghỉ của cô.

(*) tam cao: ba bệnh cao gồm huyết áp cao, lượng đường trong máu cao, tăng lipit máu.

Anh liếc mắt nhìn Cam Khanh gây như cây sậy, cảm giác tuyến tụy của cô đang bận rộn phát ra tiếng thét chói tai.

Cam Khanh làm người mời khách, thấy anh bất động, cũng rất chu đáo cầm lấy một lon coca, cầm ống hút đưa cho anh: "Dùng khách khí."

Dụ Lan Xuyên: "..."

Lượng đường cao!

Lượng đường cao sẽ kích thích Dopamine, cơ chế gây nghiện gần như một chút ma túy, lâu ngày sẽ làm giảm khả năng nhận thức, tăng thêm chương ngại tâm lí ---- cũng chính là sẽ trở nên ngu ngốc.

Chữ giảng "Quay vòng vốn" ở bàn bên cạnh còn đang đông đặc: "... Khoẻ mạnh, nhất định là vấn đề tương lai mọi người quan tâm nhất, nhất là thực phẩm tốt cho sức khoẻ! Nhưng mọi người bởi vì thiếu hụt kiến thức chuyên nghiệp, không chú ý phối hợp chất dinh dưỡng, luôn bất tri bất giác hấp thụ rất nhiều thực phẩm rác rưởi, sản phẩm chủ yếu của chúng ta chính là nhằm vào vấn đề này, vì khách hàng cung cấp phối hợp dinh dưỡng toàn bộ phương vị..."

Dụ Lan Xuyên sắp nghe không nổi nữa, anh uống một

hộp coca, vẻ mặt lừng lẫy, phảng phất đang lấy thân thử độc, bí phần mà nghĩ: "Tại sao mình lại muốn tới... Thật đúng là mẹ nó uống khá ngon."

Cam Khanh càng xem anh càng cảm thấy buồn cười, lấy vẻ mặt của anh để ăn với cơm, khẩu vị cũng khá hơn nhiều.

Đụ Lan Xuyên vì phòng ngừa mình không cẩn thận ăn nhiều thực phẩm rác, uống hai ngụm liền kiên quyết đuổi tay nắm lấy ống hút, ý đồ dùng lời nói để ngăn miệng mình: "Từ khi nào cô đã bắt đầu theo dõi Hương Tiểu Mãn và những người đó?"

Cam Khanh cũng không ngẩng đầu lên mà qua loa tắc trách: "Lúc đi lung tung chơi bời lêu lổng không cần thận gặp phải."

Đụ Lan Xuyên: "Nếu cô vẫn luôn biết bọn họ ở đâu, tại sao không sớm báo cảnh sát?"

"Làm sao tôi biết được bọn họ muốn làm gì?" Cam Khanh bất đắc dĩ giơ tay(*). "Ngộ nhờ chỉ là du khách nơi khác tới chơi, thuận tiện gặp mặt bạn trên mạng thì sao?"

(*)giơ tay: hành động chỉ "tôi không biết, đừng hỏi"

"Cô biết rõ," Đụ Lan Xuyên không chịu buông tha cho cô, "Hôm Hương Tiểu Mãn động thủ, lúc cô gọi điện thoại cho cảnh sát, hai người kia mới vừa đi đến đầu đường --- không cần phải nhận, trên cột đèn giao thông đầu đường có camera giám sát."

"Đừng nói bừa, tôi làm gì có khả năng tiên đoán tương lai?" Cam Khanh chăm khoai tây chiên vào ly kem ăn, tích thủy bất lậu(*). "Người báo cảnh sát đó nói thế nào? 'Tôi nhìn thấy hai người khả nghi từ đầu đường đi đến'? Bây giờ ngay cả loại điện thoại này 110 cũng để ý hả?"

(*) tích thủy bất lậu: giọt nước không lọt, ý chỉ làm việc chu đáo, cẩn thận

Đụ Lan Xuyên bất vi sở động(*): "Nhóm người đó cầm một tấm bảng gỗ khắc 'Vạn Mộc Xuân', bị người khác bẻ gãy."

(*) bất vi sở động: không có hành động, không bị thuyết phục

Cam Khanh hơi ngừng tay, khoai tây quệt phải một chút chocolate, ngay sau đó, cô như không có chuyện gì xảy ra mà nói: "Vậy sao, tôi không để ý, có thể là lúc đánh nhau đụng phải."

"Vạn Mộc Xuân từng là một trong Ngũ Tuyệt, cô chưa nghe nói qua sao?" Đụ Lan Xuyên nhàn nhạt nói, "Chẳng lẽ không hiểu kỳ, tại sao con cháu đời sau của anh hùng lại có thể làm chuyện như vậy?"

Cam Khanh: "Tôi có chút cô lậu quả văn(*), chê cười rồi."

(*) cô lậu quả văn: thiên cận, kiến thức hạn hẹp

Đụ Lan Xuyên: "Tôi cảm thấy không đúng lắm, trên người một tên trong nhóm tội phạm đó tìm thấy vài đường

kẻ đó, đường trên cô có vị trí gần như hoàn toàn trùng khớp với đường hằn vẽ trên cổ Nick, thật khéo ---- hoặc là lúc Dương Tiểu Mãn chuẩn bị giết người, cô đang ở gần hiện trường, hoặc là, chính cô có hiểu biết không bình thường về thủ pháp của những kẻ này. Cô một thân một mình đến hàng ở cửa bọn họ, kẻ gây tám bảng gỗ kia, rốt cuộc là có cữu cữu với 'Vạn Mộc Xuân' mai danh ẩn tích nhiều năm trong truyền thuyết, hay là có quan hệ gì với bọn họ, không ưa có kẻ mạo danh thay thế?"

Cam Khanh thở dài, bất đắc dĩ nhìn anh: "Tiểu đệ gia, tôi sống ở viện đất đỏ, thật sự chỉ là bởi vì nghèo, tìm không ra căn hộ thích hợp mới mặt dày cầu xin chứa chấp, không có ý đồ gì khác. Mọi người cùng quê, đều là duyên phận, tương an vô sự(*) là tốt nhất, lỡ như ngày nào đó tôi phát tài, nói không chừng liền lập tức chuyển đi. Tôi cũng chưa hề hỏi tới sư thừa(**) của anh, có đúng hay không?"

(*) tương an vô sự: an ổn, không tranh chấp

(**) sư thừa: kế tục, kế nghiệp thầy

"Cô muốn hỏi sư thừa nào? Bối quyết Hàn Giang Thất là ông nội tôi dạy, tên trường học chính quy và thạc sĩ có trên lý lịch sơ lược cá nhân của tôi, có thể tra trên trang web công ty." Dụ Lan Xuyên thành khẩn mà nói, "Cô chuẩn bị mua vé số nào để phát tài? Là số tự mình bốc toán ra sao?"

Cam Khanh: "..."

Dụ Lan Xuyên: "Tôi không phải là xen vào việc của người khác, nhưng tôi thay cô cho dấu chuẩn này, chúng

người khác, nhưng tôi thấy có lẽ anh không vậy, chúng
quy phải có quyền biết mình giúp người nào, tại sao giúp,
đúng không?"

Cam Khanh trầm mặc trong chốc lát, ngay khi Dự Lan
Xuyên cho rằng cô định vùi mình chết chìm trong ly kem,
cô mới chậm rãi nói: "Tiếng thét chói tai của Hương
Tiểu Mãn hôm đó, khiến tôi nhớ lại một người bạn của
tôi."

Dự Lan Xuyên khẽ nhướn mày.

"Cô ấy đã từng bị chồng mình ngược đãi, vẫn luôn không
thoát được bóng ma ấy, có lúc khuya khoắt gặp ác mộng
bình tĩnh, sẽ phát ra tiếng thét chói tai như vậy."

"Như nào?"

"Khàn cả giọng, cổ ứ khàn cả giọng." Cam Khanh suy
nghĩ một chút, "Không phải là bởi vì đau, cũng không
phải là bởi vì giết mình. Cô ấy chỉ là phát tiết thống khổ
chất chứa một thời gian dài, không giải bày ra được...
Hoặc là từng giải bày, nhưng không ai lý giải, không ai
nghe."

Dự Lan Xuyên nói: "Nhưng mà trên người Hương
Tiểu Mãn không có vết thương, hàng xóm cũng đều có
thể chứng minh, Nick chưa từng ngược đãi cô ta ---- lần
cũ cách âm không tốt, đứa trẻ ở cách vách luyện đàn tiếng
quá lớn, đôi khi có thể truyền qua ống dẫn máy sưởi, nếu
như Nick từng đánh cô ta, bọn họ ở nơi này một năm,
hàng xóm không thể nào một chút cũng không biết."

"Đúng vậy." Cam Khanh không mặn không nhạt cười

một tiếng, "Có thể là nghĩ sai rồi."

Có lẽ thật sự chỉ là Đường Tiểu Mãn điên đến trình độ nhất định, tưởng tượng Nick thành kẻ địch nào đó, dù sao cũng có người tới quản, đến lúc đó nói chuyện bằng chứng có, theo kết quả điều tra tự có kết luận.

May mắn không xảy ra án mạng.

Nếu như vậy, chuyện nhà người khác, người ngoài như bọn họ không quản được, cũng không có cách quản.

Hai người ăn xong về nhà, đã rất khuya.

Lúc Cam Khanh chuẩn bị mở cửa, Dự Minh chui chọt lên tiếng: "Thêm bạn Wechat đi."

Cam Khanh ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Dự Lan Xuyên đứng phải ánh mắt của cô, không rõ nguyên nhân có chút khẩn trương, vì vậy liền cúi đầu, mạnh mẽ giải thích: "Tôi đã bảo đảm với Vu Nghiêm cho cô, hi vọng lần sau khi cô có hành động nguy hiểm, có thể nói trước một tiếng cho tôi biết."

Wechat của Cam Khanh thêm một đại bang khách hàng loạn thất bát tao, thêm anh nữa cũng chẳng sao, nghĩ thầm: "Đảm nhiệm chức Minh chui này, một phen tiền cũng không lấy, vậy mà còn thật cố gắng."

Dự Lan Xuyên: "Cô..."

Cam Khanh thò đầu ra từ trong nhà: "Hả?"

Đạ Lan Xuyên chân chò trong chốc lát, muốn nói lại thôi, lắc lắc đầu.

Lúc này đã sớm qua giờ nghỉ ngơi bình thường của Cam Khanh, đồng hồ sinh học bắt đầu mạnh mẽ thúc giục cô nằm xuống. Cô không để ý mà tạm biệt Đạ Lan Xuyên, tắm rửa một cái, liền mỹ mãn mà dấm lên máy sưởi ấm, co lại trong chăn chuẩn bị ngủ.

Lúc này, di động của cô rung lên.

Cam Khanh mở mắt thành một đường may, phát hiện là tin nhắn từ cách vách.

Đạ Lan Xuyên: "Nghe cô nói chuyện, thấy cô giống như là người địa phương?"

Cam Khanh: "Không tính là, khi còn bé ở chỗ này dự thính qua mấy năm học."

Đạ Lan Xuyên gần như là lập tức đáp lại: "Tiểu học? Trung học?"

"Trung học."

Đạ Lan Xuyên: "Cô quen thuộc hẻm sau Áo Sinh như vậy, cũng là do trước kia từng ở đó à?"

Cam Khanh có thể là một nhọc, hồi lâu sau mới đơn giản đáp một tiếng: "Ừ."

Đạ Lan Xuyên nhìn chằm chằm chữ "Ừ" ấy, sau đó mở

*ra bức tranh Vu Nghiêm gửi cho anh, một hồi lâu, anh
phát hiện chính mình trong lúc vô tình đã ngừng hô hấp.
Vì vậy gỡ mắt kính xuống, dùng sức đè lại mi tâm - - - -*

Mười lăm năm trước, cô gái ở hẻm sau Ao Sinh...

Có thể đang ở cách vách nhà anh.

Bạn đang đọc truyện *Không Ô Nhiễm Không Gây Hại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 27

Cụ ông cụ bà của Dụ Lan Xuyên đều qua đời trước khi anh sinh ra, nên không biết rõ lắm, ngoại trừ cái này, đời ông nội nhà bọn họ là một ông lão phóng túng, đời cha của anh là một ông trung niên phóng túng, lấy này suy ra, có thể coi là một gia tộc "Sóng sau đề sóng trước, người này càng phóng túng hơn so với người kia" (*) ---- Về phần bản thân anh, mặc dù bây giờ nhìn coi như rất có nhân dạng, nhưng chuyện sau này cũng không ai biết, cũng không chắc là anh có đang trong thời kì ủ bệnh hay không.

(*)nguyên văn là "Hậu lăng thối tiền lăng, nhất lăng bi nhất lăng", mình đoán ở đây tác giả có chơi chữ với từ lăng (vừa có nghĩa là phóng túng, vừa có nghĩa là sóng)

Mẹ của Dụ Lan Xuyên lại là người hoàn toàn tương phản. Bà là người liều mạng theo chủ nghĩa hoàn mỹ, cả đời nghiêm khắc kỷ luật, càng nghiêm khắc hơn với người khác, hết lòng tin theo "Người không có mối lo xa, ắt có ưu tư gần", mỗi thời mỗi khắc đều lo âu, còn có không chế dục phi thường mạnh.

Hai vị này kết hợp, liền giống như ngựa hoang lớn(*) yêu bừa bãi, nhân phẩm thì không có vấn đề gì, chỉ là đơn thuần không hợp kết duyên.

(*)ngựa hoang lớn: những hãng xe lớn như Ferrari, Porsche, Ford Mustang dùng logo con ngựa trên những mẫu xe thể thao mạnh mẽ

Di truyền gen phóng túng của Dụ gia, Dụ Lan Xuyên từ nhỏ liền "Trong sự ngoan ngoãn mang theo ngang tàng", đặc biệt là giai đoạn trung học, tuy rằng về cơ bản cũng theo khuôn phép cũ, nhưng khi cần đến chính mình chủ động làm, một khi có người tới can thiệp, anh tuyệt đối là bằng mặt không bằng lòng.

Thời điểm Lưu Trọng Tề mới sinh ra, mẹ anh có chút uất ức sau khi sinh, cảm xúc lên xuống rất lớn, không chế dục ngày thường còn có thể khắc chế cũng trở nên trầm trọng hơn, não loạn khiến trong nhà thường xuyên gào khóc. Vừa lúc ấy mới khai giảng, tâm tính Dụ Lan Xuyên vẫn còn sự xốc nổi trong kì nghỉ hè, chưa kịp điều chỉnh tốt trạng thái, bài tập liền viết có lệ một chút, bị mẹ anh nhìn thấy lúc cảm xúc không bị khống chế, một phen xé, yêu cầu anh viết lại, còn tuyên bố sẽ gọi điện cho giáo viên của anh.

Mười lăm năm trước, Dụ Lan Xuyên lúc trung học cũng không tranh cãi với bà, yên lặng chép lại bài tập một lần, buổi tối nhân lúc người lớn ngủ, anh thu thập đồ đạc, ngay cả tờ giấy cũng không lưu lại, rồi nhà trốn đi.

Chỉ có điều dù cùng là rời nhà trốn đi, anh cảm thấy mình giỏi hơn Lưu Trọng Tề một chút. Thằng nhóc Lưu Trọng Tề kia hoàn toàn là nhất thời xúc động, ngay cả dùng chân ở đâu cũng chưa nghĩ ra, Dụ Lan Xuyên năm đó lại có kế hoạch rất rõ ràng ---- anh tính toán trước tiên đến nhà ông nội ở nhờ một lúc, sau đó tìm lý do xin trọ ở trường, về sau cũng không về nhà nữa, mắt không thấy tâm không phiền.

Nghĩ lại, về sau mẹ anh thực hành giáo dục theo "Cách nuôi thả" với đứa nhỏ hơn, hẳn là đã rút ra bài học.

Ngày đó, Dụ Lan Xuyên đêm hôm khuya khoắt đánh xe tới viện 110, gõ cửa hồi lâu, không ai trả lời. Ngày lễ tết dù sao anh cũng tới ở, tự có chìa khoá nhà ông nội, liền mở cửa tiến vào. Cửa phòng ngủ của ông cụ mở, tiểu Dụ Lan Xuyên thò đầu nhìn thoáng qua, phát hiện chấn bị lật ra, hình như ông cụ đã nằm xuống, không biết có chuyện gì lại vội vàng đi ra ngoài.

Tiểu Dụ Lan Xuyên đợi một lúc, buồn ngủ không mở được mắt, bèn treo cặp sách ở cửa sau, đến phòng nhỏ đi ngủ. Vốn tưởng rằng ngày hôm sau vừa mở mắt ra là có thể được ăn cơm rang của ông cụ, sáng sớm thức dậy mới phát hiện, ông cụ một đêm không trở lại. Cậu tìm kiếm trong phòng một vòng, cuối cùng ở bên cạnh điện thoại bàn cũ tìm được một tờ giấy viết ngoáy, có người dùng bút chì vẽ một cái địa chỉ, tiểu Dụ Lan Xuyên nhận ra được mấy chữ "Hẻm sau Ao Sinh".

Hôm đó vừa lúc thứ bảy, gấu con(*) không ai trông nom, một chút liền tràn đầy lòng hiếu kỳ, dựa theo tờ giấy mò đến "Hẻm sau Ao Sinh" trong truyền

thuyết thám hiểm, còn mua một túi bánh bao nhỏ ven đường, kết quả bánh bao chưa ăn xong, cậu liền lạc đường ở hẻm nhỏ rắc rối phức tạp. Vừa định tìm người hỏi đường, liền bị đánh ngất nhét vào trong xe.

Cô bé kia để cậu ở lại nhà máy xử lí rác rưởi, rồi tự mình chạy ra. Cậu ở trong đồng rác hôi thối hoảng sợ nghe âm thanh huyền ảo từ cách đó không xa truyền tới, hướng đến nơi xa hơn. Người thì tức giận mắng, tiếng chó sủa thay đổi âm điệu, thê lương tựa như tiếng sói tru.

Cậu liều mạng đuổi dài lỗ tai, muốn nghe thấy đôi câu vài lời của cô bé kia, thế nhưng lại không có.

Cậu muốn bò ra ngoài từ nơi đó, đi tìm cô, nhưng mà những người đó tới quá nhanh, chạy trốn cũng quá nhanh, cậu còn chưa kịp phản ứng lại, bọn họ liền không biết đuổi theo cô bé kia tới tận đâu rồi. Tiểu Dụ Lan Xuyên một mình núp trong bóng tối, nhìn không thấy nghe không được, trong lòng liền tràn đầy tưởng tượng các loại quỷ ảnh lay động, một lúc là cô bé ấy bị những người đó bắt được, một lúc lại là chó săn lớn nhào tới cắn chết cô...

Cho đến sáng sớm hôm sau, có xe rác tới, cậu mới được cứu ra. Ông nội tìm cậu một ngày một đêm, tóc cũng sắp bạc trắng.

Chính là một lần đó, Dụ Lan Xuyên mới biết ông nội không phải người bình thường, thế giới thần bí che giấu bên người vạch trần một góc với anh. Về sau, đám tội phạm bắt cóc cùng hung cực ác kia bị bắt được, Dụ Lan Xuyên mới biết, anh thật ra bị cuốn vào một hồi giang hồ phân tranh. Có người nhìn chằm chằm vào viện 110, anh vừa ra khỏi cửa liền bị người đuổi theo, viện 110 gần trung tâm thành phố, vốn là đối phương cũng không dám làm gì, ai biết anh tự chạy đến hẻm sau Ao Sinh, tự chui đầu vào lưới.

Nhưng cô bé cứu anh lúc ấy, lại không có ai gặp qua. Sau khi nghe tiểu Dụ Lan Xuyên nói xong,

ông cụ Dụ Hoài Đức cũng từng đi tìm kiếm hỏi thăm, không thu hoạch được gì, tất cả mọi người hoài nghi cô bé ấy chẳng qua chỉ là do anh cực độ sợ hãi tưởng tượng ra mà thôi.

Chỉ có Dụ Lan Xuyên tự biết là không phải, anh đã qua tuổi không phân rõ thực tế với tưởng tượng, và lại, coi nhưng đúng là tưởng tượng, có Tôn Ngộ Không và Transformers cho anh chọn, anh thế nào lại tưởng tượng ra một cô bé gầy yếu.

Cô bé tung tích không rõ đó hành hạ anh gần nửa năm, là diễn viên chính trong mọi cơn ác mộng của anh.

Từ đó về sau, Dụ Lan Xuyên cũng không trải qua chuyện khác người, cũng không vượt qua những lúc tranh mình dọn dẹp, mà còn quần lầy ông nội học bí quyết Hân Giang Thất.

Đúng rồi, Dụ Lan Xuyên chợt nhớ tới ---- thời điểm sớm nhất anh học kiếm là lúc còn nhỏ, không có ý thức đề phòng đột quỵ, có thể tiếp tục kiên trì ước nguyện ban đầu, chính là để về sau lúc gặp nguy hiểm có thể bảo hộ chính

mình và người khác, không đến nỗi kinh hoàng, không đến nỗi hối tiếc không kịp...

Cũng có thể nói, là lời vì cô.

Ngày đó, cô bị những người đó đuổi kịp không? Về sau lại xảy ra chuyện gì?

Những năm này cô vẫn ở lại hẻm sau Áo Sinh sao? Hay là đi chỗ khác... Tay sao lại bị như vậy?

Đụ Lan Xuyên có chất lượng giấc ngủ luôn luôn rất cao lẫn qua lộn lại một đêm.

Qua vài lần tiếp xúc, Cam Khanh người này thoát nhìn hiền hoà, thực ra thì lòng dạ rất sâu, tuyệt đối không phải người mù quang thân thiết với người khác. Những chuyện mà anh khẩn cấp muốn biết, trực tiếp đi hỏi khẳng định không có kết quả, hơn nữa đã nhiều năm như vậy, cô thoát nhìn dường như đã không nhớ rõ anh.

"Không sao." Đụ Lan Xuyên nghĩ thầm, "Cô chờ đó."

Cam Khanh luôn luôn ngủ sớm dậy sớm, sáng sớm lấy di động ra xem thời gian, mới phát hiện ngày hôm qua tán gẫu trên Wechat xong liền ngủ, ngay cả giao diện cũng chưa đóng, cô vừa lò dọ rita mặt, vừa thuận tay lật ghi chép của Đụ Lan Xuyên trong vòng bàn bè giải sầu.

Tên Wechat của tiểu Đụ gia chính là "Đụ Lan Xuyên", avatar là chữ ký viết tay của anh, vô cùng đơn giản thô bạo, phát trong vòng bàn bè chưa bao giờ xoá, Cam Khanh tuy tiện tiện một cái, chỉ thấy bên trong tất

cả đều là "Giải thích cách đọc luật pháp XX mới", series "Toàn cầu XXX", thấy thế cô liền một cái đầu lớn thành hai cái, còn tưởng rằng mình vào nhầm trang công chúng tin tức tài chính kinh tế.

Đúng lúc này, vòng bẹn bẻ đôi mới nhắc nhở, Cam Khanh tiện tay lướt qua, phát hiện Minh chỉ tiên sinh cách vạch sáng sớm đã chuyển tiếp một bài báo, tựa đề là "Không ăn kiêng, là hưởng thụ cuộc sống hay là thả bay chính mình?"

Bức ảnh phối với bài văn là hình bánh cookie và "Fat happy water" (*)

(*) Fat happy water: tên gọi khác của coca, trong tiếng trung là khả khẩu khả lạc (vừa ngon vừa vui), thuộc về một trong những văn hoá "phì trách" của người TQ (đại khái là một kiểu sống và ăn uống có hại cho sức khoẻ, tra gq để biết thêm nhé)

Cam Khanh: "Phốc... Khụ khụ khụ."

Cô nuốt nữa, sắc kem đánh răng vào cổ họng. Liền tưởng đến sắc mặt của Dị Lan Xuyên ngày hôm qua ở cửa MacDonald, Cam Khanh hoài nghi anh ghen lời này nguyên một đêm, nói không chừng ngay cả ngủ cũng không được ngon giấc.

Sáu giờ rưỡi, Cam Khanh đứng giờ ra cửa tìm bữa sáng, Dị Lan Xuyên sớm dựng thẳng lỗ tai, nghe động tĩnh liền lập tức di chuyển, đồng thời ghi vào bản ghi nhớ ở di động "Sáu giờ rưỡi ra cửa".

Hai người ở thang máy đứng lúe "Vô tình gặp được",
Cam Khanh kinh ngạc hỏi: "Tiểu Du gia đi làm sớm
như vậy sao?"

Du Lan Xuyên căng thẳng lại hàm súc mà trả lời: "Ừ,
sớm đến công ty xit lý chút chuyện."

Cam Khanh: "Aiz, cũng đúng, kiếm ít tiền đều không dễ
dàng."

Du tổng "không dễ dàng" chưa tới 6 giờ canh ba liền đến
công ty, office building trong cảnh tối lita tắt đèn, ngay cả
công nhân vệ sinh còn chưa tới cơ, anh đột nhiên nỗ lực
như vậy, khiến các đồng nghiệp đều nghi ngờ anh tính toán
soán vị tổng giám đốc.

Mà trải qua một tuần nỗ lực, Du Lan Xuyên đã thăm
dò được thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Cam Khanh
---- Cô chẳng phân biệt chủ nhật và thời gian làm việc,
mỗi ngày đều là sáng sớm chừng 6 giờ rưỡi ra cửa, khoảng
8 giờ 15 trở về, thu thập một chút, chừng 9 giờ rưỡi đi làm,
buổi tối không có tình huống quá đặc biệt, hơn 9 giờ sẽ trở
về, sau 10 giờ rưỡi sẽ không trả lời tin nhắn.

Mỗi tuần vào giữa trưa, cô sẽ phát một vòng mười hai
chòm sao dự đoán vận mệnh, hướng dẫn cách ăn mặc hợp
mệnh, mịt mờ mà nhắc nhở đám người tin tà tin cô kia, nên
đưa tiền cho cô. Cách một thời gian sẽ đi thị trường bán si
hàng hoá nhà nhập hàng một lần, đóng cửa hàng nửa ngày,
rồi lại không biết xấu hổ mà phát trong vòng bạn bè từ
hôm trước, tuyên bố mình muốn "Bế quan" thế ngộ quý
đạo sao trời.

Chỉ cần không phải nói quên mất, nàna luôn trả lời tin

Cô ăn không phải ngày quên mặt, hàng tuần cô ăn rất nhanh, gói biểu tượng cảm xúc đặc biệt nhiều, trong vòng bạn bè nhìn thấy cái gì cũng like, có thể thấy được công việc hàng ngày của cô chỉ gồm hai chuyện ---- lùa bíp người khác và chơi di động.

Cam Khanh phát hiện, gần đây tiểu Đu gia trở nên "Ngáng đầu không thấy cúi đầu thấy", trước kia hai người mặc dù ở cách vách, nhưng một tuần không có một lần thấy mặt, gần đây lại một ngày ít nhất vô tình gặp được một lần, thường thường, còn luôn có chút chuyện bất ngờ phát sinh ---- ví dụ như chuyển phát nhanh của cách vách đưa sai đến chỗ cô, đồ vật lên cách vách bị hỏng thì sang đây mượn cờ lê... Đu Lan Xuyên có thể là không thích thiếu nhân tình của người khác, cảm ơn chưa bao giờ nói bằng miệng, làm phiền người khác một lần, ngày hôm sau anh sẽ đưa ít đồ tới, đều là mấy túi quả hạch, hai cân anh đào linh tinh.

Cam Khanh ở nhà viện 110, là muốn lặng lẽ tìm nơi kín đáo, không có ý định liên quan tới bất luận kẻ nào, không ngờ lại có thể vì một đồng việc lông gà vỏ tỏi, mặc danh kỳ diệu mà lẫn lộn với hàng xóm cao lãnh đến quen mặt.

Hơn mười ngày sau, Cam Khanh vì lúc ăn cơm chiều lại bị ông chủ Mạnh giáo dục, không cẩn thận ăn hơn nửa cân cánh gà nướng, bụng có chút căng, lúc về nhà cố ý vòng đường xa, tính toán đi bộ nhiều một lúc tiêu thực, lúc đi qua cửa hàng gần đó, đúng lúc thấy Nick xách hai túi vật dụng hàng ngày đi ra từ trong siêu thị.

Người đàn ông này ở trung tâm đồn đãi vợ vẫn, đối với người ta liền bán thăm(*), quả thực là trở thành "Rochester"(*) đương đại. Hương Tiểu Mãn cho dù

được thả ra, sau này đại khái kết quả cũng là vào bệnh viện tâm thần, nghe nói hiện tại đã có bác gái nhiều chuyện giới thiệu đối tượng cho Nick.

(*) *lấn thâm*: thuật ngữ mạng TQ, chỉ việc tỏ ra khổ sở tìm kiếm sự đồng tình

(*) Rochester: nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Jane Eyre, từng có người vợ bị điên, về sau vợ chết thì kết hôn với nữ chính và HCE

Cam Khanh lười phải nhìn bộ dáng "Tình thâm nghĩa trọng" của anh ta, liền cố ý chậm chạp một lúc, chờ Nick đi xa, cách ra mấy trăm mét, miễn cho cùng đường với anh ta.

Ngay khi Nick quẹo vào giao lộ cuối cùng, Cam Khanh vốn cúi đầu chơi di động chợt liếc thấy một bóng đen, đuổi theo hướng Nick, nhanh đến mức như đèn xe quét qua đại thụ...

Nhưng mà *quả là này* cũng không có xe.

Cam Khanh nhú nhú mày.

Bạn đang đọc truyện Không Ô Nhiễm Không Gây Hại được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.